

**MRAČNA
AKADEMIJA**
IZGUBLJENI DUHOVI
GABRIJELA PUL

Gabrijela Pul
MRAČNA AKADEMIJA
4. Izgubljeni duhovi

Prolog

Svetio je prigušeno u *Šjen ružu*, njenom omiljenom kafiću u Briselu, ali je odblesak sa flaša poređanih iza šanka dovoljan da vidi tog mladića. Preko ruba svoje vinske čaše zadovoljno ga posmatra. Smeđe oči, kosa tamna poput uglja i koža boje zlata. Ne izgleda sasvim stvaran. Deluje kao veoma bogato ukrašena statua, sem, eto, što mrda prstima i diše. I naravno, često podiže čašu za viski. Posmatra ga pažljivo dok otpija još jedan gutljaj.

Zaista, suviše je lep da bi bio tužan. Treba ga malo zabaviti. Ote joj se vragolast osmejak u iščekivanju nečeg veselog. Ustade, uze svoju flašu skupog vina i odnese je do šanka.

Sklonila je ranac tog zgodnog mladića s barske stolice i dok se smeštala kraj njega, kucnula je svojom čašom o njegovu. On se trže, podiže pogled, uznemireno zgrabi svoj ranac i stavi ga sebi u krilo pre nego što ponovo oklembesi telo.

– Izvini, da li se...? – započe on.

– Da li se poznajemo? Ne. – Nasmehi mu se ona. – Mada se nadam da ćemo se upoznati.

Mladić se namršti. – Nisam siguran da ja...

– Oh, oprosti na nametljivosti. Samo si delovao pomalo... usamljeno? – Ona pređe prstima po svojoj tamnoplavoj kosi i pusti je da se prelomi na svetlosti. – Htela sam da te oraspoložim.

Iskra zainteresovanosti se pojavi u njegovim očima i ona se ugrize za usnu pre no što mu se ponovo osmehnu.

– Otkud znaš da želim društvo?

– Ne tvrdim da ga želiš, ali sam sigurna da ti *treba*. Ne volim kad tako sladak mladić tuguje.

On se nasmeha prigušeno i suzdržano. – Veoma ljubazno od tebe, ali bih radije da budem sam. Hvala – reče pa otpi još jedan veliki gutljaj. – Uostalom, ja donosim nevolje.

Ona se uzjoguni. – Kad bi samo znao koliko puta sam *to* dosad čula! Ne brini se ti za mene, podneću ja to. Dozvoli mi da ti naručim piće. Bilo bi mi zadovoljstvo.

Dok se dvoumio, ona pomisli da joj je uspelo. Uhvati šankerov pogled i pokaza ka čaši za viski. – Treba je ponovo napuniti.

Privuče svoju barsku stolicu malo bliže pa podiže čašu da nazdravi.
– Pijmo u ime zaborava.

– Teško da će uspeti. – No ipak podiže dopunjenu čašu i u uglu usana mu zaigra jedva primetan osmejak.

– Nisam te ranije viđala ovde. – Odmeri ga od glave do pete. – Setila bih te se.

– Nisi. Mene mesto ne drži. – Odjednom je pogleda prodorno i ispitivački.

Ona uvide priliku i položi mu dlan na ruku. Oseti kako mu mišići igraju, što je bio dobar znak.

– I šta kažeš, odakle si? Jesi li se skoro doselio u Brisel? Ili si prvi put u *Šjen Ružu*?

– To je mnogo pitanja. – Okrenu se još malo k njoj i ona primeti privlačan blesak u njegovim očima.

– Pa odgovori onda na prvo. – Nasmejala se i ponovo protresla kosu. – Odakle si?

On sleže ramenima. – Iz mnogih mesta.

– A kuda si se zaputio?

– Bilo kuda samo da ne budem ovde.

– Očajno odgovaraš na pitanja!

On se nagnu, pruži ruku k njenom obrazu i ona blago zadrhta, delimično od iznenađenja – ko je sada nametljiv? – a delimično zbog iskrice žudnje što joj zatreperiše niz kožu od njegovog dodira. Mlad je, ali oči mu deluju starije i odaju iskustvo, što čini primamljiv spoj. Nagnu se bliže i zagleda se u njih. Neobične su te oči: vrcaju od emocija, života i strasti. I još nečeg što ona ne može da dokuči. Nekog svetla, ali nemirnog svetla...

Ne može da odoli pa briše tu malu razdaljinu između njih i nagoni prislanja usne na njegove. On zastade na trenutak; potom joj uzvraća žestinom koja je zamalo zateče. Žudnja joj je jurila telom kao plamen i ona oseti kako je izdaje snaga. Zapleo joj je prste u kosu i jako je stezao za potiljak.

Neverovatno. Ne može da poveruje. Bespomoćna u stezi mahnite strasti na tren je pomislila da će se onesvestiti od uzbuđenja. A onda shvati da nešto ne valja. Zaista je gubila svest.

Naglo otvori oči obuzeta panikom.

Njegove su već širom otvorene i gladno zure u nju. Jedva ga je odgurnula od sebe. Ta svetlost u njegovim očima nije nimalo prirodna. Oči su mu skoro potpuno crvene.

Ona se odmače, izvuče kosu zapletenu među njegovim prstima i otetura se od barske stolice, jedva stojeći na nogama. On je ponovo zgrabi za ruku, no njoj nije bilo jasno da li hoće da je zadrži da ne padne ili da je ponovo povuče k sebi. Zurila je u njega i obema rukama stezala barsku stolicu koja je stajala između njih poput štita.

– Rekao sam ti – zareža kroz duboke i brze udisaje. – Ja donosim nevolje.

Ukruti se, u pokušaju da povрати dostojanstvo i dah, pa trudeći se da ostane mirna, procedi: – T... ti si pijan!

– Ma nije valjda! – Kaže joj pa zatvara oči i zaljulja se na stolici.

Kada ih je ponovo otvorio, izgledale su obične. Više nisu bile neprirodnocrvene, premda su bile malo zakrvavljene. Njoj se učini da sijaju. Mora da joj se samo čini.

– Odlazi! – On dreknu. – Skloni se od mene!

– Vrlo rado – uzvratu mu odvažno iako joj je glas i dalje podrhtavao.

– Ti treba da se lečiš. – U odlasku pogleda u šankera.

– Ja mu ne bih više sipala – planu i tresnu vratima kafea za sobom žureći napolje.

Ti treba da se lečiš.

Oh, bože, kad bi ona znala koliko je to tačno! Randžit baci nekoliko novčanica na šank, zgrabi ranac i skoro trčeći stiže do vrata. Briselska kiša počne da ga bocka po licu i on zastade. Udahnu, pokuša da odredi gde se nalazi i iskoristi priliku da još jednom proveru kopču na rancu. Potom se pogrbi pa požuri u noć.

Umalo da izgubi kontrolu. U poslednje vreme se svojski trudio i do sada mu je dobro išlo, ali ona je bila tako napadna, a njegov duh je bio veoma gladan. A da zlo bude veće, tako ljupka i hrabra podsetila ga je na...

Ne! Ne razmišljaj o njoj...

To ne sme da se ponovi. Kada je... Randžit se nije usuđivao ni da pomisli na to. Kada je u Istanbulu ubio Džejka... a zamalo i Ričarda, nije znao da li je on izneverio svoj duh ili je duh izneverio njega. Nije važno. To se neće ponoviti. Iako je ukleti simbol kriv za to što je on počinio, i sam mora da snosi odgovornost. Baš je uprskao, svestan

je toga. Nikada više neće videti Kasi, tako da to što sada, dovraga, nema pojma šta radi i nije toliko bitno. Oh, bože, zašto je verovao da će pomoću simbola on i Kasi biti zajedno? Kako je mogao da ispadne toliko *glup*?

Gnušajući se sebe i gorko se kajući posle onog užasa kod Aja Sofije, Randžit može samo da beži. Gradovi su se pokazali kao dobro mesto za sakrivanje: užurbanost, gužva, anonimnost. Njegov duh mora da se hrani, naravno, ali Randžit može da ga spreči da nanosi štetu tako što će se hraniti skitnicama, pijancima i turistima. Čežnjivo se priseća dana u Mračnoj akademiji kada se hranio svojim predusretljivim cimerom Torvaldom.

Ne želi da se priseća šta je sve i koga ostavio za sobom.

Randžit se zaustavi na kraju mračnog i kišom potopljenog prolaza. Nešto je u vazduhu: nejasna opasnost, najava nevolje. Uznemireno skida ranac s ramena i čvrsto ga steže uza se. Briga ga za novac, ali taj predmet u rancu, urnu koju je u nastupu ludila ukrao od ser Olrika Mračnog, ne sme da izgubi.

Urn u i samokontrolu.

On čak ne bi ni povredio pljačkaša. Neka uzmu sve, samo neka mu ostave dušu i urnu. Svejedno, napet je do krajnosti dok zamućenim pogledom istražuje po mraku i sluša kako mu srce tuče.

A onda ih opazi – najpre nejasna obličja, i shvati da je popio više no što je mislio. Idu k njemu.

Ne! Nemoguće!

Sigurno sanja. Noćna mora izopačene svesti prouzrokovana alkoholom. Zastao je kao ukopan samo na tren a onda pretrnuo od straha. Hladnijeg od kiše. Približavaju se, jedna prilika dolazi sleva druga zdesna, i on vide kako im se svetla kosa presijava pod uličnim svetlom. Njegovi najveći strahovi se obistiniše čak pre nego što se, sa zakašnjenjem, pribrao i prepoznao mračne duhove što plamte u njihovim grudima.

Brigit i Katerina Svenson. Odmetnici među duhovima domaćinima izbačenim iz Odabranih. Ali i dalje su žive. Jasno je da su žive i smrtno su opasne.

On zareža, ali instinktivno još jače steže ranac umesto da ih napadne, tako da je bio nespreman kada se baciše na njega.

Zateturavši se, pokuša da ih šutne, ali dok je očajnički stezao urnu, posrnuo je.

Dovraga, pomisli on. Ipak si *pijan*.

Katerina skoči i uklešti mu glavu pod miškom pa stade da ga vuče unazad, dok je Brigit pokušavala da mu istrgne ranac zadavši mu snažan udarac u stomak. Randžit se presamiti na zemlji i zgrči se kako bi se zaštitio, ali Katerina ga je jako stezala za vrat a Brigit ga tukla sve nemilosrdnije.

Desnim stopalom žestoko potkači Brigit u grudi i ona se otetura, no to je bila puka sreća. Dok se jednom rukom borio s Katerinom, Brigit se brzo povrati i zgrabi ranac. On jauknu dok ga je izvlačila iz njegovog oslabljenog stiska.

Sada bi mogao žestoko da se pobije s njima i povrati ranac, ali kako je pogledao te žene iz grupe Odabranih, očiju sve crvenijih i kipteći od besa, Randžit se iznenada zaustavi, i to ne zbog duha koji obitava u njemu.

A šta bi bilo da ih on *ipak* ubije?

Ne. Ja nikada više neću da ubijam! Čak ni njih. Neću podleći tome.

No znao je da mora.

Sada je prekasno.

Brigit i Katerina su ga zasipale udarcima i kandžama grebale po licu. Svet oko njega je nestajao kako su se udarci natprirodne snage nizali. Tresnuo je glavom o pločnik, ulična svetla se zavrteše i prasnuše u zaslepljujućem bolu. Neko ga grubo ščepa za ruke i povuče, guleći mu kožu o beton i asfalt. Zvonilo mu je u ušima. U glavi mu je odjekivao vrisak, no uprkos tome čuo ih je kako se pobednički smeju u neverici i uzvikuju kao pomahnitale.

– Uhvatile smo ga! Naš je! UHVATILE SMO GA!

1.

Kasi Bel je zurila kroz mali ovalni prozor. Pod njom se prostirala beskrajna, žuta ledina, prošarana zakržljanim šipražjem, vijugavim rekama i skorelim tragovima životinja. Kenija sa ove visine pleni divljom lepotom. Kasi je treptala od iščekivanja, i to ne samo novog semestra. U ovom polugodištu će preokrenuti sve. Sve.

No ipak, i pored sveg tog poleta, Kasino srce nije pucalo od sreće.

– Kako si? – šapatom upita najbolju drugaricu, koja sedi pored nje. Izabela Karuso samo klimnu glavom, zureći tupo ka pilotskoj kabini. Kasi oseća podrhtavanje od dobro poznate uznemirenosti. Izabela jedva da je pogledala panoramu otkako su poleteli sa aerodroma u Najrobiju. Daleko je od one živahne i ustreptale Izabele kakva je bila ranije. Oči su joj kao od stakla i ponaša se kao robot.

– Hej, dame! – povika Ričard Halton-Džouns iz pilotske kabine. Uslovi za letenje su varljivi i jasno je da on uživa kad jak vetar duva pravo u kljun cesne. – Jesam li vam ispričao za Jurija Trečnikova i sibirsku naslednicu nafte? Samo da vam ispričam ovo...

Kasi su prijale Ričardove šale, iako je morao da viče preko ramena kako bi nadjačao buku letelice. Mora da je navikao da razgovara iz tako neugodnog položaja. Na kraju krajeva, ovo je njegov lični dvomotorac. Verovatno su mu ga roditelji kupili jer ide uz njegovo krdo ponija za polo.

Baš neprilično i opako od mene, ukori se Kasi. Ko zna šta bi s njom bilo da se Ričard nije pojavio prošlog polugodišta, nakon ubistava u Mračnoj akademiji i svega što se dogodilo u Aja Sofiji. I više je nego jasno stavio do znanja da će, ako bi morala da odustane od Randžita Singa, on biti uz nju...

Delom bi stvarno želela da ga isto tako voli. Koliko bi bilo lakše naći utehu u Ričardovom sigurnom zagrljaju nego se i dalje nadati nečemu s Randžitom? Ali čak i da pokuša, zna da bi to bila laž. I te kako je toga svesna. Prošlog polugodišta je rešila i neće odustati: pronaći će Randžita i vratiće ga. Nije važno šta je uradio pod uticajem simbola. Mogu oni to zajedno da prevaziđu. Njoj i Randžitu je suđeno da budu zajedno i tako će i biti.

A to se ne može reći za Izabelu i njenog dečka Džejka Džonsona. Njega više nema. Kasi sklopi oči i ponovo je obuze tuga. Mora da

bude jaka zbog svoje drugarice, toliko joj duguje. Izabela je izgubila mnogo više nego ona.

Kasi otvori oči i uhvati Izabelu za ruku. – Pogledaj – reče joj nežno. – Jesi li čula Ričarda? Letimo iznad Nacionalnog parka Cavo.

– Stvarno? – Izabela se okrenu da pogleda, poslušno ali gotovo ravnodušno.

– Plašim se da je tamo dole raj za kupovinu! – doviknu Ričard razdragano. – Jednog dana ćemo skoknuti do Malindija.

– Ako nas već prvog dana ne odvedeš na safari, nikada više nećemo razgovarati sa tobom! – doviknu mu Kasi. – Ja sam razumela da imaš neki moćni džip sa barom i šoferom?

– Ti se to šegačiš sa mnom, stipendista?

– O, da! – Kasi ćušnu Izabelu i namignu joj, ali Izabela i ne pokuša da se nasmeje, te Kasi ponovo oseti kako joj pada raspoloženje.

Čak i Izabelina tamna sjajna kosa sada deluje beživotno tako nemarno skupljena u konjski rep. Kasi zna da se njena drugarica vratila u Mračnu akademiju samo zato što, nakon upornog ubeđivanja i molbi roditelja, nije želela da ih i dalje sekira svojim odbijanjem. Karusovi su se ponadali – kao što se Kasi i dalje nada – da će s polugodištem u Keniji Izabelina duša početi da se oporavlja. Zasada ne deluje da je na dobrom putu.

No Kasi se ipak raduje novom polugodištu iako je pritiska krivica. Kenija se čini kao savršen izbor: divlja prostranstva i vazduh, nakon tri uzastopna polugodišta u gradovima. Prijaće svim učenicima, pomisli ona, a posebno Odabranima – Ričardu, Ajiši, Kormaku i ostalima – nakon jezivih događaja u Istanbulu. Svima im treba malo vremena da se oporave. Ne bi je iznenadilo da je ser Olik Mračni upravo zato izabrao ovo mesto. Koliko ona zna, to što škola menja sedište svakog polugodišta isključivo je njegova odluka, iako za sve svoje odluke kao i za ponašanje svojih učenika mora da odgovara Savetu Najstarijih.

Kasi zadrhta prisećajući se svog sukoba sa zastrašujućim Savetom od pre dva polugodišta u Njujorku. Tada su je zamalo zauvek izopštili...

Izabela steže Kasinu ruku i čini se da tek prvi put sada primećuje šta se oko nje dešava.

– A šta je s tobom, Kasi? Jesi li dobro? – U njenom glasu se oseća briga, zbog čega se Kasi oseti još odgovornije. Da nije bilo Randžita, Džejk bi bio živ. Da nije bilo Kasi, njenog pomahnitalog dečka i njegovog sumanutog plana da budu zajedno, koji je krenuo naopako...

– Ne brini za mene, Izabela, zaboga! – Kasi se nasmeši pokušavajući da odagna sećanja. Na kraju krajeva, zašto se uopšte uzrujava? Novo okruženje, prilika da prodiše i razmisli – više nego dovoljno vremena i prostora da se sredi. Proklet da je Savet Najstarijih, ili bolje reći, proklet da je ser Olrik Mračni – sama će ući u trag Randžitu. Pronaći će ga, vratiti i sve dovesti u red. Bar koliko-toliko posle svega što se dogodilo.

– Ti si tako dobra, Kasi. Ali prošli semestar... – Izabela uzdahnu. – I tebi je teško palo.

– Rekla sam ti, ne brini za mene – prošaputa Kasi. – Biću ja dobro. A i ti ćeš. Mi ćemo te paziti.

– Ne znam, Kasi. – Izabela ponovo skrenu pogled i čvrsto sklopi ruke. – Ne znam da li ću biti dobro...

Glas joj se izgubi. Ričard malo iskrenu glavu i podiže obrve ka Kasi, a ona mu uzvratila jednako zabrinutim pogledom.

– Još malo pa stižemo, dame – objavi Ričard i jasno je bilo da se trudi da ostane veseo.

Ponovo nastupi tišina i Kasi se pruži prilika da razmišlja još malo. Neće ništa reći ožalošćenoj drugarici. Iako Izabela ima dovoljno razloga da bude ozlojeđena, Kasi neće gubiti nadu. To što zna šta hoće i *koga* hoće daje joj je snagu da živi. Strahote Istanbula nikada ne mogu biti poništene, ali Kasi je čvrsto verovala da će pronaći Randžita te da će njih dvoje smisliti kako da ponovo budu zajedno. Tada će sve doći na svoje mesto, uprkos tome što duh Odabranih ne namerava da izađe iz njenog tela.

Ne sme da gubi nadu.

Ričard joj je velika velika podrška i pun je razumevanja, bez obzira na to što joj je izjavljivao ljubav prošlog polugodišta. Ne želi da ga izgubi kao prijatelja. Ponudio je čak da svojim privatnim avionom odvede nju i Izabelu na obalu. Još se nije *sasvim* pokajala što je prihvatila ponudu, iako oseća mučninu dok joj se okreće u želucu

zbog letelice. A kada je reč o Estel, o duhu unutar nje, e, od nje baš i nema neku podršku...

– *Ne znam šta si očekivala, draga moja!*

Džangrizav glas izmami Kasi osmeh. Neverovatno, Estel se do sada nije toliko bunila, verovatno smišljeno. Estel uvek zna šta je u Kasinoj glavi. Duh uvek zna. Iako je zločesta i duh joj je mračan, Estel zna koliko Kasi voli Randžita i da se neće smiriti dok opet ne budu zajedno.

Takođe zna da, ako Kasi i Randžit budu zajedno, ona tu ne može ništa.

– *Ne želim sada o tome da raspravljam.*

Kasi se namršti. Nadam se da samo ne sediš i iščekuješ, stara curo...

Nema odgovora, i zasada Kasi mora time da se zadovolji. Čitavu stvar neće biti lako izvesti – kao što je i Randžitov pokušaj sa simbolom već pokazao. Polako uzdahnu i ponovo ugleda kroz prozor veličanstvenu travnatu ravnicu.

– U redu, dame – oglasi se Ričard. – Uskoro stižemo. Već vidim pistu za sletanje. Upravo se spuštam! Pričvrstite pojas... Uh!

Letelica se nagnu i poče da propada uz divljačko ljuljanje. Kasi zgrabi naslon za ruke pošto se toliko klatila da umalo upade Izabeli u krilo.

– Ričarde?! – uzviknu Kasi.

Zaokupljen komandama, on joj dugo ne odgovori. Najzad dođe do daha: – Turbulencija! Bez brige! Mogu ja...!

Ali ne dovrši rečenicu. Ponovo se usredsredi na avion. Kasi pogleda u Izabelu. Argentinka je stezala sedište, sva prebledela i ukočene vilice. Kasi otkopča pojas i izvuče se iz sedišta. Pridržavajući se za šta je stigla i teturajući se krenu ka pilotskoj kabini.

– Vрати se! – povika Ričard. – Sve je pod kontrolom!

– Ne! Jel' mogu da pomognem?

– Ne, izuzev ako umeš da upravljaš prokletim avionom! Sedi dole!

Ali utom se letelica naglo ustremila ka zemlji te je Kasi morala da se pridrži za pilotsko sedište da ne padne, dok se Ričard borio da je ispravi.

– Volela bih da me pustiš.

– Kasi, sklanjaj se!

Udarivši o pregradu kabine Kasi pomisli ozlojeđeno kako neko vreme neće moći da nosi bikini, zbog modrica koje će joj izaći. Uhvati se za kontrolnu tablu i sagnu se da pogleda kroz prozor, ali istog trenutka zažali zbog toga. Strmoglavu su se obrušavali.

– Sve je u najboljem redu – povika Ričard. – Ja ću samo... Ah, naopako!

– Šta?

– Jedna komanda se zaglavila. Ne paniči!

Muškarci!, pomisli ona ljutito. – Ta tamo?

– Očigledno! – odvrati joj petljajući oko komande.

Kasi sklopi oči pa ih otvori usredsređujući se. Svet oko nje se boji u crveno dok ona pušta duh iz sebe, u pilotsku kabinu, i obavija ga oko ručke. Ričard skloni ruku i kriknu zaprepašćen.

– Bože dragi! – Oblivao ga je znoj, dok mu se lice grčilo od prizora.

– Šta god da radiš, samo nastavi! – uzvikivao je i smešio se.

Kasi oseti bol u vilici od napora da se usredsredi. A onda odjednom, ručka se otkoči, avion se još jednom trznu i odskoči. No Ričard povrati kontrolu nad njim i cesna, koja se snažno drmusala, konačno se ispravi. Polako su sletali i više nisu imali osećaj da ih trese džinovska ruka.

– Evo, stigli smo! Zahvaljujući tebi! – povika Ričard.

To sletanje možda nije bilo najugodnije koje je iskusila, ali letelica udari o tlo i poče da klizi niz dok se naposletku ne zaustavi. Izgledala je kao da ispušta uzdah olakšanja dok joj se crvena prašina obavijala oko točkova. Kasi obgrli Ričarda, a on jedva dočeka da joj uzvrati.

– Svaka čast, Haltone-Džounse! Ovo je bilo izvrsno sletanje!

– Svaka čast oboma! Možeš da letiš sa mnom kad god poželiš, lepotice!

Kasi se nasmeja. Dovoljno dugo se poznaju te im zbog tih reči nije bilo nelagodno.

Oboje se okrenuše ka Izabeli. Bila je bela kao krpa, ali joj se ruke nisu tresle dok je otkopčavala pojas. Pridigla se spuštene glave u skućenoj kabini, čvrsto stiskajući usne. Pa, pomisli Kasi, morala je da očvrsne otkako je Džejk umro. To joj možda prelazi u naviku – ali i zabrinjava Kasi...

– Pa, svaka čast, drugari – kaza Izabela tiho. – A ti si, Kasi, neustrašiva devojka kada si uspela da izvedeš ovako nešto. Dobro si me prepala.

Izabela se usiljeno nasmeši, ali Kasi je znala da to nije samo zbog njenih živaca. Šta li prolazi kroz glavu njene najbolje drugarice sada pošto je na delu videla Kasinu neobičnu moć, svojstvenu Odabranima? Kasi se strese dok je Ričard širom otvarao vrata letelice puštajući da ih zapahne vrešina sa obale.

– Hvala vam što ste leteli *Bronko ervezom*, dame. – Ričard se isceri i rukom pokaza na predeo pred njima. – Dobro došli u Mombasu!

2.

Ispostavilo se da to baš i nije Mombasa. Kasi je očekivala da će škola biti u središtu drevnog grada na obali, ali nova Mračna akademija je smeštena nekoliko kilometara južnije. Čudno joj je bilo što se voze u klimatizovanim kolima koja su poslali po njih, ježi se i trlja ruke čak i dok kroz debelo staklo posmatra ekvatorsko rastinje i tirkizno more. Želi da oseti vazduh i pomiriše ga, te tako nasloni prst na kontrolno dugme za prozor i spusti ga. U kola istog trena nahrupi topao i vlažan vazduh.

Kasi zahvalno udahnu i stade da upija vruć miris oleandera i prašine iako je Ričard vrteo glavom i nagnuo se preko nje uz zločest smešak da bi zatvorio prozor. Marat, glavni vratar i šofer, vozi i ne obraća pažnju na njih.

Kasi šaljivo pljesnu Ričarda po ruci i odgurnu je. – Hajde, Rikardo. Oseti atmosferu!

– Biću gola voda – negoduje Ričard i zavrće mokru košulju. – Uh! Izabela, obuzdaj ovog varvarina!

Čini se da Izabela ne čuje, samo zuri kroz prozor u šiljate listove sisala na plantažama. Kasi i Ričard se opet zabrinuto pogledaše nameštajući se u sedištima.

– Mislim da nema još mnogo – prošaputa Ričard. Lice mu se ozarilo dok se naginjao i pokazivao prstom. – Ah! Hvala bogu! Stigli smo!

Kasi se takođe nagnu radoznalo. Dobro je znala da će svakog polugodišta osećati ushićenje kada ugleda novu Akademiju. Zgrada se jedva videla dok su skretali na dugačku stazu oivičenu raskošnim drvećem što pravi debeo hlad. No kako su joj se približavali, sve su je bolje videli. Kada Marat izađe iz senki drveća i uđe na prostran krug ispred kuće, Kasi zastade dah.

Dvorci i hoteli pored kojih su prošli na putu od Mombase imali su bela pročelja s gipsanim ukrasima u arapskom stilu, ali ova ogromna građevina je sazidana od toplog kamena, a krov obložen crvenim crepom. U pozadini more, dok se uz zabat viju vinova loza i bugenvilije. Deluje veoma staro, ali Ričard ležerno ispriča da je izgrađena u četvrtoj deceniji prošlog veka. – Neka vrsta letnjikovca uzgajivača čaja sa severa blizu Najrobija.

– *Letnjikovac* – Kasi podrugljivo ponavlja poput eha dok upija pogledom velelepnu građevinu. Potpuno se razlikuje od tog modernog grada, oblakodera i velikih prenatrpanih siromašnih četvrti Kibere. – Pretpostavljam da je i cela zemlja tada bila drugačija.

– I te kako je bila drugačija – odvratil je Ričard. – A opet je ostala ista. Kao i Akademija, rekao bih.

Čak se i Izabela prenu i nagnu da pogleda gore u prozore, koji su se belasali od odbleska sunca i mora. – Prelep je – prošaputa.

Sirotoj Izabeli je zalud sva ta lepota, pomisli Kasi tužno, kad nema Džejka da u njoj zajedno uživaju. Kasi ponovo preplavi tuga za njim, a potom nahrupiše nepoželjne misli o Randžitu. Kada je ubio Džejka, Randžit nije bio pri sebi – *poludeo* je, ali ne svojom krivicom. Prokletstvo simbola je prouzrokovalo katastrofu, a on je samo otišao u potragu za simbolom zato što je želeo da izgubi odnose s Kasi. Uradio je to zbog *nje*. Zar onda i sama nije kriva za ono što se desilo? Zar je to ne čini *odgovornom*? A ona zaista nije kriva, a nije ni on. Najiskrenije, Randžit tada nije bio pri sebi.

No to ne menja stvari za Džejka niti za njegovu porodicu. A ni za Izabelu.

Marat vadi njihov prtljag ćutke, ništa neuobičajeno za namćorastog vratara, tako da se Kasi time ne opterećuje. Navikla je na njegov neprijateljski stav. To joj ostavlja vremena da upije novu okolinu, da udahne miris okeana i tropskog cveća. Ona uhvati Izabelu za ruku.

– Hajde da se smestimo – predloži ona Izabeli i mahnu Ričardu, u nadi da će je razumeti i da se neće naljutiti. Nije se naljutio. Već je opazio raspoloženog Perija Hatona u gomili đaka koji su se vraćali s raspusta kako se šepuri dok mu radosno ide u susret.

Unutrašnjost dvorca je hladna i kolonijalna, sva u belo tkanini i nameštaju od mahagonija, s ventilatorima na tavanici što se lagano vrte, dok odjekuju glasovi učenika, koji se pretvaraju da nisu uzbuđeni. Kasi se nasmeši za sebe usmeravajući Izabelu kroz gomilu.

Kormak i Ajiša uzvikuju pozdrave a Kasi uzvraća, maše i smeši se osetivši toplotu aura Odabranih. Ajišina je nešto jača nego u njenog dečka. Ali Kasi ne zastaje da ćaska već tobože sva zauzeta žuri dalje. Smatra da Izabeli još uvek ne bi godilo društvo. Ostali prijatelji

su se, naravno, odselili jer su završili Akademiju – Vasili, Indija... Kasi se zapita kuda će ih život kao Odabrane odvesti.

U predvorju s viskom mermernom tavanicom ona se smeši dok razaznaje skulpture koje ih okružuju. Nekada se čudila što su Ahil, Hektor, Klitemnestra i ostali morali da se sele zajedno sa školom. Sada se čine kao stari prijatelji koji ulivaju sigurnost i koji će uvek biti tu za nju. Čak i njena prestravljena imenjakinja Kasandra, koja se skupila pred ubistvenim udarcem, više ne deluje kao pretnja; naprotiv, bezmalo joj je drago što je vidi.

Kasi pregleda papir u svojoj ruci i povede Izabelu uza stepenište, duž koga su poredane zadivljujuće slike Semburija. Škola nije poput lavirinta, kakva je bila u Parizu ili Istanbulu, ali njihova soba je na kraju malog odvojenog hodnika. Veoma lepo od ser Orika, Kasi pomisli zahvalno mada preko volje. Izabela se bar neće stalno sretati s ostalim učenicima. Kasi proverí uglancanu mesinganu pločicu – da, *gđica Izabela Karuso; gđica Kasandra Bel* – i širom otvori vrata.

Ona udahnu duboko, kao i uvek kada prvi put ugleda svoj novi smeštaj u Akademiji. Soba je ogromna, provetrena i svetla, a prozori otvoreni ka zvucima Indijskog okeana iza palmi. Kasi ugleda kroz paprat kako se tirkizna voda presijava. Kreveti su od mahagonija, s baldahinom i prelepi, zaštićeni prozirnim mrežama za komarce, a radni stolovi su suviše otmeni za njen oštećeni stari laptop. Privuče joj pažnju gušter koji projuri iza jedne slike. Zadivljujući impresionistički pejzaž afričke ravnice dominira na jednom zidu i Kasi gotovo da oseti miris crvene prašine.

U stvari, ona oseća miris cveća. Ružičasti oleander tik kraj prozora miriše kao puder za bebe, pomisli ona prelazeći prstima po latici. A šta li je ovo? Gardenije? I hibiskus. Nagnu se kroz prozor i ubra modrocveni cvet.

Potom se okrenu ka Izabeli, nasmeši se i zadene ga u kosu svoje drugarice. – Sad je već bolje.

Izabela ga dodirnu vrhom prsta. – Kasi, ne mogu da verujem kako ti mene uvek oraspoložiš.

Stvarno?, pomisli Kasi sumnjičavo, ali izgovori: – Ali to nije dovoljno, bar zasad. Zar ti nije vruće i zar se ne osećaš ulepljeno posle one vožnje? Sa Maratom vreme baš sporo teče.

Izabela se zaista nasmeši, prvi put otkako se Kasi sastala s njom u Najrobiju. – U pravu si. Baš je drven.

– *Mračan* – ona nehotice ispravi drugaricu. – Oho, pogledaj taj okean. Sigurno si spakovala sijaset kupaćih kostima, jelda? I svi su prelepi.

– Jesam jedan ili dva... – priznaje stidljivo Izabela.

– Dakle – Kasi je uz osmeh uhvati za ruku – hajdemo onda, šta čekamo?!

* * *

– Polako, Kasi! – zabrinuto uzviknu Izabela iza nje. – Ne poznaješ ti ove vode.

Kasi je već kod ivice grebena. Koral je grebe po nožnim prstima dok se ona namešta da zaroni u dubinu. Izabela je zastajkivala svaki čas – sagne se da pogleda školjke i pročeprka po kamenju, ali sada je uznemireno posmatrala Kasi.

– Ništa mi neće biti. Ne brini! – dovikne Kasi.

– Važi – cokće Izabela – ali nikad se ne zna. – Možda ima ajkula, ili morskih ježeva, ili...

– Ako ima ajkula – smeje se Kasi – onda je bolje da se one pripaze *mene*– reče pa uz uzvik zagnjuri u prohladnu, bistru vodu a onda ispliva na površinu i strese je sa sebe. Zatim se lenjo izvali na leđa da pluta, žmirkajući na suncu. Malo kasnije pogleda ka plaži.

Sada su se i drugi učenici zaputili ka moru noseći opremu za ronjenje i kreme za sunčanje. Primeti čak i nadobudne članove Odabranih kako se prskaju u vodi i vriskaju poput dece dok skaču u kristalno vodu, koja u ogromnim mlazevima pršti oko njih.

Kasi prska sve unaokolo dok se ispravlja i sklanja mokru kosu sa očiju. Izabela je već bila došla bliže ivici grebena, kao da hoće da skoči u vodu, ali se zaustavila i pogledala nazad u školsku zgradu od toplog kamena koji se sijao na popodnevnom suncu. Svetio je tu tako jasno da Kasi može da raspozna svaki list paprati, svaki list loze, pukotine i udubljenja u svakom kamenu Akademije. Ipak, ne može da dokuči šta je to Izabeli skrenulo pažnju.

– Hej, hajde u vodu! – doviknu Kasi svojoj cimerki. – Voda je divna, nisu nas slagali! – Kasi nežno prsnu vodom ka Izabeli, koja se trže i pogleda je, ali odmah vrati pogled ka ogromnom dvorcu.

– Evo ulazim... – Kasi se održava na vodi pomerajući samo noge i radozno posmatra drugaricu. – Šta je bilo?

Čini se da Izabela ne može da skrene pogled s visokih prozora na istočnom krilu kuće. Kasi nije primetila taj deo zgrade do sada. Tu se nalazi uzan kovanim gvožđem ograđen balkon, s francuskim prozorima i zavesama od muslina, što se njišu na blagom morskome povetarcu. Međutim, taj balkon se ne vidi sa obale.

Izabela se blago strese, potom se okrenu i polako se spusti u dubinu iza grebena. Napravi nekoliko zamaha pa i sama zapluta mrdajući samo nogama pored Kasi.

– Šta je to bilo? Jesi li videla nešto? – kaže Kasi.

– Ne. – Izabela odmahnu glavom prilično žustro.

– Hajde, reci mi?

– Pomislila sam da sam... – Izabela ponovo pogleda na balkon mršteći se. – Ne, verovatno mi se učinilo.

– Ja nisam primetila to krilo kada smo stigli. Moraćemo da ga pregledamo – predloži Kasi veselo. – Možda je tamo gore sakriven spa centar ili tako nešto! Nikada ne znaš šta ćeš pronaći u Mračnoj akademiji, zar ne?

– Ili koga.

– Šta hoćeš da kažeš? – trepnu Kasi.

– Zaboravi. – Izabela ispliva nekoliko laganih zamaha, ali joj je balkon i dalje mamio pogled. – To je zbog onih zavesa. Učinilo mi se... Učinilo mi se da sam videla nekoga.

Kasi nije popuštala. – Koga? Reci!

– Ne znam... – Izabela se premišljala, ali onda isturi vilicu. – Ma priviđa mi se. Nema tamo nikog.

– Izabela, ti imaš oko sokolovo. I to sa dvogledom. – Kao jedna od Odabranih, sa izoštranim čulima, Kasi se oduvek divila sposobnosti svoje prijateljice da opazi i najmanju pojedinost.

Argentinka se nije nasmejala. – Izvini, Kasi. – Uzdahnu ona. – Pomislila sam da je to Džejk.

Oh, bože! Kasi se istog trenutka pokaja što je onako navaljivala i nepromišljeno šalila dok joj se kosa dizala od užasa. Zagnjuri na trenutak kako bi se smirila. – Izabela...

– Znam, znam. Tamo nije bilo nikoga. To su samo bile zavesa. One prave senke. Vidi, izvini. – Slabašnim glasom dodade: – Stalno mi se

priviđa Džejk. Kao... kao da me proganja ili, tako nešto. Grozno je.

– Naravno da ti se priviđa. I naravno da te proganja. – Kasi dodirnu Izabelinu ruku dok su plutale i zabrinuto joj se zagleda u lice. Ne može a da se ne seti užasa u Džejkovim očima još onog prvog dana kada ga je upoznala, u Parizu. On je tada, videvši Kasi, pomislio da je ona njegova pokojna sestra. I sada, jezive li ironije, Izabeli se priviđa Džejk, njen pokojni dečko, u senkama. Kasi opet ophrvaše tuga i krivica.

– Hajde! – Ona nežno povuče Izabelu za ruku. – Hajde da plivamo.

– Da. U pravu si. Moram da se urazumim. – Izabela se okrenu ka talasima a Kasi zapliva za njom. – Izabela, sačekaj! Nisam tako mislila.

– Znam, Kasi – doviknu joj preko ramena. – Ali ja tako mislim. Zaista. Glupo, ali istinito. Kad bih se samo izvukla iz ovoga.

– Ne budi tako gruba prema sebi. – Kasi pliva postrance kako bi motrila na Izabelu. – Nije prošlo mnogo vremena otkako...

– Ne mogu da provedem celo polugodište a ni ostatak *života* tugujući za njim – prasnu Izabela izbegavajući Kasin pogled. – Ne mogu. Šta god da je bilo. Moram dalje. Samo ne znam kako.

Iskreno, ni Kasi nije videla drugo rešenje, ali svakako neće sedeti skrštenih ruku i pustiti Izabelu da očajava. – Pa, ovog polugodišta ćemo imati dosta posla – tešila je prijateljicu. – Stalno ćemo ići na izlete. A... seti se i šta je Ričard rekao – da je Malindi raj za *kupovinu!*

Kupovina?! Oh blagi bože, Kasi! Čim je to izgovorila, uvide koliko je besmisleno i neprikladno pa požuri da uguši odjek tih reči u svojoj glavi – Ti ćeš, svakako, imati zanimljivo polugodište, Izabela. Najbolje moguće. Ja ću se postarati za to.

– Oh, Kasi, kako si divna! – Izabela joj se konačno nasmeši dok se okretala kako bi plutala na leđima. – Ali *zanimljivo* polugodište? Ne mogu baš toliko da očekujem. – Odmahnu rukom i šljepnu po vodi. – Čak ni ovo veličanstveno mesto ne može da me prene. Akademija je za mene nekada bila čarobna. A sada... – Ona obrisa lice a Kasi nasluti da ona ne sklanja samo morsku vodu.

– Previše uspomena – reče nežno.

– Da. Previše uspomena. Ranije nisam primećivala koliko je Džejk davao pečat ovoj školi. Bar što se mene tiče.

– Možda će ti se za izvesno vreme vratiti čarolije?

– Možda, Kasi. Ali mi se Džejk nikada neće vratiti, zar ne?

Kasi na to nije mogla da odgovori. Izabela žurno okrenu glavu i brzim kraulom otpliva nazad do grebena.

3.

– Hej, Kasi! Izabela! – Ajiša je u jednoj ruci držala knjige a drugom pokušavala obe da ih zagrlji. – Nije vas čovek mogao uhvatiti preko vikenda! Videla sam vas u subotu i onda ste nestale!

– Mi smo takoreći... istraživale. Nismo se krile od tebe – slaga Kasi smeškajući se ukočeno. – Divno je videti te opet, Ajiša! I tebe, Kormače! – Prihvatila je zagrljaj uvek veselog Ajišinog dečka, Irca, koji se zatim okrenu Izabeli i zagrlji je nešto suzdržanije.

– Žao nam je zbog Džejka – prošapta.

– Žao nam je – kaže Ajiša i zagrlji Izabelu.

Ona klimnu glavom. Bilo je jasno da ne može da odgovori, pa im Kasi tiho reče: – Hvala.

Ali, molim vas, nemojte sada o tome...

Tog prvog dana polugodišta hodnici su vrveli od učenika, koji su u učionice ulazili nevoljnije nego ranije. Tokom vikenda po ceo dan su se kupali i sunčali, pomisli Kasi rado se prisećajući tog vremena, pa im se sad nikako ne vraća u školu. Što se nje tiče, drago joj je što ponovo počinje nastava. Ona i Izabela su se ponašale kao pustinjaci nakon onog prvog kupanja. Sedele su u svojoj sobi: lakirale nokte, čitale, pričale. To je bio divan miran početak polugodišta, ali za Izabelino dobro, ne bi valjalo da potraje.

– Izvini, Ajiša – reče Kasi ozbiljno, vukući Izabelu za ruku. – Moram da zakačim liscama Izabelu za sebe da ne pobegne s matematike.

Ajiša se malčice preglasno nasmeja. – Šta ima novo? A, Izabela?

Izabela stisnu usne i klimnu glavom, ali ne reče ništa, čak se i ne požali zbog preteške algebre. Polako se udalji od njih i pre Kasi uđe u učionicu gospodina Štolca. Ajiša i Kasi se zabrinuto pogledaše. Kasi slegnu ramenima i reče:

– Biće ona dobro.

– Oh, nadam se. – Ajiša joj nervozno stisnu ruku pa požuri za Izabelom u učionicu.

Her Štolc se sav ozari kad ugleda Kasi, ali ona prvi put nije bila sposobna da se ponaša kao najbolji učenik. Na časovima nije mogla da se usredsredi te je izbegavala profesorov pogled kad god nešto pita učenike. Čak je ni gurkanja i smejuljenje nekoliko nevaspitanih

Odabranih, kada ju je Štolc preskočio sav uvređen, nisu naterali da se usredsredi na vrednost „y”.

Nisu pomagale čak ni Esteline drske opaske o drugovima iz odeljenja, na koje je Kasi ipak morala naglas da se nasmeje koliko god da se opirala. Ona dobro poznaje Estel, ali joj uvek prija njeno društvo kada zapadne u ovakvo raspoloženje. Stari duh, uznemiren Kasinim prekinutim pristupanjem Odabranima, nikada se ne ustručava da iskaže mišljenje želela to Kasi ili ne, ali se isključivo drži tračeva. Nikada se ne usuđuje da spomene Kasine planove...

Ali Kasi zna da je Estel ljuta nju jer želi da se oslobodi duha Odabranih – da je čak i prestravljena. Zna i to da je Estel prezire zbog načina na koji su spojene. Zna ona da ja takva deoba zastrašujuća i neprirodna za duh Odabranih te da se to nikada ranije nije dogodilo. Kasina pretnja da će je izbaciti u ništavilo sigurno je najgori izgled za staru zlu curu.

Koliko god bilo čudno, Kasi je ona ipak draga.

Međutim, poslednjih dana je još čvršće rešila da izbaci Estel iz sebe. Možda je svoju odluku neko vreme posmatrala iz dva ugla – bukvalno iz dva ugla, pomisli ona tužno se osmehnuvši – ali više neće. Izabelina patnja je bolan podsetnik na to šta članstvo u Odabranima može da donese čoveku. Naravno, ima to i dobru stranu – snagu, lepotu, poznanstva i uticaj, što svakako ne bi trebalo zanemariti, a tu su i prijatelji iz redova Odabranih koje veoma voli. No kada pomisli na to šta su Odabrani uradili Džejku i njegovoj porodici, svesna je da to nije vredno truda.

Iznad svega, tu je i Randžit. Randžit i ona nikako ne mogu da budu zajedno dokle god je duh Estel u njoj. Ser Orluk Mračni je to nebrojeno puta objasnio, a pokazalo se da je imao pravo. Njihove duše ne pogoduju jedna drugoj, kaže on. Bilo bi katastrofalno spojiti ih.

Ali oni će biti zajedno. Potpuno je sigurna u to. I ako treba da bude sa Randžitom Singom, duh koji ona i dalje naziva Estel Azedin mora da ode...

Kasi sklopi oči, tužno, baš kad je Henri Štolc prstima lupnuo po klupi pored njene. Ona se trže i iza leđa začu podrugljivo kikotanje. Neko od Odabranih naravno.

Niko drugi se ne bi usudio.

– Kasi Bel, šta je s tobom danas? Tražio sam tri puta da rešiš ovu jednačinu. Samo mi nemoj reći da ne umeš.

– Oprostite, gospodine Štolc. – Pogleda ga iskosa poput krivica. Na njegovom licu više se nije očitavala uvređenost, već ljutnja. Kako omiljeni učenik može tako da ga izneveri? No u njegovom pogledu blesnu i tračak nade: može ona da reši ovaj zadatak. Zna on da ona to može...

Očajnički se sabira i usredsređuje na jednačinu na beloј tabli.

Estel i ostali problemi će jednostavno morati da sačekaju.

* * *

Veče se spustilo a plima povukla dok je Kasi stajala na koralnom grebenu i zurila u školu. Naspram modroplavog neba uzdizala se velelepna građevina, poput siluete, sa otvorenim prozorima što bleskaju zlatastom svetlošću. Ona opazi kako kroz zgradu promiču prilike njenih školskih drugova. Čak i sa te razdaljine čuje njihov smeh, veselo i glasno čavrljanje prijatelja koji se nisu videli celo leto.

Treba da se nađe sa Ričardom posle večere, ali zna da će on kasniti kao i uvek. Izabela je odbila da siđe u trpezariju, verovatno jer joj ne godi veselo zadirkivanje i tračarenje bez koga prvo večer nikako ne može da prođe – ili možda pre zbog sažaljivih pogleda i gotovo nečujnog došaptavanja.

Iskreno, pomisli Kasi, ni njoj nije do druženja, ali bi bilo lepo porazgovarati s Ričardom bez Izabele. On će bar njenu zabrinutost shvatiti ozbiljno. Možda će on znati kako da razvesele drugaricu. Za jednog šaljivdžiju, zloću i zavodnika, Ričard je iznenađujuće snalažljivu nevolji.

Kasi pogleda u svoj sat. Do sada se već sredio i krenuo do trpezarije, pomisli ona zakolutavši očima. Sigurno se svojski potrudio da izgleda još privlačanije no obično jer pristigli su brucoši, zatim njegovi stari prijatelji i neprijatelji, ali i pored svega toga Ričardu ne treba čitava noć da se spremi.

Nema sumnje da je Ričard privlačan, ali on je isto tako odan i duhovit prijatelj. Kasi se raduje što će ga videti. Ponovo pomisli kako bi sve bilo drugačije da nema džinovske, nepremostive prepreke – njene zaljubljenosti u Randžita. Oh, kada bi život bio jednostavniji...

Vreme je da se uđe. Ali kad podiže pogled ka veličanstvenoj fasadi Akademije, nešto je natera da se zaustavi.

Ponovo onaj balkon. Ispod njega je, kako Kasi pretpostavlja, kancelarija ser Olrika. Učini joj se da se prozirne zavese pomeraju, i začudi se jer večeras nema povetarca; čuje se samo lagano talasanje i šapat mirnog mora. Ako su se zavese zaista zanjihale, onda ih je neko pomerio. To je Izabela videla.

Kasi se bolje zagleda. Da li je to silueta nekog muškarca ili samo poigravanje noći?

Opet se pomeri. Neko je tamo. Kasi je gotovo sigurna. Neko se skriva...

Skamenjena je zurila u balkon. Srce joj poskoči i da joj se grlo ne steže od lude nade, ona bi ime naglas izgovorila.

RANDŽIT?

Ne budi smešna, Kasi! Da joj se ne priviđa? Sa te razdaljine? Ne, jer ona je jedna od Odabranih. Ne samo što ima vid bolji od mačke već zna kakav je *osećaj* kad neko zuri u tebe. A ovo je prodoran pogled. Stežući pesnice, žmirka i očajnički škilji ne bi li bolje videla... šta? Ovo je besmisleno. Priziva ono što želi: Izabeli se priviđa Džejk među senkama, a njoj se sada priviđa Randžit. Jedina razlika je u tome što ona bar, ako se nešto nije promenilo, *ima* makar malu mogućnost da stvarno ugleda svog odbeglog dečka, dok se za Džejka to već ne bi moglo reći.

– Gde si, Randžite? – prošapta i suze joj navreše na oči. Proguta knedlu i zavrte glavom kad začu svoj glas, tako sablastan naspram šuma okeana, i pribra se. Onda ponovo pogleda – zavese su bile nepomične. Mogao je da bude bilo ko, razmišljala je. Zašto neko iz Mračne akademije ne bi mogao da uživa u pogledu na okean a da ona ne pilji u njega poput zaljubljenog bića koje maštari? Dođavola, Kasi. Saberi se.

Sada je bila već sasvim sigurna da će ona kasniti, a ne Ričard. On će da glumi da je uvređen, a ona zna da će joj oprostiti. I tako požuri prema zgradi ubeđena da će joj Ričard pomoći da zaboravi na probleme. Kako bi to, inače, mogao biti Randžit?! Njen voljeni je ubica u bekstvu za kojim tragaju Odabrani. Teško da će se on vrzmati oko Mračne akademije sa džin-tonikom i činijom kikirikija te čekati da ga ona primeti.

A pored toga... Ona *zna* kako je to kada te Randžit pogleda. Njoj je dobro znana vatrena i prodorna moć njegovog pogleda i kako on

prodire pravo u njenu dušu. A tu su i jeza i vrešina koje joj kolaju žilama.

Ona zna kako je to kad je on gleda. A ovo je drugačije.

4.

Elegantna trpezarija, sva u stubovima, na dve strane izlazi vrt uto nuo u tamu. Unutra svetlucaju sveće u kandelabrima, a na izlazima plamte baklje, od čije svetlosti bleskaju pribor za jelo i kristal na stolovima. Kasi se zaustavi u mraku iza baklji i pređe pogledom u potrazi za Ričardom. Brzo ga ugleda, nagnutog preko stola devojaka tek primljenih u redove Odabranih kako ih zavodljivo zasmehava. Budući da ima najslabiji duh među Odabranima, očigledno je da i dalje igra staru igru – pretvara se da je neko zaista važan.

Kasi oseti duboku naklonost ka svom neobičnom i nedokučivom prijatelju. Odavno je oprostila Ričardu što su je naterali da pristupi Odabranima. Prema Ričardu nikada neće osećati ono što oseća prema Randžitu – tu divlju, silovitu i neporecivu žudnju – ali ono što zaista oseća prema njemu veoma je blizu ljubavi.

Čim primeti Kasi, on podiže ruku. Osmehujući se, krenu postrance između stolova i prokrči put kroz gomilu pa stiže do njega. Oklevajući se poljubiše u obraz umesto tobožnjeg poljupca u vazduh, kako je Ričard obično pozdravljao sve svoje poznanike.

– Kasandra Bel, gde si ti dosad? – On vragolasto izvi obrvu. – Ne zanima me jesi li ogladnela. Najstrože je zabranjeno loviti divljač.

Ona se nasmeja. – Pa, nosorozi su veoma slični piletini, znaš.

– Ne sumnjam, samo kad bi ih bilo na plaži. Vidim da ću *opet* morati da se pobrinem za tvoje obrazovanje. Hajdemo na safari tokom vikenda. U Cavo. Ne, u Šimba Hills. Eno slobodnog stola, gde nema *nepoželjnog društva*. Hajde! – Izgovori to dovoljno glasno da izazove ljutite poglede onih što su sedeli za stolovima pored kojih je prošao i odbio da im se pridruži. Još uvek se priča o onome što se dogodilo prošlog polugodišta. – Sedi, Kasi. Nego, šta ti se jede? – upita pa se nagnu ka njoj: – I hajde da brzo izaberemo... Moram da ti ispričam šta sam danas čuo o Marši Gilbert. I tri puta da pogađaš, nema šanse da pogodiš. A moraš i da mi ispričaš šta ima novo kod tebe i kako je Izabela. Hajde, nema snebivanja, gospođice Bel...

– Snebivanja? – zasmehava se Kasi. – Pa od tebe ne mogu da dođem do reči.

Ipak, i te kako joj prija što je nosi Ričardovo dobro raspoloženje. Zahvaljujući njemu, ne mari za neprijateljske poglede Sare, Saskija i

ostalih.

– Pa šta ćemo sa Izabelom? – Ričard najzad izgovori tiše.

Kasi je neprestano gladila platneni stolnjak. – Ne znam.

Nisam sigurna da išta možemo. Potpuno je skrhana.

– Pa naravno da jeste. I to za dobrim starim neotesanim Džejkom.

– Tužno se osmehnu kako bi ublažio svoje reči. – Dovraga, Kasi! Čak i meni nedostaje. I baš se brinem. Ovo je važna godina i ja... ja stvarno ne želim da ona napusti Akademiju. – On se zavalio u stolicu i bespomoćno raširi ruke.

Kasi se trže. – Ne misliš ozbiljno da bi ona to uradila?

– Ne, ali... Pa, slušaj, pomoći ćemo joj da se oporavi. Ti i ja. Zato služe prijatelji. Jel' tako?

– Tako je. Ali bez nabacivanja, Haltone-Džounse! Ona nije spremna.

– Zar misliš da bih ja...? Stvarno si me povredila – reče i naduri se. Zastade na trenutak trzajući uglovima usana. – A nisi me ni *pitala* za Maršu Gilbert i stažistu njenog oca.

Kasi prasnu u smeh i ponovo izazva besne poglede sa Sarinog stola. Niko ne može da bude dugo neveseo u Ričardovom društvu. S njim, bez sumnje, ima nade za Izabelu.

– Nastavi, onda, ti nepopravljivi nevaljalče. Pre nego što prasneš.

Kasi odbi Ričardovu ponudu da je otprati do sobe. On joj je najbližiji prijatelj posle Izabele. Obožava da se druži s njim i sigurna je da on savršeno razume njena osećanja. Ali nema smisla da mu daje nadu ili da rizikuje još jedan nepromišljen poljubac. Ipak, neodoljivo je privlačan.

Ali Ričard ne zaslužuje da bude rezerva.

Večera je bila izvrsna, kao i uvek, ali nju muči *ona druga* jaka glad, koju nije mogla utoliti školjkama iz Mombase, svežim marlinom i hladnim šerbetom od manga. Konačno se dogodilo ono što je Kasi sa zebnjom iščekivala od trenutka kada je ušla u avion za Najrobi.

Patrik Malon, njen prijatelj i staratelj iz doma, pomagao joj je dok je letos boravila u Krenlejk Kresentu na odmoru, dozvolivši joj da se hrani njime u strogo ograničenim količinama. Njemu su i te kako poznate potrebe Odabranih jer je i sam nekada davno bio stipendista Akademije. To je dobro funkcionisalo, savršena zamena za ono

pravo, ali Patrik, naravno, sada nije tu. Moraće ponovo da priđe Izabeli, i ništa joj nije teže od toga.

Sporo ode hodnikom, ne žureći nazad u sobu iako ju je glad sve više mučila. Zastade da dodirne skulpturu Kasandre za sreću. Pogladi belu mermernu ruku ispruženu u očajničkoj i jalovoj molbi. Kasi se iznenadi kad shvati da joj nikada nije bilo tako žao jadne skamenjene proročice zauvek na udaru Klitemnestrine oštrice. Pogleda u prazne ali prestravljene oči mermerne statue i oseti sažaljenje.

Oh, Zevsa mu, Kasi! To je samo statua!, prekorevala je sebe. Ne preteruj!

Dok se nevoljno udaljavala od imenjakinje krajičkom oka opazi senku kako se pomera. Kasi zastade i zagleda se u mračni prolaz što vodi u biblioteku a onda se smiri.

Ah! Ništa čudno što se neko prikrada. To je Marat, bez sumnje.

Kasi se svejedno strese. Uvek je prođe jeza kada ga vidi, i to ne samo zbog njegove zlovolje. Njegovo neprijateljstvo je očigledno i Kasi dobro zna da joj on nije oprostio Katerinino isključenje nakon događaja u Parizu. Taj čovečuljak iz nekih čudnih razloga voli taj zli klan Svensonovih. Marat pogleda u Kasi, ali niti se nasmeja niti progovori.

Ona ubrza i požuri uza stepenice pa hodnikom do svoje sobe. Kad je ušla, zatekla je Izabelu kako sedi skoro na istom mestu na krevetu gde ju je i ostavila – i pilji u noć. Otvorena knjiga joj leži na krilu, ali je očigledno da je ne čita. Čuje Kasi kako zatvara vrata i pokuša da joj se nasmeši.

– Kasi. Kako je bilo na večeri?

– Dobro – uzvratila Kasi neuverljivo. Nelagodno joj je i jasno joj je da zvuči neubedljivo.

Izabela je posmatra. – Ali ne sasvim?

U sobi zavlada tišina. Kasi obori pogled i počne da čačka nokat iako zna da je to kukavički i neprimereno. Onda podiže pogled ka Izabeli.

– Da.

Izabela prebaci noge preko ivice kreveta i polako otkopča manžetne pa zavrnu rukav na preplanulim rukama. Razmrda prste i potom ih položi na kolena pa polako klimnu glavom gledajući u Kasi.

– Onda ti je bolje da se nahraniš.

Kasi se osuši grlo i bol joj zabridi u slepoočnici. Hoće da kaže: *Ne, neću. Ne želim to da ti uradim. Ne posle svega kroz šta si prošla. Smisliću neki drugi način. Smisliću nešto.*

Ali umesto toga kaže: – Zaista mi je žao. Ako može, molim te. Izabela, ja...

– Nemoj. Ništa ne govori. Tako mora da bude. Ne brini.

Izabela izbegnu Kasin žalostan pogled i ustade. Kasi proguta pljuvačku i uhvati je za ručne zglobove. Tako su krhki u njenom stisku a koža joj je tako nežna. Žarko želi da je Izabela pogleda u oči i nasmeši joj se, ali ne može još i to da traži. Kasi joj samo stegnu ruku jače i usredsredi se na životnu silu.

Ništa se ne događa. Kasi pomisli sa zebnjom da neće moći da se nahrani te da je izgubila vezu sa cimerkom. Onda iznenada u Izabeli pokulja životna sila drmusajući je, a Kasi razrogači oči.

Izabela žmuri. Ispod oka joj zaigra mišić i ona proguta knedlu, ali nijednu drugu reakciju ne pokaza dok se snaga prelivala iz nje u Kasi. Kasi je zurila u modre i nabrekle žile na rukama prijateljice, koja iznenada pobledeše.

Nije imala utisak da se hranila na staroj Izabeli. Energija koja brzinom puža teče je poput energije nekog neznanca. Nema uzbuđenja, nema iskrica, nema radosti življenja. Samo mračna tuga opiranja. Ima... gorak ukus, pomisli Kasi. Izabela je skrhana, ogorčena i očajna. Čak i dok se hrani, Kasi srce boli zbog prijateljice.

Čim se duh u njoj nahranio, Kasi skloni ruke sa Izabelinih zglobova, koji kao da gore. Ustuknu i dobro se zagleda u prijateljicu, iščekujući da ona otvori oči, kako bi se uverila da joj je dobro.

I onda je primeti – jednu jedinu suzu kako sa Izabelinih dugačkih trepavica pada na bleđi obraz. Svesna da joj je se otela suza, Izabela je žurno obrisa i nasmeši se – ali njene tople smeđe oči se nisu smešile.

– Eto, Kasi. Nije bilo teško.

Kasi se udalji, gotova da pukne zbog Izabeline tuge, a i sopstvene. Jedva se uzdržavala, ali ona nema pravo da plače zbog toga. Ne pred drugaricom.

– Žao mi je – prošaputa. – Tako mi je žao, Izabela.

Okrenu se i izjuri iz sobe.

* * *

Ne može više. Ne može više da podnese.

Kasi nije imala snage da se vrati u sobu dok se ne uveri da Izabela čvrsto spava, a s druge strane nikako nije želela da naleti na nekog iz razreda. Čak ni na Ričarda. Krupnim koracima je grabila plažom sve dok svetla Akademije nisu nestala iza nje a onda se sručila na pesak i plakala pet minuta.

Pet minuta, pomisli besno, pa zajeca. To je sve. A onda se bacam na posao. Trija oči rukavom, a potom i dlanom.

Izabela je izgubila ljubav svog života zbog Odabranih i njihove izopačene tradicije. Džejk i njegovi roditelji su pre toga izgubili Džesiku. A Kasi, uprkos tome što je član Odabranih i u izvesnom smislu zaštićena, izgubila je Randžita zbog njih. Svima njima su Odabrani uzeli i previše – i još im uzimaju – a Izabela i dalje dozvoljava Kasi da se hrani njome i da joj isisava životnu snagu. Bez obzira na sve što se dogodilo i na sve Izabeline gubitke, svoje školske dane provodi dopuštajući duhu Odabranih da se hrani njome i to radi svesno i dobrovoljno.

Prevršilo je. Nema smisla to tražiti od devojke koja joj je uvek bila samo veran i dobar prijatelj. To mora da se okonča. Kasi stegnu zube i obrisala poslednju suzu. Ona ovo nikada nije tražila niti je ikada želela. Na prevaru su je uveli u redove Odabranih, ili bolje reći ona je polutan zbog prekinutog obreda pristupanja.

Na celom svetu joj nije stalo ni do koga koliko do dvoje najbližih: Izabele i Randžita. Preči su joj oni nego status Odabranog i duh Estel. Kad ne bi bila jedan od Odabranih, oboje bi vratila u svoj život, i više ne bi bilo učena i griže savesti. Kako je uopšte mogla da se dvoumi? Kako zna i ume, mora da se odvoji od Estel. Proklet bio ser Olrik! Sve vreme je znao da duhovi mogu da se odvoje od domaćina, ali je to krio od nje, podlac jedan. Sada joj i te kako duguje, i ona mu neće dati da se izvuče. Završiće s tim za sva vremena.

Predmeti iz njegove kancelarije, ti koji su prouzrokovali toliko patnje i sukoba? Pa, simbol može da izvuče duh napolje, a nož može da prekine vezu između duha i domaćina. Ser Olrik poseduje oboje. Kucnuo je čas da ih preda Kasi. Tu nema dileme.

Samo treba da mu ih zatraži.

Pa, dobro. Niko nije rekao da će biti lako.

5.

Dok je krupnim koracima grabila hodnikom ka kancelariji upravnika Mračne akademije, Kasi čak nije morala ni da zastane da dođe do daha. Nikada nije bila tako nepokolebljiva. Ne treba joj hrabrost – na kraju krajeva, ona mora da se izbori sa ser Olrikom Mračnim, a ne sa sobom.

Znam šta hoću, pomisli ona. Nikada ranije nisam bila tako sigurna.

Predsoblje kancelarije Olrika Mračnog ne deluje tako nepristupačno kao ono u Parizu, ili čak ono u Istanbulu. Većina prozora je širom otvorena, tako da Kasi čuje nežno šuštanje palmi i oseća miris gardenija koji ispunjava sobu. Sunčevi zraci igraju na šarenom tepihu i Kasi opazi na podu senku kolibrija. Odnokud spolja dopire dreka majmuna. Bogato ukrašene maske Masaija što vise na zidu iza Olrikovog radnog stola trebalo bi da deluju zastrašujuće. Ali ako se uzme u obzir Kasino trenutno raspoloženje, čini se da deluju ohrabrujuće. Te maske sada nisu ništa strašnije od nje.

Jedina mrlja na toj slici je Marat, koji kleči pored otvorenih vrata kancelarije s kutijom alata. Nije je ni pogledao, samo je nastavio da mrzovoljno petlja oko ključaonice. Kasi se malo namršti, zbuni se i potom pogleda naviše.

– Kasi Bel. Drago mi je što te opet vidim.

Ser Olrik Mračni: upečatljiv kao i uvek – strogo stisnute usne i oči boje granita zastrašujuće prodorne. Ona nikada neće prevazići mešavinu strahopoštovanja i izvesnog straha u stomaku kada ga ugleda, ali sada to nije važno. Običan osećaj, i to je sve. Sada treba da se pozabavi važnijim stvarima.

Kasi prihvati njegovu ruku, znajući da je krut i zvaničan pozdrav samo maska, da mu je laknulo što je vidi. On neće dozvoliti da ona krene krivim putem. Ne posle svega što se dogodilo.

– Drago mi je što sam se vratila, ser Olriče. – Bez obzira na sve, istina je. – Šta se desilo s vratima?

– Neko je sinoć pokušao da provali – kaže on i pokazuje ka vratima. – Ništa strašno.

Ona razrogači oči ka Maratu i kutiji za alat. – Ništa ozbiljno? – *Provala?*

– Ko god da je, nije uspeo – strogo će ser Olrik.

Kasi se zbuni i uznemiri setivši se Džejka i njegovog starog običaja da se šunja po školi kada padne mrak. Ali Džejk nije tu. Ko bi to onda mogao da bude? Niko od učenika se ne bi usudio. Bar niko od onih koje ona zna, naročito posle Katerininog isključenja i Džejkove smrti.

– Ali ko bi...?

Ser Olrik je prekide. – Ko zna? Važno je da nisu napravili ozbiljnu štetu. To je bio nespretan pokušaj. I Marat i ja smo čuli nešto neobično. Marat je stigao ovamo pre mene, ali provalnik je već bio pobjegao – mora da nas je čuo kad smo dolazili te ga je to omelo.

Kasi se strese zamislivši kako ćudljivi i opasni Marat hvata nekoga na delu. – Pa dobro, onda.

– Smešna provokacija, rekao bih – ser Olrik odmahnu rukom. – Na početku svakog polugodišta uvek očekujem ludorije.

Zašto li mu ona ne veruje? Ipak, ne želi o tome pred namrgođenim Maratom. Pošto joj ser Olrik pokaza da uđe u kancelariju, ona krenu, ne mareći što Marat prodorno gleda u njena leđa. Šta li se kuva u toj ružnoj maloj loptastoj glavi? Da on ne misli da ona stoji iza ovoga? Nije baš da nikad nije zgrešila.

Samo, ovoga puta stvarno nije kriva.

U skrovištu ser Olrika Mračnog malo šta se promenilo. Gotovo se nikada ništa i ne promeni kud god da presele školu. Na policama su poredane iste knjige. Na radnom stolu isti ukrasi. Čak se i u vazduhu oseća isti spokojan ali zastrašujući autoritet.

Nešto nedostaje, naravno. Pri pomisli na to obuze je jeza: urna. Poslednji put spokojno je stajala na polici u kancelariji u Istanbulu, kao da je tek običan ukras, a Kasi nije znala ništa o njoj. Tamo gde je nekad stajala sada nije bilo ničega. I Kasi se ta praznina učini zlokobna i preteča. Ona sada, naravno, zna da je to jedan od tri moćna predmeta Odabranih. Ali teško joj pade kad se priseti da je urna ostala u Randžitovom rancu kada je pobjegao od svih – i od samog sebe – u Aja Sofiju.

– Želeo bih nasamo da porazgovaram s gospođicom Bel – reče ser Olrik Maratu. – Molim te, ostavi nas na trenutak.

Marat i dalje ne progovori. Samo odsečno klimnu glavom, ustade, podiže alat i izađe iz predsoblja.

Upravnik zatvori vrata, ali ne sede za radni sto. Klimnu glavom ka udobnijoj stolici pored stočića. Kasi se seti kako je za tim stolom pila čaj sa Estel Azedin, bivšim domaćinom svog nemirnog duha, koji je uzeo njeno ime. To je bilo pre nego što je starica odabrala Kasi za novog domaćina i pre nego što je Kasi postala jedan od Odabranih. Čini joj se da je otad prošlo sto godina.

Kasi se kolebala, ali na kraju ipak sede, a Mračni se smesti u stolicu naspram nje.

– Akademija se nije naročito kako izmenila, zar ne, Kasi?

– Nikada se ne menja – promrmlja ona i pogleda oko sebe.

– A ipak je mnogo toga drugačije.

– Čitate mi misli. – Kasi uzdahnu i opet pogleda oko sebe. – Jesu li ono suze? – Pokaza prstom na kutiju u raskošnom duborezu koja je stajala ser Olrikovom radnom stolu, prilično iznenađena što je ostavio riznicu dragocenih bočica lekovite tečnosti za Odabrane na tako vidljivom mestu.

– Jesu. Morao sam da ih proverim posle provale. – Ser Olrik ih uze pa ih zaključa u sef. Potom ponovo sede i nasloni bradu na ruku. – Mada ih nije mnogo ostalo. Suze Odabranih se nažalost previše troše u poslednje vreme.

– Vredelo je kako bismo spasli Ričarda.

– Svakako. – Ser Olrik joj se turobno osmehnu. – Znaš, koristim ih samo u krajnjoj nuždi.

– Da, i sama sam donekle kriva što su istrošene – kaže Kasi. Ser Olrik je morao da je hrani njima na početku drugog polugodišta, pošto je uporno odbijala da isisava Izabelinu životnu snagu. Ali svakako je *neće* gristi savest što je trošila suze. – Dakle, vi slutite da je provalnik u stvari došao po njih? Ili se možda nameračio na predmete?

Ser Olrik žmirnu, ali mu je lice bilo skamenjeno. – Kazao sam ti, to je samo nepodopština tipična za početak školske godine. Zašto bi neko hteo da ukrade ove relikvije? One ničemu ne služe. Svakako nisu korisne bogatoj mladeži koja pohađa Akademiju.

– Ako se izuzmu stipendisti – ubaci ona kiselo.

Preumorna je od igara ovog čoveka. – Ser Olriče, samo budite iskreni prema meni. Ja znam čemu ti predmeti služe, a znate i vi.

Zašto mi niste ranije rekli, pre nego što su stvari krenule naopako sa Randžitom i...

– Zašto bih ja *morao* tebi išta kažem? – drsko će Ser Olrik. Razmrda prste pa se nagnu, ali Kasi neće da popusti i gleda ga pravo u oči...

– Vi ste mene obmanuli kad ste mi rekli čemu služe.

Gledaju se ćutke. Kasi sedi mirno, ukočene vilice.

Istrajaće ona i sačekaće da on prvi popusti i progovori. Prvi put je nije slomilo strahopoštovanje. Može ceo dan da ga gleda u oči ako treba.

Ali neće morati. Ser Olrik se nakašlja pa se zavali u stolicu.

– Dobro. Prosvetli me, Kasi. – Više je ne gleda pravo u oči. – Čemu ti predmeti služe?

– Da citiram? – Ljutnja joj plamti u grudima. – *Samo ovaj nož može da prekine vezu. Simbol sme da se upotrebi za izvlačenje duha iz domaćina. U urni duh može da se čuva beskonačno.*

Ser Olrik zatvori oči i uzdahnu.

– Dakle – nastavi jetko Kasi – sve one priče o tome da obred ne može da se promeni bile su lažne, zar ne? Postojao je način da mi pomognete, ali vi to niste želeli.

– Žao mi je, Kasi. – On raširi ruke. – Ali to je istina. Tada nisam želeo da upotrebiš predmete. Ne želim to ni sada. Pored toga, onda nisam posedovao sva tri, a ni sada ih nemam zahvaljujući Randžitu. Dakle, nismo daleko odmakli.

Kasi shvati da teško diše kroz nos kako bi ostala pribrana. Ne želi da se razbesni, ne ovoga puta, jer je u prednosti. Neće ona zbog ser Olrika sada izgubiti strpljenje a ni izgleda da pobedi u prepirci. Kasi stisnu usne i kruto mu se osmehnu.

– Predložiću van nešto, ser Olriče.

– Stvarno?

– Stvarno. Ali najpre ćete morati nešto da mi objasnite.

On se glasno nasmeja. – Kasi, čim sam te video ispred svoje kancelarije, trebalo je da znam da sam u nevolji. Na čelu ti je pisalo. Šta da ti objasnim? Čini se da ti već dovoljno znaš.

Kasi nije obraćala pažnju na njegov blago razdražen ton.

– Poznato mi je kako sam *ja* saznala za predmete. Hoću da znam kako ste *vi* za njih saznali. Je li to opštepoznato u Savetu Najstarijih

učenika ili tako nešto?

– I jeste i nije. – Mračni ustade, osloni se rukama o sto i, pa joj okrenu leđa i zagleda se u palme podalje od prozora. – Ja o tome dugo ništa nisam znao.

Vidi se da mu je bilo teško da prizna, no Kasi je drago što se odlučio na to. – Onda znate kakav je. – Kasi se nasloni u stolici i prekrsti ruke.

Mračni protrlja čelo, očigledno malo iznerviran. – Dobro. Pre nekoliko godina pronašao sam drugu polovinu pravilnika Odabranih, koji si upravo veoma *precizno* citirala. Jasno ti je, naravno, da ga je prethodna generacija Starijih namerno podelila na dva dela?

– Da, to mi je jasno.

– Obimniji deo sam odneo Savetu. Kada se ponovo pojavila, prestravili smo se, a onda smo se posvađali, i previše vremena potrošili na to. Strahovali smo od toga kako će predmeti delovati ako ih neko otkrije. Nadali smo se da niko neće krenuti u potragu za njima te da će ostati sakriveni. Drugim rečima, ne treba buditi demone. – Ser Olrik uzdahnu. – Verovatno nam je to najveća greška. Kad bolje razmislim, gledali smo na to krajnje uskogrudo. I ostali iz Saveta se kaju zbog toga koliko i ja.

– Pa, u prvoj polovini pravilnika tačno piše gde se nož i urna mogu pronaći...

Ser Olrik klimnu glavom. – Kada sam pronašao prvu polovinu, već je bilo prekasno. Šteta je već napravljena. Ranije smo bili prestravljeni drugom polovinom i potpuno nesposobni zbog neodlučnosti. Smatrali smo da će tajna ostati skrivena ukoliko samo mi budemo znali za pravilnik i predmete. Izgleda da smo bili suviše nadobudni.

Kasi zakoluta očima. – Ma šta kažete.

Njegov iskrivljeni smešak potvrdi joj da prihvata njen prekor. – Bolje reći, preterano smo verovali drugima. Mi, to jest ja, ja sam pogrešno procenio Brigit Svenson i potcenio njenu zlobu. Nekoliko meseci kasnije sam čuo da se bacila u potragu za predmetima, u nadi da će ih se domoći i sakriti ih. Iskoristila je uticaj u Savetu da pristupi prvoj polovini priručnika i dešifruje ga. Ta vest me je uznemirila. Nisam znao ni zašto za njima tragala ni koliko dugo je to radila, samo mi je sinulo da pošto-poto moram prvi da ih nađem. Krenuo sam da

obavim zadatak koji trebalo odavno da rešim – dao sam se u potragu za drugom polovinom priručnika ne bih li saznao gde se nalaze nož i urna.

– Ali niste ih pronašli, zar ne?

– Nisam sve. Dugo nisam mogao da pronađem nož i simbol, ali uz malo sreće i upornost pronašao sam urnu. Izgleda da su mi Mojre bile naklonjene, pošto je narednog polugodišta Akademija trebalo da se premesti u Meksiko Siti – što nisam ja smislio, verovala ili ne. Zato sam odlučio da sačekam. Nisam ni slutio da Brigit zna koliko i ja, te mi se činilo razumnim da ne izazivam sumnju. To jeste bilo razumno, ali i bezmalo nemoguće.

Kasi to ne bi izdržala. Da je ona bila na njegovom mestu i da je znala gde je urna, sigurno ne bi toliko čekala.

– Ranije, u toku tog novog polugodišta, već sam bio sebi obezbedio odsustvo radi istraživanja. Znao sam da će mi trebati pomoćnik i čim su se svi okupili, rekao sam da ću jednog posebno nadarenog učenika među Odabranima povesti sa sobom na put.

– Erik Ragnarson – izgovori Kasi mirno.

On izvi obrve, iznenađen, pa klimnu glavom. – Pa da. Njegov cimer je bio Patrik Malon, tvoj mentor. Sigurno znaš šta se dogodilo?

– U grubim crtama. – Kasi se nagnu iščekujući nastavak.

– Ja sam Eriku poverio život i sve svoje znanje. Nisam želeo da krijem stvarnu svrhu našeg puta od njega. Sve sam mu objasnio i on je razumeo. – Ser Olrik protrlja lice, umoran. – Pred njim je bila blistava budućnost.

– Ali on je umro. Umro je jer ste vi pronašli urnu.

– Da. – Trezveno je gleda pravo u oči. – Nisam želeo da on dodirne taj predmet, ali trebalo je da pretpostavim kako će urna delovati. On ju je prvi opazio. Još uvek se sećam njegovog ushićenja. Razmatrao sam kako da joj pridemo pa sam se sklonio da pogledam u priručnik, ali on je, na svoju ruku, otišao po nju.

Kasi se ugrize za usnu. – Zašto nije sačekao?

Ser Olrik slegnu ramenima. – Ko će to znati?! Od Erika nikada tako nešto ne bih očekivao. Mogu samo da nagađam da pored prokletstva koje je bačeno na svaki predmet, ima još nečeg. Da sam ja prvi uočio urnu, možda bih se odupro njenim činima uspešnije no siroti Erik.

– A možda i ne biste – Kasi će hladno. – Da ste prvi dodirnuli urnu, prokletstvo bi ubilo vas. Ne želim ni da pomislim šta bi onda bilo, sa duhom tako snažnim kao što je vaš. – Strese se prisativši se Randžitovog pogleda kada ga je obuzelo prokletstvo simbola u Aja Sofiji.

– U pravu si – kaže ser Olrik. – Mrsko mi je i da pomislim na to. Da si poznavala Erika, razumela bi koliko sam bio izgubljen. Gledao sam kako se u trenu pretvara iz nežnog i pametnog dečaka u ubilačko i svirepo... čudovište – to je prava reč. Od Erika skoro ništa nije ostalo.

Kasi proguta pljuvačku. *Skoro ništa od njega nije ostalo...*

Ali *Randžit* se povratio. On je izbegao prokletstvo. Ona se za to pobrinula. On je povratio prisebnost. Uverila se u to kada ga je videla poslednji put u Istanbulu. Ali kako li je njemu sada, u bekstvu, izgubljenom i samom, svesnom svoje greške?

Ne. Ne sme da misli na to. Pronaći će ga i pomoći će mu. Ali najpre mora da obavi ono neodložno. Vratila se razgovoru. – A šta možete da kažete o odronu na putu koje je ubilo Erika?

Ser Olrik, sav iscrpljen, uzdahnu. – Nije bilo odrona na putu. Na sve načine sam pokušao da ga obuzdam. Mislio sam da sam jak, ali moja snaga je ništavna naspram Erikove s prokletstvom Odabranih koje ga je pogodilo. Morao sam da ga ubijem, Kasi. Morao sam da ubijem svog najpametnijeg i najboljeg učenika, i nikada to sebi neću oprostiti.

Ser Olrik je iskreno žalio, što Kasi zapanji i natera da skrene pogled. – Ali urnu ste uzeli – kaže ona nežno.

– Jesam. Prokletstvo je pogodilo Erika, te mi se činilo da bi sve što smo preživeli bilo uzalud da sam je ostavio tamo – nezaštićenu, oslobođenu prokletstva i dostupnu Brigit. Nisam mogao da je ostavim. Vratio sam je u Akademiju i čuvao na bezbednom mestu, ali nikako nisam uspeo da pronađem ostale predmete.

Kasi izvi obrve. – Ali oni su pronađeni.

– Biće da se Brigit domogla prve polovine priručnika pre nego što sam ga ja pronašao. Njena kćerka Katerina je u Kambodži ušla u trag nožu, ali mora da je ona dozvolila Keiko da ga preuzme i prva dodirne. Mudro s njene strane, ali i zlobno. Nikada nisam voleo

Keiko, ali kako je nož uticao na nju... – On slegnu ramenima. – Krivo mi je što ranije nisam prozreo namere Svensonovih.

Kasi ustade i stade da se šeta po sobi zamišljena. – Dakle, šta je Brigit *želela* da uradi s tim predmetima? Jeste li saznali? Jasno mi je da je želela nož – videla sam kako deluje na Odabrane – i shvatam smisao simbola. To je na neki način...

– Kasi zastade pa se nakašlja. – To je na neki način, po mom mišljenju, pomoglo Randžitu da stekne sličnu moć, usmeravajući svoj duh iz sebe. Ali zašto bi ona želela urnu? Najstariji se postarao da se ona hrani drugim duhovima. Čudna želja, ali to je svakako samo on mogao da sredi, kao Najstariji. Nije baš da Bridžit gladije – može ona očas posla da nadvlada prosečno ljudsko biće. – Pa i više od toga. – Kasi se strese prisećajući se užasa Žive Zemlje na koju je naišla u Njujorku i ljudi koje je Brigit tamo zarobila. Žive ih je zakopala iz čiste obesti.

– Ne znam zašto je i ona želela tu moć – kaže ser Olrik. – Ali potpuno sam siguran da ne želim da je ona poseduje. Urna je, verujem, najopasnija među svim tim predmetima.

Kasi ga pogleda uznemireno. – Zašto?

– To je više instinkt, slutnja, Kasi. Ali taj instinkt se izrodio iz snage prokletstva kojim je ona pogođena. Kao da Najstariji *nisu* želeli da onaj ko je upotrebi bude dovoljno trezven.

Kasi se okrenu stomak. Ne može da zamisli gore prokletstvo od onog koje je obuzelo Randžita.

– Onda ne čudi što ste bili toliko ljuti – promrmlja ona.

Mračni se namršti. – Izvini, nisam te razumeo?

– Kada sam pustila Randžita da pobegne sa urnom.

– Da. – Prostrela je pogledom. – Da, bio sam ljut. Ali šta je bilo, bilo je. Ne ostaje nam ništa drugo nego da se nadamo da će je Randžit čuvati dok mu ne uđemo u trag. Ne znam tačno kako urna deluje, ali znam da predstavlja veliku opasnost za Odabrane, samim tim i za ostatak čovečanstva.

Zaćutaše na trenutak svako u svojim mislima. Kasi najzad opet sede pa podiže pogled k njemu.

– Nešto moram da vas pitam.

On izvi obrvu. – Kasi, nikada ne izgledaš kao da imaš nešto da me *pitaš*. Ti mi obično nešto *kažeš*.

Ona slegnu ramenima i potrudi se da mu uhvati pogled. I dalje je stajao. Kasi stegnu pesnice ispod stola pa duboko udahnu.

– Nož. Simbol. Još su kod vas. Pomoću njih možete da me odvojite od Estel.

Zurio je u nju kao da je sišla s uma. – Šta ja *mogu* i šta *hoću*, gospođice Bel, nikako nije isto.

Kasi ustade, priđe mu bliže pa se pesnicama osloni na njegov radni sto. – Rekli ste mi da je to nemoguće. A *moguće* je. Randžit je u stvari sve vreme to pokušavao – onda kada je krenuo u potragu za predmetima da bi na kraju bio pogođen prokletstvom simbola. O tome odlučujem ja, a ne vi!

– Varaš se, Kasi. Žao mi je, već sam ti rekao. Odgovoran sam za tvoj duh koliko i za tebe. I neću da uništim jedan duh Odabranih da bi tebi bilo lakše.

– Da bi meni bilo... lakše? – Zabezegnuto zuri u njega, besna kao ris. – Da li je neko razmišljao kako će biti meni, kada su mi na prevaru uvalili matoru vešticu?

– Dobro znaš koliko mi je žao zbog toga. Ali ja ništa neću uraditi na Estelinu štetu. – Gleda je pravo u oči oslonjen o sto, sa suprotne strane. – Ti znaš šta ja želim i šta tvoj duh želi. A to je mnogo bolje od ovog poluživota koji obe živite. *Dozvoli Estel da u potpunosti uđe u tebe*, i većina tvojih problema će biti rešena.

Kasi se grlo steglo od besa. – I da zanemarimo to što će, dok god sam jedna od Odabranih, moji prijatelji stradati, daviti se ili poludeti? To da ne računamo?

– Kasi, ti si primeran član Odabranih. Priznajem da sam isprva pogrešno procenio tvoju spremnost na ovakav život. Ako ja mogu da promenim mišljenje, zašto ne bi i ti? I sama znaš da među Odabranima ima i dobrih a ne samo zlih.

– Dok god pripadam Odabranima, neću biti s Randžitom. To ste mi i sami rekli!

– Ti po svoj prilici nikad nećeš ni biti s njim – uzvрати Mračni. – Svako od nas se žrtvovao. Pomiri se sa sudbinom, Kasi! Zašto da ne? Nije ona tako loša! Treba da si počastvovana!

Kasi se grohotom nasmeja. – Možda i nije tako loša – brzo mu uzvрати – ali je ja ne *želim*. Ne prihvatam je.

Mračni uzdahnu. – Dokazaću ti, Kasi. *Veruj mi*, jer drugačije ne može biti. Neću osuditi Estel na smrt niti na propadanje.

Kasi se stresla, ali ne od gneva. To se stresla Estel, njena polovina. Kasi oseti kako se duh raduje što ga ser Olrik brani.

Da! Da, draga moja Kasandra, on je pravu!

Prokleti bili oboje!

– Vi uludo trošite vreme! Svoje vreme – moje vreme – Estelino vreme! Ja se *neću* stopiti s njom! Ako se toliko brinete za nju, nađite joj drugog domaćina. Ja hoću da je se otarasim!

– Bes joj odzvanja u grudima, a njegovo uporno odbijanje je kao dolivanje ulja na vatru. Soba postaje crvena dok bes Odabranog kulja. Oči je peku od njega.

– Dosad si valjda već shvatila! – Ser Olrikova ljutita vika istog časa je otrezni. – Ne, Kasi, obuzdavaćeš se onako kako sam te naučio.

Ona diše duboko i žmirka dok joj vatra izbija iz očiju. Udovi joj se umiriše, a srce prestade silno da tuče.

– Ne! – zareža Kasi. – Neću izgubiti kontrolu. Neću upotrebiti tu *moć* koju ste mi nametnuli jer ste mislili da ćete me njome usrećiti. Neću uraditi ono što vi želite. Nikada. – Kasi ustade i prkosno se isprsi. – Zato bi najbolje bilo da smislite nešto drugo, ser Olriče. I to što pre. Ne želim više ovaj duh u sebi.

Upravnik je dugo ćutao, a onda je prošao oko radnog stola i otvorio jednu fioku, pa izvadio fasciklu i stao da je lista. Kasi nije bila sigurna da li on radi nešto korisno ili samo odugovlači.

– Sedi, Kasi – reče pa i sam sede i pokaza joj stolicu naspram svoje.

– Ne, hvala.

Ser Olrik udahnu duboko, no očigledno je odlučio da se više ne prepire. Prsti mu jedva primetno drhture dok lista dokumenta i najzad izvuče jedan pa ga položi na vrh gomile.

– Urna. – Jagodicama pritisne sto i pogleda k njoj. Pogled mu je težak poput granita. – Osmislio ju je Najstariji kao neko izopačeno korito za ishranu. U njoj bi mogao da čuva druge duhove i hrani se njima.

– Da – kaže ona nestrpljivo. – Rekla sam vam da to znam.

– Njena prvobitna svrha ukazuje na to da ona služi još nečemu. U urni duhovi mogu da se skladište beskonačno, i to ne samo kao

hrana. Ona ih čuva u njihovom vantelesnom stanju. Shvataš?

– Da...

– Može da sačuva i Estel dok ne nađemo drugog domaćina.

Kasi učuta. Misli joj se roje. Naravno, *naravno*. Kako je mogla da zaboravi tu svrhu urne? Randžit je upravo to imao na umu kada je ukrao tu prokletinju. Rešenje je tako jednostavno i tako zgodno! – Pa to je... to je savršeno! Prosto savršeno!

– Ne bi se reklo! – Olrik stisnu usne. – Urna zapravo nije kod nas, ako se sećaš.

Kasi klimnu glavom i konačno začuta. Još jedan razlog da nađe Randžita. – Ja... mogu ja da ga pronađem – reče ona sada već tiše.

– Zaista, Kasi? – On žustro zatvori fasciklu. – Znaš li nešto što ja ne znam? Da li ti se Randžit javljao?

Ona odmahnu glavom, a ser Olrik izvi obrvu.

– Iskreno, kamo sreće da jeste – odvrati ona. – Ali ja hoću da ga nađem, znam da mogu to, samo kad bi on... Mogu ja to. Ući ću u trag Randžitu i urni, a onda ćemo uraditi onako kako vi kažete. I svi će biti zadovoljni.

– Ne.

Kasi se skameni. – Ne?

– Ti misliš da ćeš ga tek tako pronaći? Istog kakav je bio kad je otišao? Posle svega šta je uradio? Zašto si toliko sigurna da bi on hteo da ga ti pronađeš? Možda me je najzad poslušao i shvatio moja upozorenja da vas dvoje ne smete da budete zajedno.

Nitkov, pomisli ona. Mora da se obuzda da to ne izgovori.

– Sigurna sam – prozbori ona tiho. – Vi to ne razumete možda zato što nikada niste bili zaljubljeni. Ja sam *sigurna*.

Ser Olrik je načas osmotri, pa reče: – Pokušavam da lociram Randžita. Koristim sve raspoložive izvore. Prošlog meseca sam mu ušao u trag čak i u dalekoj Belgiji. Tu se trag naglo gubi. Ali uveravam te: *ja* ću ga pronaći. *Ti*, s druge strane, ne bi trebalo ni da pokušaš. Preopasno je – a iskreno, i ti si opasna. Poznajem uticajne pripadnike Odabranih i ovo mora da se izvede neprimetno i lukavo, tako da nikoga ne razgnevimo. – Oči mu se smeškaju. – Izbaci to iz glave, Kasi. Prepusti to meni, pa ćemo videti šta će biti. Jedino pod tim uslovom pristajem da razmotrim tvoj predlog.

Kasi ga gleda i razmišlja grozničavo lupkajući nervozno noktima po radnom stolu. Najzad ustade i udalji se.

6.

Kasi se svaki dan u Akademiji čini kao večnost. Ne može da se usredsredi na časovima. Jedva čeka da se vrati u mirnu sobu i uključi laptop. Međutim, i tamo, dok otvara stranicu za stranicom i prelistava forume, oseća se bespomoćno.

Naravno da nije održala obećanje dato ser Olriku – zapravo, zarekla se da mu nikad više ništa neće obećati. Kako može bezbrižno da ide u školu i skrštenih ruku posmatra kako on traga za Randžitom! Za Randžitom i urnom, podseti se, jer urna je važna skoro jednako kao on. Bez nje njih dvoje ne bi mogli da budu zajedno. Urna je ključna.

Svako veče, do sitnih sati, pretražuje po internetu i posećuje stranice poznate samo Odabranima. Kada se ko zna koji put ulogovala pod drugim imenom, učinilo joj se da ta stranica obećava više no prethodne – ali koliko će joj i *to pomoći*? Dosadili su joj „neprimetnost i lukavstvo”, kako je ser Olrik to diskretno nazvao. Dosadilo joj je da bude „darpak_mumbai” na mreži. Iscrpljena je od pretvaranja da je Randžitov stariji rođak, bivši učenik Akademije, koji je izgubio kontakt s porodicom. Najradije bi vrisnula u taj virtualni svet i krupnim slovima otkucala: GDE JE RANDŽIT?!

Kasi se obuzda. Ukuca pitanja sasvim obična i skoro vesela: Da ne poznajete možda šarmantnog momka iz Indije, Randžita Singa – pridružio se Odabranima na drugoj godini Akademije... Posедује snažan duh. Već petu godinu je u toj školi, pretpostavlja „darpak_mumbai”. Kako mu ide? Šta radi? „Darpak_mumbai” je video obaveštenje iz Akademije u kojem se navodi da je Randžit na produženom odsustvu. Zna li neko slučajno kuda je Randžit otišao?

Ispitala je nekoliko članova Odabranih u Delhiju, Sankt Peterburgu, Rejkjaviku, Kairu. Ništa nije saznala. Kasno uveče, kada je ponovo propustila večeru, trlja umorne oči i ponovo se uloguje na Fejsbuk. Mora da predahne i nastavi gde je stala s Patrikom Malonom i ekipom iz Krenlejk Kresenta. Na kraju krajeva, nema nameru da ponovo izgubi kontakt s prijateljem. On joj je jedini oslonac u životu, pomisli razneženo.

Ipak, ne može dugo da odoli mrežama Odabranih. Posle dvadeset minuta prijatnog ćaskanja, vratila se na forum. Iznenadila se kada je

otkrila da se njeno pravo ime nekoliko puta pominje. Tri člana foruma ćaskaju neobavezno, ali duhovito.

> I, šta se dešava s poznatom stipendistkinjom?

> Gubi joj se svaki trag nakon mature.

> Kome???

> Kasi Bel. Ta devojka iz Odabranih ti je zastrašujuća, cairo_ruthie!

> Oh, da! Napast iz Njujorka! Šta se dešava s njom?

> Ne znam. Akademija je ove godine u Keniji.

> Neka neko upozori lavove! LOL!

Pa dobro, pomisli Kasi smeškajući se ironično. Bar se napokon proslavila. A u tom ogovaranju i ismevanju ima i malo poštovanja, što je više nego što se ona svojevremeno nadala. Zastade na trenutak, držeći prste iznad tastature.

> darpak_mumbai se pridružuje

> Hej, darpak, kako si?

> Zdravo, darpak, vratio si se!

> Zdravo svima. Još uvek nema vesti o Randžitu nevaljalcu?

> Ha, ne! Nije mi se javljao.

Kasi turobno odmahnu glavom.

> Važi, društvo. Hoćete li me obavestiti ako saznate nešto?

> Naravno! Ili možeš da pokušaš da pratiš trag žena koje jecaju!

> LOL, ruthie! Zdravo, darpak!

Da, da. Samo se vi smejte, pomisli Kasi ogorčeno i isključi se. Upravo je htela da odloži laptop kad u gornjem desnom uglu zatreperi mali prozor.

Poruka od tigrovog_oka.

Kasi se ugrize za usnu i otvori je.

Hej, darpak_mumbai, jesi li još tu?

Ona okleva, a nada raste.

Zdravo. Jesam. Tu sam.

Oh, dobro je. Nisam hteo da pričam na četu.

Da?

Dugačka pauza.

Tražiš Randžita Singa, jel' tako?

Kasi uveća prozor i zagleda se u sliku na profilu. Samo silueta, što znači da korisnik još nije postavio fotografiju.

Da, poznaješ ga?

Poznavao sam ga.

Znaš li gde je... Kasi brzo obrisa pa napisa:

Znaš li šta je s njim?

Ne znam baš mnogo o njemu u poslednje vreme.

Pa zašto joj onda šalje privatnu poruku? Uznemirenost ubija Kasi, ali obuzdava se da ne plane pa nastavlja da kuca.

Šteta. Voleo bih da stupim u kontakt s njim. Prošlo je baš dosta vremena.

Prozor za poruke toliko dugo je prazan da joj dođe da ga razbije pesnicom.

Pa, je zvanično na odsustvu jednogodišnjem odsustvu.

Kasi čvrsto zažmuri i stegnu pesnice. *Nemoj da ih uplašiš pa da ti pobegnu...* Da, tako sam razumela. Jesi li ga skoro video? Gde si ti? Ako jače zagriže usnu, raskrvariće je.

Još si tu?

Da. Možda mogu da ti pomognem.

Odlično!

Jesi li tu? Kasi se ljulja napred-nazad u stolici i grize nokte.

Moram da idem. Bićemo na vezi. Važi?

Važi... Gde si ti? Jesi li razgovarao s Randžitom?

Tigrovo_oko nije više na vezi.

Kasi prigušeno vrisnu od jeda, pa stade da se udara pesnicama po čelu. Prvi put je nabasala na trag, i s kim god da je „razgovarala”, taj više nije na mreži. I ko bi sebe nazvao tigrovo_oko, pomisli ona

besno? Zašto krije gde se nalazi? Dobro, to može lako da se otkrije. Ona kliknu na ime i uđe na profil tigrovog_oka.

Nalog je ugašen.

Molim?! Uplašena, Kasi odgurnu stolicu od radnog stola. Ugašen. Za trideset sekundi?!

Tigrovo_oko...

Grlo joj se steže i ona zatrepta. Da to nije...? Da to nije bio *Randžit*?

Ko bi izabrao ime koje ništa ne znači – ali znači njoj. Pristojno ponašanje na mreži nalaže Odabranima da nekim znakom ukažu na svoj identitet ili mesto s kojeg se javljaju; ako Odabrani ne mogu da veruju jedni drugima, kome mogu? Zašto je onda toliko tajnovit?

Tigrovo_oko.

Randžit se uvek smejavao kada bi mu rekla da ima „pogled poput krvoločnog tigra” kada se naljuti. Ali otkud on zna da je ona „darpak_mumbai”? Možda iz njene IP adrese...? Srce joj poskoči. Reklo bi se da je korisnikova uzdržanost na mestu. I sve se uklapa. Randžit ne želi da se razotkrije niti da oda i najmanji detalj o sebi. Verovatno ne želi ni njoj da se oda – možda samo nije mogao da odoli. Njihovi duhovi su tako čvrsto povezani.

Onda se uspaničio i isključio.

Srce joj tuče kao ludo. Ne sme da se nada, ali to je jače od nje. Ipak, ima smisla. I to je nešto.

Premda je i dalje zabrinuta, Kasi sva ustreptala zaklopi laptop i zevnu. Opet je ostala do dva ujutru. Nije ni čudo što ne prati na časovima i što neki nastavnici gube strpljenje. Bar je sutra subota.

Zahvalno se bacila na udoban krevet i setila se da navuče mrežu za komarce; prvi put je za nekoliko nedelja mirno spavala, uz lepe snove, u kojima joj se Randžit vraća...

Kada se probudila, dočekalo je jako jutarnje sunce, ptičji poj i razigrani vervet majmuni na drveću. Kasi se pridiže, zažmiri i skloni kosu sa očiju.

– Oh, Kasi! – začu se poznat glas. – Nadam se da te nisam probudila...

Kasi pocrvene nadajući se da se nije odala dok je sanjala. Izabela je sedela za svojim stolom poluokrenuta ka Kasi sa zabrinutim izrazom lica.

– Ne, ne. Naravno da nisi. – Kasi ošamućeno pilji u ručni sat. – Ti si ustala?

Nije samo ustala, pomisli ona, nego se i sasvim razbudila. Patnja je mnogo promenila Izabelu. Nikada nije bila ranoranilac, a sada evo već sedi, spremna i ozbiljna, dok štampač uveliko bruji.

– Morala sam da napišem pismo – kaže Izabela. – Nisam više mogla da ležim.

– Kakvo pismo? – Kasi ustade iz kreveta i protegnu se. – Jesi li dobro?

Izabela klimnu glavom i usiljeno se osmehnu. – Dobro sam. U svakom slučaju, sada mi je bolje.

Kasi joj zabrinuto priđe i spusti joj ruku na rame. Izabela nikada nije bila debela, ali Kasi bi se svaki put zaprepastila kad bi pod rukom osetila njene kosti. Suze su joj odavno presušile, ali tragovi patnje su ostali. Kasi nervozno poče: – Kako to da ti je sada bolje? – Nešto sam rešila. – Izabela se okrenu ka njoj. – Pisala sam ser Olriku. Evo, izvoli. – Ona izvuče list iz štampača. – Ja... napuštam Akademiju.

Kasi je imala utisak da ju je neko udario pesnicom u stomak te smesta sede na Izabelin krevet. – Ne.

– Da. Žao mi je, Kasi. Zaista mi je žao. Neću se predomisлити.

– Izabela! – Kasi oseti kako joj suze štipaju oči. Ni na tren nije pomislila da se Izabela možda šali. – Žao mi je, ja... vidi, znam da sam bila prezauzeta poslednjih nekoliko nedelja. Znam da nisam provodila dovoljno vremena s tobom...

– Oh, ne pričaj gluposti, Kasi Bel! – Izabela priđe i sede na krevet kraj nje pa je uhvati za ruku. – Bila si divna. Iskreno. I znam da si bila zauzeta. Žao mi je što nisam više razgovarala s tobom o tome, ali... razmišljala sam. O svemu. I ovo je ispravna odluka. Za mene, bar. Ti ćeš pronaći drugi izvor da se hraniš, znam da hoćeš. – Iznenada se uozbilji. – Hoćeš li?

– Oh, za ime boga! Nije u tome problem! Pa to je nevažno, dođavola!

– *Jeste* važno, Kasi. Ali snaći ćeš se ti. Znam da hoćeš. Inače ne bih otišla ni za živu glavu. Dobro znaš da ćemo zauvek ostati prijateljice, jelda?

– Izabela – prošaputa Kasi. – Naravno da znam. Ali šta ću ja bez tebe ovde u Akademiji? Kada ideš?

– Što pre – Izabela joj steže ruku. – Oh, Kasi, mnogo ćeš mi nedostajati. Bićeš ti dobro, zar ne?

Kasi oseti suzu kako joj se sliva niz obraz. – Naravno. Moraš da odabereš ono što je najbolje za tebe, znam. Ali, Izabela, jesi li razgovarala s roditeljima o tome? – Sićušna iskrica nade zasvetli i ugasi se istog trena kada Izabela klimnu glavom.

– Da, složili su se. Žao mi je, Kasi. Nema svrhe da ostanem. Na stranu što je sve ovo bolno za mene, stvar je u tome što mi ni škola ne ide. Ne mogu da mislim ni na šta osim... pa, na sve što se ovde dogodilo. – Izabela uzdahnu. – Treba mi promena. Neko novo mesto.

Kasi ju je razumela. Sada još više. Trlja oči kako bi odagnala suze. – Zaista te razumem, Izabela. Stvarno. Samo sam iznenađena, to je sve.

– Žao mi je...

– Ne govori tako. – Kasi je snažno zagrla. – I ne pomišljaj da se izvinjavaš. Ako je to za tvoje dobro, onda moraš da odeš.

– Znaš šta, Kasi Bel? – Izabeline oči opet zasuziše. – Znala sam da ćeš me razumeti. Znala sam. Zato te i volim.

– Ućuti i prestani, inače ćeš me rasplakati, ti nenasnosna argentinska napasti!

Izabela se nasmeja, slabašno i pomalo rastrojeno, ali, dobro je, pomisli Kasi.

Ona *zaista* razume. Teško joj je, ali jasno joj je zašto Izabela mora da napusti Akademiju. Nije važno hranjenje. Na kraju krajeva, ser Olrik će joj naći zamenu. Nekog jadnička iz prve ili druge godine koji će popiti piće Odabranih i onda zaboraviti šta se dogodilo.

Ali Kasi neće gubi izvor ishrane, izgubiće najbolju drugaricu, saveznika, devojkicu koja je brinula o njoj od prvog dana na Akademiju. Kasi gubi jedno od dvoje najvažnijih bića u svom svetu.

Kakva ironija! Taman kad je pomislila da našla Randžita, izgubiće Izabelu.

– Idem da mu kažem – Izabela ustade, ali ne pusti Kasine ruke. – Idem kod ser Olrika.

– Hoćeš li da pođem s tobom? – Kasi je stegnu za ruku; zna koliko joj to teško.

Izabela odmahnu glavom. – Biće sve kako treba. Poželi mi sreću.

– Nikada ti ništa drugo ne bih poželela – reče i ustade da zagri drugaricu. – Uostalom, neće ti ni trebati. On će razumeti. Ali srećno u svakom slučaju.

Kasi zuri u vrata koja se zatvaraju za njenom drugaricom a tuga joj, iz trena u tren, sve više pritiska srce.

7.

– Kasi! – Ričard ustade s klupe u sali za fizičko i odloži masku za mačevanje i mač. Uhvati je za ruku i privuče k sebi.– Je li istina? Za Izabelu?!

Nikada joj neće biti jasno kako se u Akademiji vesti tako brzo šire. Drago joj je što ju je zgrabio Ričard a ne neki davež koji bje spopao pitanjima; posebno joj je drago što može da se usredsredi na njega i zanemari podrugljive poglede Saski i Sare.

– Istina je – odgovori tiho. – Ona odlazi.

– Zaboga, Kasi. – Ričard ispruži ruku i stegnu je za rame. – To je užasno. Baš mi je žao.

– Za nas je užasno, ali za nju je dobro. – Kasi pokuša da se nasmeši. – Sama je rešila, kao što treba. I neće otići na kraj sveta.

– *Zamisli*, molim te?! – Sarine isprekidane rečenice dopiru s planše, dok petlja oko kopče štitnika za vrat. Namerno odugovlači, pomisli Kasi, kako bi je čuli jasno i glasno. – Jesi li ikada čula da je neko napustio Akademiju? Zbog nekog tamo mrtvog dečka propalice?

Kasi se štregnu pa se natušti i krenu da ustane, ali Ričard je ščepa za ruku i povuče je snažno nazad na klupu.

– Ona samo to želi, Kasi. Znaš valjda.

– Onda bi bezobraznica trebalo da pazi šta želi – sikće Kasi, pogledom streljajući Saru, ali se ipak spusti na klupu. – Znam da si u pravu. Ali ipak bih da joj izvrnem jednjak naopačke.

– Verujem ti, mila moja – nežno će Ričard umirujućim glasom. – To bi i vizuelno bila fina korekcija, ali mi smo ovde zaduženi da budemo oni bolji, jel' tako?

Izmamio joj je smeh, a Sara sevnu pogledom te joj tako pruži skoro jednako zadovoljstvo kao da ju je dobro zviznula pesnicom.

– Mada, još uvek ne mogu da poverujem – promrmlja Ričard sumorno. – Ovde neće biti isto bez Izabele.

– Blago rečeno – uzvratila Kasi pa zastade i podiže glavu da vidi ko im prilazi. – Zdravo, Ajiša.

Devojka s Barbadosa sede pored Kasi, svuče rukavicu za mačevanje, a onda pređe prstima preko pletenica. – Bože, ta Sara! Kakva opajdara, jelda? Dakle, istina je? Izabela stvarno odlazi?

Kasi uzdahnu. Zna da je Ajiša dobronamerna, ali previše je umorna od tih priča i očajna je.

Ajiša je potapše po butini. – Žao mi je. Razumem je. Samo sam iznenađena.

– Nije baš tako jednostavno – umeša se Ričard zaštitnički – kad bolje razmisliš. Izabela je imala petlju što je uopšte došla na početku polugodišta.

– Kormak je očajan. Mislim da se malo zaljubio u nju – dodade Ajiša tobože ogorčeno.

Kasi se nasmeši. – Kad bi samo smeo, devojko.

– Stvarno ti kažem. Nego, pridružite nam se ti i Izabela za ručak, volela bih da je vidim. U suprotnom će vas saleteti bezobzirni radoznalci koji svuda zabadaju nos. Važi?

– Hvala, Ajiša – odvrati Kasi.

– I Ričard može da dođe, ako se bude pristojno ponašao – reče pa mu se iskezi.

– Nema šanse, lepotice – odvrati Ričard. – Ali ću vam se ipak pridružiti. Kasi, mislim da ti treba malo oduška. *En garde!* – Uzviknu Ričard i iznenada ustade.

Kasi ga otprati do planše i shvati da ju je u poslednjem trenutku spasao od tri radoznala, ali razočarana učenika koji su joj prilazili. Oni sedoše na klupu s koje su Kasi i Ričard ustali i stadoše da se došaptavaju.

– Ričarde, pravi si džentlmen. Džentlmen koji zna kad treba da reaguje. – Ona navuče masku i podiže oružje.

– Možda jesam džentlmen, ali ipak ću te razbiti sa petnaest nula – odvrati on samouvereno.

– Možeš samo da sanjaš, Halton-Džounse.

– Ha! Kladim se da nisi trenirala celo leto.

– Da, pa u Krenlejk Kresentu nisu baš ljudi za mačevanjem. Na to više gledaju kao na prikriveni nož – kaže ona smeškajući se podrugljivo. – Ali mi ipak znamo kako da stanemo ukraj onima iz privatnih škola – uzvratila mu, pa pomisli: *Hvala bogu što imam Ričarda.*

No neće biti popustljiva. Zauze položaj i pozdravi ga, srećna što joj je priuštio takvu zanimaciju.

– *En garde*, plemiću!

Ovde na Ekvatoru se tako rano smrkava. Kasi se nasloni na prozorsku dasku u sobi i zagleda se u modroplavu noć, pa stade da osluškuje hor žaba i cvrčaka visoko gore u drveću. Razaznaje nekoliko đaka dole ispod u dvorištu. Razgovaraju, smeju se i piju. Neki od njih ukradu i pokoji poljubac. Nije raspoložena da im se pridruži, čak ni kada je primetila grupicu svojih omiljenih Odabranih za stolom, koji pod svetlom raskošno ukrašenog fenjera piju krišom nabavljene koktele.

Ajiša i Kormak su održali reč – ručali su za stolom za petoro i sevajući pogledima odbijali svakoga ko se usudi da priđe Izabeli. Kasi joj je više nego zahvalna, ali večeras ne želi društvo. Čak ni njihovo.

Mnogi Odabrani joj se dopadaju, ali njihovo prijateljstvo uglavnom joj više nije naročito važno. Ko zna hoće li joj ostati prijatelji pošto se otarasi Estel? Kasi uzdahnu. Izabela će joj očajnički nedostajati.

Ali tu se ništa ne može: pošto je njena cimerka rešila da napusti Akademiju, postala je opuštenija i smirenija. Sedi za svojim stolom i ispisuje karte ukrasnim kaligrafskim pero m– mora da piše starijim rođacima u Argentini, ili tako nešto, da ih obavesti da napušta elitnu školu. Izabela oseti da je Kasi posmatra, podiže pogled i nasmeši se.

– Ovo je najgori deo – kaže ona i klima glavom ka praznoj karti. – Tata i mama. Mnogo će se razočarati. I tatin brat je završio Akademiju. – Izabela uzdahnu. – Ali ona će razumeti, nadam se. Bar je najgore prošlo.

– Misliš, razgovor sa ser Olrikom? Zar mi nisi rekla da on to nije tako loše prihvatio?

– Ne. S njm nije bilo ni izbliza strašno kako sam očekivala. Teže mi je bilo dok sam o tome razmišljala. Ali on je stvarno pokazao razumevanje, Kasi. Pretpostavljam da je znao da neće moći da me odvrati.

– Hm, verujem ti. – Iako je razumela Izabelu, Kasi se uprkos svemu nadala da će ser Olrik biti uporan i naterati je da se predomisli u poslednjem trenutku. Sigurno nije oduševljen što neko napušta Akademiju, pogotovo u okolnostima koje mogu da razotkriju njenu mračnu stranu... No u neku ruku, Kasi smatra da je njegovo mirno prihvatanje i najbolji odgovor. Odluka je suviše teško pala Izabeli i njenim prijateljima da bi joj upravnik otežavao.

Iznenadno kucanje na vratima trže Kasi iz misli.

- Možeš li ti da pogledaš koje? Spetljala sam se sa ovom kartom...
- Izabela grize olovku i prolazi prstima kroz kosu.

Kasi otvori vrata i namršti se.

Mi o vuku...

– Dobro večer, Kasi. – Ser Olrikovo lice je bezizrazno. Uvek je tako hladno šarmantan kada je reč o poslu.

Kasi se ugrize za jezik da ga ne bi upitala: *Šta hoćete?* Na kraju krajeva, ako je ispravno prozrela njegove namere, jasno je da i sama to želi... konačno im se želje podudaraju.

– Dobro večer, ser Olriče – glasno će Kasi, kako boje Izabela čula. – Izvolite?

Izabela se okrenu u stolici, pomalo uplašena, ali joj se ser Olrik nasmeši.

- Moram da porazgovaram sa Izabelom. Zapravo, sa obema.
- U redu... – Kasi zuri u njega i pokušava prozre stajanje posredi.
- Znam da je malo kasno, ali važno je.

Ona prekrsti ruke i nasloni se na dovratnik. – Nastavite. On zavrtne glavom pa ustuknu. – Ne mogu ovde o tome, pa bih vas zamolio da krenete sa mnom.

– *Sada?*

– Sada, Kasi. – On pogleda iza nje pa klimnu glavom ka Izabeli. – Nećemo dugo.

Šta li je smislio?, zapita se Kasi, čekajući da Izabela odloži skupoceno pero i krene. Ako hoće da ubedi Izabelu da ostane na Akademiji, što to ne bi mogao ovde? Možda greši. Možda se on služi nekim manje finim metodama da ubedi učenike... Kasi odmahnu glavom. Budalaština. Premda su se dešavale i čudnije stvari. Ona zauze gard dok se Izabela približavala vratima.

Ali kako izadoše u hodnik, Kasi nešto sinu. Ponovo oseti kako joj srce preskače, sada iz drugih razloga. Da on možda ... da on možda nema neke vesti o Randžitu? Ako je tako, da nije posredi neka loša vest? Možda zato hoće da Izabela pođe s njima, za slučaj da Kasi pozli? Osetila je čvor u stomaku. Nimalo joj se ne dopada ta tajnovitost.

- Laska mi što ste došli sami, gospodine – procedi ona.
- Zašto niste poslali svog lovačkog psa?

Ser Olrik zatvori vrata za njima te njih troje krenuše.

– Misliš na Marata? Ah, kakva šteta što si tako netrpeljiva prema njemu, Kasi. – Mračni se nasmeši. – Znam da mi ne veruješ, ali on je riznica tradicije i znanja Odabranih. Znam da ti se ne dopada, ali oduvek mi je odan i nikada nisam imao razloga da sumnjam u njega. Trebalo bi da budeš predusretljivija prema onima koji te okružuju – posebno prema Odabranima – dodade strogo.

Izabela ćuti, nervozna, a Kasi se mršti. – Ako mu tako slepo verujete, zašto *njega* niste poslali po nas?

– Ima nešto što ne želim da podelim čak ni s Maratom. Bar zasad.

Sada se Kasina radoznalost još više rasplamsala. Marat sigurno zna da Izabela napušta Akademiju. S druge strane, tu su vesti o Randžitu – koje bi ser Olrik želeo da zadrži za sebe.

Izabela zastajkuje pa Kasi iskoristi priliku da se pobuni:

– Šta se dešava? Ima li ovo neke veze sa Randžitom? Zašto ste pozvali i Izabelu?

– Strpi se, Kasi. – On je ošinu pogledom, ali reče to sasvim obično, što je Izabela svakako osetila. – Reč je isključivo o Izabeli.

Možda on *hoće* da je odvrati od nauma. Ona se okrenu i zabrinuto se zgleda s Izabelom. Mračni se uzalud nada ako misli da će Kasino hranjenje iskoristiti kako bi ucenio Izabelu da ostane. Kasi to neće dozvoliti. Nada se da je njena prijateljica svesna toga i ohrabrujuće joj se smeši. Šta li je smislio?

Kasi žmirnu kada vide da ser Olrik skreće kako bi se popeo uz još jedan niz stepenica. – Uh... ali vaša kancelarija je na ovom spratu?

– Ne idemo u moju kancelariju. – I prestani da nagađaš, gospođice Bel.

Još gnevniija, prati ga do sledećeg stepeništa pa kroz uzan hodnik. Obreli su se u izdvojenom krilu zgrade, toliko krivudavom da više nije mogla ni da nasluti kuda su se zaputili. Izabela ih sustignu pa se unezverena pilepi uz Kasi.

– Kuda ćemo? – upita uznemireno.

Kasi odmahnu glavom. Stegla je pesnice – pomalo stoga što je besna, a pomalo i zbog napetosti; spremna je da se pobije ili da beži. Kuda li ih, dođavola, vodi?

Kasi gleda levo pa desno tražeći kakav zgodan izlaz. Uprkos svemu, njen instinkt Odabranih se budi. Ali šta joj preostaje – da

jednostavno zgrabi Izabelu i spusti se s njom s prozora na vrhu zgrade? I kuda onda? Kasi odmahnu glavom. Šta god da je ser Olrik smislio, uskoro će saznati, jer nemaju kud. Taj nov prolaz vodi do debelih drvenih vrata.

Dok ser Olrik vadi ključ iz džepa, Kasi guta knedlu. Pred njom su masivna, bogato ukrašena vrata u duborezu sa simbolima Odabranih koje je primetila na stubovima i u uglovima slika svuda po školi; isti simbol koji su joj utisnuli u plećku, premda malo okrnjen. Kasi uhvati sebe kako zadržava dah dok ser Olrik okreće ključ i otvara vrata.

Soba je jednostavna: krevet, nekoliko fotelja i gomile knjiga. Čudno da je najpre osetila svež morski vazduh prožet mirisom oleandera, morske trave i soli što dopiru kroz otvorene francuske prozore s tankim zavesa uskomešanim na nežnom povetarcu.

Kasi zuri u neverici. Priviđenje sigurno nije. Izabela promuklo vrisnu i spotače se o Kasi, a ova je uhvati obema rukama. No i dalje stoji kao ukopana i zuri u priliku nasred sobe.

On ih gleda ozbiljno i zabrinuto. Čvrsto se drži za zglobove, i čini se da jedva stoji na nogama.

Džejk Džonson.

8.

Čini im se da stoje nepomično nekoliko minuta, ali zapravo je prošlo svega nekoliko sekundi. Reklo bi se da ni Džejk ni Kasi ne dišu. Izabela pokušava da povрати dah, gotova da se onesvesti, malaksala u Kasinom naručju. Kasi strepi da će se ona stvarno onesvestiti.

Potom se Izabela uspravi dišući teško i glasno. Odvoji se od Kasi i oprezno zakorači ka Džejku. Priđe mu još malo pa stade da proučava njegovo lice ustreptala od nade i neverice.

Sledeći korak odveo ju je dovoljno blizu da može da ga dodirne. Izabela ispruži drhtave prste ka njegovom obrazu. Umalo se trgla kad ga je dotakla jer je mislila da će mu koža biti hladna kao kamen. Džejk tiho zaječa, a ona mu dlanovima snažno stisnu lice.

– Džejk... – zadihano će ona.

I baci mu se u zagrljaj obisnuvši mu se oko vrata i kroz jecaje ponavljajući njegovo ime. On je zagrlji tako čvrsto da Kasi pomisli kako će je zgnječiti, ali Izabela se nije bunila, samo ga je još više grlila.

– Džejk! *Džejk!* Jesi li to stvarno ti?

– Ja sam. Ja sam. – Govorio je zagnjuren u njenu kosu a Kasi spazi suzu u njegovom oku. Zuri u svoje prijatelje, a srce joj luđački tuče. Ne može da pogleda u ser Olrika. Kakvu to igru igra? Ovo je ludo. Sve ovo vreme Džejk je *živ*?

Nakon nekoliko trenutaka koji su se činili dugi kao večnost, Džejk se nežno odvoji od Izabele, ali ne skloni ruke s njenih ramena i zagleda se u nju kao da nikada neće skrenuti pogled.

– Kasi? – Pogleda k njoj uz smešak. – Kasi, drago mi je što te vidim.

Ona spusti uz telo ukočene ruke, pa ga snažno zagrlji. – Džejk. Kako, dođavola...?

– Žao mi je. Tako mi je žao – promrmlja on.

Kasi se malo odmače pa ga zagleda osmehujući se u neverici. – Ja... Ne mogu da verujem... – Zatim se umiri, osmeh iščeznu, a nju obuze ljutnja. – Ne treba ti da se izvinjavaš. – Onda se okrenu u mestu i pogleda u ser Olrika.

On je i dalje stajao tik do vrata i posmatrao ih. – Mislim da ću ipak prepustiti Džejku da vam objasni. Siguran sam da biste to radije od

njega čule.

U pravu je, pomisli Kasi. U ovom trenutku i nije raspoložena da čuje ijednu reč od njega. Kasi se okrenu ka Džejk i Izabeli, koja je i dalje držala lice zagnjureno u njegov vrat, grleći ga.

– Dobro, šta...? – Kasi zastade, pa još jednom reče: – Šta se dogodilo? Kako si...? – zbuni se, ne znajući odakle da počne.

– Zašto ne bismo seli? – kaže Džejk i nakašlja se. – Mislim da treba da sednemo.

– Bože, sada je sve jasno. Obe smo primetile. Izabela i ja, obe smo videle priliku na balkonu. – Čaša vode joj se trese u rukama dok klima glavom ka raskriljenim prozorima. – To si bio ti, zar ne? Mora da si nas video.

Džejk polako klima glavom i ne prestaje da mazi Izabelu po kosi. Ona mu sedi u krilu, obgrlivši mu ramena, a uplakano lice joj sija od neverice i radosti. Ser Olrik nije seo. Stoji leđima okrenut ka policama za knjige i posmatra ih u tišini.

– Žao mi je. Želeo sam da vam doviknem, stvarno sam želeo. – Pogleda u ser Olrika. – Ali nisam smeo. Dao sam obećanje i morao sam da ga održim.

– Ranije te to nije sprečavalo. – Kasi zlobno pogleda ka ser Olriku. – Čime ti je zapretio?

– Nije to što misliš, Kasi. – Džejk se ubedljivo nasmeši. – Mnogo... mnogo toga se dogodilo posle Istanbula. Mnogo toga, očigledno, ni sam nisam mogao da shvatim, ali ponešto sam prozreo. Imali smo dovoljno vremena da razgovaramo. – On i ser Olrik se pogledaše, ali bez uobičajene netrpeljivosti.

– Onda nam *ispričaj*. Šta se dogodilo? Čemu tajnovitost?

– Hajde, Džejk – tiho će Izabela drhtavim i isprekidanim glasom. – Molim te, ispričaj nam šta se dogodilo. Kako... kako to da si živ?

– On nije... – promrmlja ser Olrik. – U stvari, bio je toliko blizu smrti da gotovo nije bilo razlike.

Džejk proguta pljuvačku i klimnu glavom. – Ser Olrik me je spasao. Te noći u Aja Sofiji, upotrebio je... nekakav napitak. Nešto staro. Nešto čemu je odavno istekao rok, ako mene pitate. – Usiljeno se osmehnu. – Naravno, nisam znao šta je uradio. Tek kasnije mi je ispričao. Nekoliko nedelja kasnije, kada sam se osvestio.

– Napitak? – Kasi polako izgovori pa se namršti ka ser Olriku. – Vi niste... Jeste li upotrebili one...

– Suze, Kasi, da. Gotovo sve što je ostalo.

Kasi zaneme i zapilji se u njega. Dobro zna koliko su Odabranima suze dragocene i nedostupne. I kako će ih nadoknaditi...

Kao da joj čita misli, ser Olrik frknu: – Smatrao sam da Odabrani to duguju Džejku i njegovoj porodici. Nazovite to vraćanjem duga, ako želite.

Kasi oseti kako joj suze iznenađenja i zahvalnosti naviru na oči pa zažmiri. Ne, neće zaplakati, nikako – ali ne može da se obuzda. – Hvala vam – prošaputa gledajući u ser Olrika. – Znam koliko su te suze vredne. Znam koliko ste se... žrtvovali.

Ser Olrik klimnu glavom.

– I ja sam vam zahvalna – iznenada će Izabela, odvojivši se od Džejka i pružajući ruku ka upravniku. Malo zbunjen, Mračnije prihvati. – Ne znate koliko... Ovo mi znači više nego... Oh, *Džejk!* – I opet mu se baci u naručje, ljubi ga i grli.

Ser Olriku bi nelagodno te pogleda u Kasi, a ona mu priđe odmakavši se od dvoje zagrljenih. – Osećam se suviše – promrmlja Mračni.

– Pričajte mi o tome! – Kasi izvi obrvu. – U svakom slučaju, hvala vam. Stvarno. Znam koliko su suze vredne.

– Odabranima, svakako – reče i slegnu ramenima.

Džejk se najzad ispetlja iz Izabelinog zagrljaja pa udahnu duboko. – Žao mi je što vam ranije nismo rekli. Nisam želeo da te uvalim u neprilike – da si znala da sam živ, tek bi videla šta su nevolje. Morali smo ovako. Zbog tvoje bezbednosti, ali i moje.

– Oh, Džejk! – Izabela mu obujmi lice i poče nežno da ga drmusa. – Nema ničeg goreg nego živeti sa uverenjem da si mrtav. *Ničeg.*

– Znam. Žao mi je, dušo! Tako mi je žao.

– Džejk, tvoji roditelji... da li oni znaju... ? – nesigurno će Kasi.

– Ne. – Džejk odmahnu glavom, potišten. – Čak ni oni ne znaju da sam živ. Nisu ni mogli da saznaju. Reći ću im, naravno da ću im reći, ali... – liznu usne.

Ser Olrik nastavi umesto njega: – Kada bi se otkrilo kako je Džejk preživeo, to bi izazvalo burne reakcije. Utuvite to u glavu. On bi bio glavna meta – i to laka meta. – Osmehnu se ka Džejku kao da mu se

izvinjava, ali Džejk mu samo klimnu glavom. – On je umnogome osujetio nekoliko veoma zlobnih Odabranih – veoma osvetoljubivih. Ne bih voleo da se Svensonove ili njihovi saveznici osvete Džejku, ili da krenu u poteru za njim kako bi se domogli vas dve. A za to su i te kako sposobni! Pored toga, Džejk zna previše o Odabranima – svi smo toga svesni, kao što smo svesni koliko je bio netrpeljiv prema nama. Ako bi samo neko među Odabranima saznao da on još diše, s njim bi brzo bilo gotovo. A još kad bi saznali da sam iskoristio *suze* da bih ga spasao... – ser Olrik začuta zabrinuto vrteći glavom. Čini se da se i sam sebi čudi, pomisli Kasi.

Izabela uplašeno uzdahnu i zagrlj Džejka još čvršće. – Ali njegovi roditelji...

– Kad bi mama i tata saznali, istog časa bi postali mete – prekide je Džejk. – Oni to nikako ne bi mogli da sakriju, znam ja njih. Otelo bi im se, a Odabrani bi, neko među njima – iskoristili to da me se domognu.

– I ranije se šušvalo da bi Džejkovi roditelji trebalo da završe u Pritvoru zbog svega što znaju – dodade ser Olrik. – A to je poteklo od veoma uvaženih Najstarijih iz Saveta.

Kasi klimnu glavom zamišljeno kršeći ruke. To je tačno, a ona, iskreno, ne može da se naljuti ni na jednog od njih dvojice, koliko god da je zbunjena. Tek sad shvata koliko je sve ovo opasno.

– Oh! Ja... Ja zaista ne mogu da verujem šta ste sve uradili – Kasi prošaputa ser Olriku. Džejk i Izabela ostadoše zagrljeni.

– Pa, ono dvoje deluju veoma zahvalno, složićeš se? – On se nasmeši. – Kad smo već kod romantike i besmrtno ljubavi, gospođice Bel, malo sam iznenađen da me još nisi pitala.

Ona zažmiri. – Šta?

Gleda je podozrivo. – Nisi me pitala kako napreduje potraga za Randžitom.

– Oh! – uzviknu Kasi. – Nisam, ali... jeste saznali išta? Bilo šta?

On nakrivi glavu, ali ne skloni pogled. – Pa, rekao bih da je sve ovo sa Džejkom čak i Randžita Singa potisnulo iz tvojih misli.

Kasi oseća sumnjičavost u njegovom glasu, i ljuta je, iako je on u pravu što podozreva da ga i ona traži. – Pa, nadala sam se da ćete me obavestiti ako nešto čujete. Zar ne biste?

Ser Orlík je načas osmotri. – *Ništa* nisam saznao. Ali ja i dalje tragam, Kasi, kako znam i umem. Hoću da to znaš. A iznad svega želim da to zaista prepustiš meni.

– Naravno – krotko odvrati Kasi.

On se namršti pa pogleda u Izabelu i Džejka. – Lepo je što ste svi srećni jer ste ponovo na okupu, ali moramo ozbiljno da porazgovaramo – kaže on.

Džejk se istog trenutka uozbilji. Kasi skoro da je zabavljala promena u ponašanju mladog Amerikanca. Očigledno je našao razlog da poštuje svog bivšeg upravnika, ali tako bi, pomisli ona, i trebalo da bude, nakon svega što je ser Orlík učinio za njega.

To, međutim, ne znači da *ona* mora da bude poslušna i ponizna...

– Džejk mora da se krije, Izabela – kaže ser Orlík. – Kao što smo rekli, ako se pojavi, pokrenuće lavinu neugodnih pitanja i izmamiće na površinu neka veoma zlokobna stvorenja. Zato ni njegova porodica ne sme da sazna da je on živ. Znam da je teško, ali nema nam druge. Uostalom – reče i okrenu se ka Džejku – ti si i dalje slab. – Moraćeš da ostaneš ovde, u ovoj sobi i pod mojim nadzorom, dok se ne oporaviš.

– *Ne dolazi u obziri*

Svi se zabezeknuše. Prvi put Izabela razjareno skoči. Kasi se obradova kad vide da joj je drugarica opet ona stara, živahna i borbena. – Više ne ispuštam Džejka iz vidokrug! Ne dozvoljavam čak ni da ostane u svojoj sobi. Ja ću se brinuti o njemu! Čujete li?!

– Mislim da te je cela škola čula – promrmlja ser Orlík ozlojeđeno.

– I *neću* mirno ići na časove dok je on zatočen ovde. *Neću!*

Ser Orlík duboko uzdahnu i osmehnu se. – Jesi li ti to spomenula časove?! To je bar dobra vest. Priželjkivao sam da ostaneš na Akademiji. – On pogleda u nju, pa u Kasi, pa opet u nju. – Da budem surovo iskren, to je jedini razlog što sam ti kazao za Džejka.

Da, pomisli Kasi cinično, nije ni čudo. Dobar način da je zadržite pod nadzorom, s obzirom na sve ono što zna.

– *Naravno* da ostajem u školi! – srdito uzvratila Izabela pa zabaci glavu. – Naravno da ću ostatu na Akademiji! Džejk mi je tu! Kako sad da odem? *Kako?*

– Ipak, Izabela, ne zaboravi da on ne sme...

– Ne! Rekla sam da ga neću ispuštati iz vidokruga. *Nikad!* Pa nećete nas valjda sad odvojiti?

– Moram reći da se slažem – umeša se Kasi cereći se.

Nadglasano, ser Olrik bespomoćno pogleda sve troje.

– Dobro, onda. – Udahnu duboko pa klimnu glavom. – Razumem da hoćete da ostanete malo nasamo, vas dvoje. Nije mi promaklo Izabelino, ah... emotivno stanje. Nije pošteno što si toliko dugo ni zbog čega bila u žalosti.

– Zaista – složi se Izabela i osinu ga pogledom.

– Drago mi je što si opet ona stara, gospođice Karuso – dodade podrugljivo. – Imam predlog za tebe i Džejka. Imam kućicu za safari na planini Keniji. Veoma lepu.

– Ne sumnjam – promrmlja Kasi.

Mračni ne obrati pažnju. – Poslaću vas tamo da se oporavite, Izabela. Siguran sam da tvojoj cimerki, gospođici Bel, neće biti teško da na časovima uhvati hvata beleške i za tebe.

– Kasi se glasno nakašlja. – U međuvremenu ti i Džejk budite malo zajedno i opustite se. Daću vam čak i ono što je ostalo od suza, za slučaj da zatrebaju Džejku, mada mislim da mu neće trebati. Bićeš dobro opremljena i moći ćeš da se brineš o njemu, Izabela. Više ti ništa ne treba.

Kasi iznenađeno izvi obrve.

– I, Kasi, tvoje odeljenje za nedelju dana ide tamo na izlet i na safari, tako da ćeš uskoro opet videti prijatelje. – On je saosećajno pogleda, a ona pocrvene shvativši da on aludira na njeno hranjenje. – Samo što drugovima iz razreda ne smeš ni da pisneš o ovome – pogotovo ne Odabranima – i ni reč o poseti Izabeli i Džejku. Jesmo li se razumeli?

– Savršeno. – Osmeh obasja Izabelino lice, i ona opet blesnu nekadašnjom vedrinom i živošću. – Kasi... mislim da ću ubuduće imati više *snage*.

Kasi nervozno pogleda u Džejka, strahujući da će on prasnuti – ali Džejk klimnu glavom. Očigledno je da su mu nedavna iskustva umnogome promenila mišljenje o Odabranima. Džejk možda nije oduševljen vezom između Kasi i njegove devojke, pomisli ona, ali razume. Čak joj se sažaljivo osmehnu.

– Odličan predlog za vikendicu, ser Olriče – kaže Džejk.

- Izabeli upravo to treba.
- I tebi! – Izabela ga prekorno lupi prstom po bradi.
- Vas dvoje – nasmeši se Kasi. – Htedoh da vam kažem kako ćete mi nedostajati – ali s obzirom na ono što se odigralo pre pola sata, dajem sebi za pravo da vam kažem: gubite mi se s očiju!

9.

Dvomotorac malo veći od Ričardovog dupke je pun njenih drugova iz razreda, no što se Kasi tiče, mogla je da bude i sama. Skupila se na sedištu i zurila kroz prozor u savanu pretvarajući se da je zaokupljena krajolikom i divljim životinjama raštrkanim poput gomile igračaka, samo da ne bi ni sa kim razgovarala.

Ne može a da ne razmišlja o Randžitu, posebno sada kada Izabela i Džejk ponovo tako otvoreno ispoljavaju osećanja. Proteklih nekoliko dana ko zna koliko puta je pokušala da namami „tigrovo_oko”, no ko god da se skrivao iza tog imena, ćutao je kao zaliven. Ništa drugo na šta je naišla na forumima nije ukazivalo na bilo kakav trag. Ako iza tog imena ne stoji Randžit, ubeđena je da je to neki njegov prijatelj – neko ko može da joj pomogne.

No ona očajnički želi da veruje da to jeste Randžit. Tako nešto liči na njega – dobro su mu poznate mreže Odabranih i sigurno će ih iskoristiti da prati svakog ko se dao u potragu za njim. Ipak, ako Randžit pretpostavlja da ga ona traži – a sigurno pretpostavlja – zar ne bi pao u iskušenje da uspostavi kontakt s njom, čak i po cenu da se kasnije pokaje i ponovo sakrije?

Sada mora da ga ubedi da ne mora da se krije i beži. Ona ga voli. Sve što treba da zna jeste da ga ona voli. Ta nepodnošljiva situacija može da se ispravi. Samo treba da ga namami iz „mišje rupe”...

Neko je nežno ćušnu u bok i ona se okrenu ka Ričardu uz izvežban osmeh.

I on se njoj osmehnu. – Hej, Kasi Bel, nedostaju ti moje veličanstvene veštine letenja, zar ne?

Kasi se nasmeja. – Misliš na one uz koje je putovanje uzbudljivije?
– Njoj baš nedostaje uzbuđenja – doviknu Kormak sa sedišta ispred. – Ričarde, zašto ne zabaviš našu drugaricu onako kako samo ti umeš?

Kasi i Ričard se pogledaše na tren. On joj se pomalo tužno osmehnu a njoj srce poskoči. Potom se uozbilji i namignu joj.

– Ah, kad bih samo mogao! – uzdahnu Ričard. – Uradio bih ja za nju i mnogo više... ali plašim se da sam slaba zamena za našu lepu Izabelu.

Kasi laknu, a onda ga i sama ćušnu laktom, samo malo jače. – Baš tako! – Ričard se podboči uz kez. – Bože, na trenutak sam imala utisak da je Izabela tu pored mene.

Kasi se zakikota, posebno kad se Kormak nagnuo preko sedišta kako bi im ispričao najnovije masne viceve. No Kasi ih je jedva čula, samo je uživala u smehu i razdraganom društvu.

Iako je među odabranim vladalo drugarstvo, ona je znala da neće odustati od svoje odluke. Zašto bi se inače tako uporno tragala za Randžitom? Nepokolebljiva je, odlučnija nego onda kad su je primili među Odabrane. Rešiće se Estel i biće s Randžitom.

Šta ako te on više ne želi?

Tanani prkosni glas odzvanja joj u glavi i Kasi se zamalo nasmeja kada ga je čula.

Ah, Estel, pomisli ona podrugljivo. Baš umeš da ohrabriš.

Pa? Reci mi, devojko. Pobegao je od tebe i krije se. Možda više neće ni da čuje za tebe. Šta će biti onda, kada se vrati, a ti otkriješ da te ne voli, iako toga možda nije svestan? Ti si jaka, neustrašiva i prelepa! Običan smrtnik možda nije za tebe. Mnogo ti je bolje sa mnom.

Ne, Estel, pomisli ona. Ne. Nisi u pravu.

Videćemo. Videćemo koliko ćeš mu se dopadati kada budeš obična. On je pripadnik Odabranih! Prelep je, jak i neustrašiv – kao što si i ti SADA! Zašto bi...?

– Oh, umukni već jednom! – promrmlja Kasi.

– Hej! – uzviknu Ričard pretvarajući se da je ljut. – Samo sam rekao da se pripremamo za sletanje. Pomislio sam da bi ti bilo drago da se spremiš da nas spaseš ukoliko bude turbulencije.

– Izgleda da ćeš me doveka podsećati na to – reče Kasi kroz smeh.

– Pa naravno! Premda bih više voleo da su moji superheroji u odelima od likre... – Vragolasto joj se iskezi.

Oh, pomisli Kasi, nedostajace joj prijatelji iz redova Odabranih. Među njima ima mnogo divnih i odanih drugova, ali ne može se zavaravati da će se i dalje družiti kada ona ponovo postane obično ljudsko biće. Da li će joj zameriti što se otarasila duha? Hoće li joj okrenuti leđa? I nikada više neće prozboriti s njom?

Odabrani su elita, svet za sebe. Možda će ih ponekad i sretati, ali nikada više neće biti tako bliska s njima, niti će negovati to opušteno

drugarstvo s onima koji tačno znaju ko je ona i poštuju je zbog toga. Odreći će se prijatelja, neverovatne mreže, a ko zna, možda i blistave budućnosti.

Baš tako, ubaci Estel ratoborno.

Baš tako, pomisli Kasi turobno. Ali dobiću Randžita. I sebe. Dobiću svoj život. Estel ćuti nadurena, ali Kasi ne mari. I kaže matoroj veštici da začepi gubicu. Ionako ima dovoljno briga.

Avion huči dok se glatko kotrlja niz travnatu pistu. Nekoliko minuta kasnije Kasi i njeni drugovi iz razreda izlaze, protežu se, grabe svoje torbe, prepuštaju prtljag vozačima, smeju se, šale i zveraju naokolo oduševljeni krajolikom.

– *Svideće* mi se ovde – izjavi Ajiša.

– Šta kažeš?! Bez robne kuće „Nojman Markus“? – našali se Kasi.

– Ima jedna radnja tamo iza onog žbunja – nadmeno će devojka sa Barbadosa i pokaza prstom nekud neodređeno.

Kasi se nasmeja i još jednom oseti kajanje, ali ga jednako brzo odagna. Na kraju krajeva, nema razloga da ne uživa u društvu svoje drugarice, bar zasada.

– Krivo mi je što je Izabela otišla – uzdahnu Ajiša i sneveseli se. – Njoj bi se ovde baš dopalo. Bez obzira što nema „Nojmana Markusa“.

Kasi samo klimnu glavom jer je bolje da ćuti nego da laže. Iako ostali u školi veruju da je Izabela napustila Akademiju, ubrzo će saznati da nije tako. Kasi se nada da neće nju okriviti za tajnovitost.

Kamp nije daleko od piste, no i pored sve raskoši Mračne akademije, Kasi nije očekivala ovako nešto. Kada je ser Olrik spomenuo šatore, Kasi se ponadala de će se učenici Akademije konačno suočiti sa težim uslovima od onih na kakve su navikli. Ali ti šatori su veličine omanjih kuća i odlično opremljeni – radnim stolovima, kadama i elegantnim krevetima. Kasi sve to posmatra i zvižduće.

– Pa, lepo, moram priznati – izjavi Alis Pričard izvijajući obrve i baci svoju torbu *luj viton* u ugao šatora.

Kasi razrogačeno pogleda u Engleskinju i klimnu glavom. Njih dve će biti zajedno u šatoru, pošto nijedna nema cimera – ali podneće Kasi to. Iskreno, može ona svašta da podnese, pomisli, kada je

raskoš u pitanju. Bože dragi, čak su i drveni pod prekrili persijskim tepisima!

– Koji krevet hoćeš? – upita Alis strovalivši se u fotelju i zagleda se u Kasi, koja je merkala krevete s baldahinom i mirisnom posteljinom od egipatskog pamuka.

– Svejedno mi je – Kasi je pomalo iznenađena što joj je Alis prepustila izbor, s obzirom na to da se njih dve nikad nisu slagale. – Uzeću ovaj. – Zbaci sandale s nogu pa skoči na najbliži krevet.

Alis se na to osmehnu – iskreno, pomisli Kasi – pre nego što se ponovo uozbilji. – Slušaj, Kasi... Veoma mi je žao zbog Izabele – nežno reče mlada Engleskinja. – Znam koliko ste bile bliske.

Kasi oseti malu ali opaku žaoku krivice. – Da, nedostaje mi – odvratila iskreno pa dodade: – Mada, sigurna sam da ću je opet videti.

– Ja sam *više nego sigurna* da hoćeš. Toliko si joj draga! Znam šta se sve desilo, za sve one nevolje prošlog polugodišta. – Alis proguta pljuvačku. – Ali ona je stvarno izuzetan prijatelj.

– Znam. – Kasi se osmehnu. Volela bi da ne mora da laže, pa čak ni da prećutkuje. – Javiće se ona uskoro, sigurna sam.

– Dobro, čim je čuješ, obavestićeš me šta ima novo kod nje, hoćeš li?

Kasi prvi put oseti iskrenu naklonost prema njoj. Dakle, Alis može da bude dobra. Ko bi rekao?! Zapravo ne bi trebalo da je iznenađena. Na kraju krajeva, Izabela se zbližila s mladom Engleskinjom prošlog polugodišta kada su se ona i Kasi tako jezivo posvađale zbog svega što se događalo sa Džejkom i zbog misteriozne smrti Odabranih. No to kao da je bilo pre sto godina. Ali Kasi zna da Izabela ne bi pristala da deli sobu s kakvim zlotvorom ili zamlatom onda kada se bila privremeno iselila iz njihovog zajedničkog smeštaja. Alis je pomalo površna i nije naročito pametna, ali je dobra devojka, pomisli Kasi uz grižu savesti. Nije ni prekorila Kasi zbog smrti svoje cimerke Keiko...

Ipak, to neobavezno druženje u kojem nema bliskosti još više joj rasplamsava žudnju za Izabelom. Razred, po rasporedu, ide na safari u sumrak i Kasi uhvati sebe kako je jedva čeka da se i to završi. Glupo je što tako razmišlja o svom prvom safariju, pomisli ironično. Da je ne muči toliko briga, možda bi se i radovala.

Ali čim je njihov lendrover počeo da se trucka po prašnjavim crvenim stazama, Kasi se postidela. Razlivena svetlost zalazećeg sunca obojila je obzorje u bledoljubičastu i zlatnu, ističući obrise trnovitog drveća i krda gazela i zebri na ispaši. Kasi duboko udahnu. Dok je živela i Krenlejk Kresentu, verovala je da tako nešto može da se vidi samo na televiziji. Ipak, samo nekoliko metara dalje, žirafa brsti lišće s visokog drveta. *Prava* žirafa. Zamalo da zaboravi na aparat koji je stezala u ruci, ali onda poče uzbuđeno da slika.

– Dok se ponašate kao paparaci, ljubazno vas molim da ne zaboravite na svoje zadatke – strogo ime se obrati profesor Njuham.

– Istražujemo suživot čoveka i divljih životinja i značaj turizma za održivi razvoj.

– Naravno da istražujemo, gospodine – drsko i namrgođeno odvrati Ričard profesoru geografije. – Samo na to mislim. Evo, na primer, i ovo svakako treba zabeležiti.

Ajiša i Kasi usplahireno pijuckaju dok on pokazuje prstom ka bizonu koji se nezgrapno penje na ženku. Pofesor Njuham ih besno gleda.

– Baš deluju pitomo, budući da su posredi gotovo najopasnije životinje u Africi – promrmlja Ajiša, pa se okrenu pa uzviknu: – Oh, gospode bože, *lavovi!*

Sreća pa je čopor navikao na turiste, inače bi odjurio uplašen galamom na lendroveru budući da su svi zaurrali kad su ih spazili. Srećom, njihov vozač ih prati s bezbedne udaljenosti, taman toliko da se sve jasno vidi. Opčinjena, Kasi je posmatrala gipke pokrete smeđih mišića. – Ako budemo imali sreće, videćemo kako kidišu na plen! – Čak je i profesor Njuham uzbuđen.

Gledali su kako lavovi love, ali zebra ma se posreći te se spasoše. Ajiši laknu što je Kasi sve to zabavilo.

– Drago mi je što nisu ubili ono mladunče – reče devojka s Barbadosa kasnije, dok su vraćali u kamp.

– Ali šteta za jadne lavove – nasmeja se Kasi. – I oni moraju da jedu!

– Ti slobodno izađi i pomози im – dobaci Ričard cvokoćući zubima i režeći. – Izgledali su kao da im je potreban profesionalac.

Kasi ga snažno lupi po ramenu.

– Šteta što nismo videli leoparda – zamišljeno će Njuham, koji je izgleda zaboravio na održivi razvoj.

– Prevtljiva je to mačka! – doviknu vozač. – Možda ćemo imati sreće neko drugo veče i u kasnije sate, ali to je veoma, veoma povučena životinja. Ne bih se kladio da ćete ga videti.

– Ne mari – kaže Ričard. – Kasi može da izađe i oćjuka s njim i ...*Jao!*

Kasi se nasmeja. Uživala je u safariju više nego što se nadala i skoro da je došla u iskušenje da ostane s prijateljima iz Odabranih, koji su se kasno uveče okupili oko vatre – na „koktelu”, kako Ričard reče, krišom izvlaćći iz džepa pljosku. No ono što je nju vuklo na drugu stranu bilo je suviše snažno, te Kasi smisli neki izgovor i odšunja se u mrak.

Upozorili su ih da ne napuštaju kamp sami, ali to pravilo, pomisli Kasi – pomalo se stideći svoje oholosti – teško da važi za nekoga s njenim moćima. Odbraniće se na koga god da nabasa u noći. Uostalom, mora da ode sama, i to kradomice, da bi što pre stigla na tajni *randevu*...

Vikendica ionako nije daleko; ser Olrik joj je objasnio gde se nalazi. Udaljena je malo više od kilometar i po od kampa i Kasi je, dok su odlazili s piste, zabeležila njen položaj. Najbrže će stići ako prati tragove životinja kroz trnovito šipražje – *tragovi životinja*, zabavno joj dok se podseća. Kakve apsurdne rizike ona može sebi da dozvoli kao član Odabranih.

Baš tako. OVO nećeš moći ako me se rešiš!

– Oh, začepi, Estel!

Bez obzira na sve, želi da uživa u noćnim zvucima što dopiru iz žbunja – u kricima noćnih ptica, potmulom režanju skrivenog mesoždera, pesmi cvrčaka. Noć u Keniji nije baš tiha, ali to je zadržujuća buka. Oči svetle u žbunju dok osvetljava put lampom, ali jednako brzo nestaju u šiblju. Pred sobom ugleda ser Olrkovu vikendicu i zlatasta, gostoljubiva svetla prozora i verande.

Gotovo je potrčala uza stepenice, te su je sigurno čuli. Pre nego što je pokucala na vrata, neko ih odgurnu i ona se otvoriše. Izabela je zagrla cičeći od uzbuđenja.

– Nedostajala si mi! Nedostajala si *nam*, Kasi! Kako sam srećna što te vidim! Uđi! Uđi! – Izabela je uvuče u prostranu vikendicu i dozvoli Džejku samo jedan brzi zagrljaj pre nego što gurnu Kasi na udobnu kožnu sofu prekrivenu tkanim ukrasnim jastucima.

– Hoćeš nešto da popiješ? Nisi valjda *pešaćila* dovde? – upita sipajući Kasi ogromnu čašu koka-kole.

– Naravno da sam došla peške! – Kaže Kasi kroz smeh pogledavši u Džejka. – Nije tako daleko!

– Dobro, ali moraš biti oprezna. – Džejk vrti glavom, no i on se osmehuje.

Kasi opet primeti koliko je Džejk tiši i pažljiviji no ranije. Blizak susret sa smrću očigledno ga je naterao da o mnogo čemu promisli.

Kasi je imala da im ispriča samo dogodovštine koje su se zbile poslednjih nekoliko dana, ali Izabela je bila jednako žudela za njima koliko i Kasi za životnom snagom. Hranjenje su brzo obavili. Kasi je još jednom bila veoma zahvalna Džejku što sada drugačije gleda na taj njen ritual s njegovom devojkom.

Ni Džejk nije znao gotovo ništa o dešavanjima u školi. Posle hranjenja i treće čaše koka-kole, uz sve manje tema za priču, Kasi iznenađeno shvati da je veoma kasno.

Pogleda u sat. – Jao! Moram da se vratim u kamp. Pukla bi bruka kad bi poslali tim da me traži – reče uz smeh. – I ne bi valjalo da vas otkriju.

– Slažem se – reče Izabela tužno. – Oh, moraćeš i sutra da svратиš, Kasi. Kao u stara dobra vremena!

Da, pomisli Kasi sva srećna. Da, zaista.

– Hoću – odvrati. – Večeras sam se iskrala neprimećena. Ne bi trebalo da bude teško. Bože, kako sam srećna što vas vidim zajedno!

– Jedan za usput? – Džejk izvi obrvu i smeškajući se iznese pred nju tanjir čokoladnih kolača kojih se već prejela. – Ser Olrik baš zna da odabere šefa kuhinje!

– Kunem se da ne bih više mogla ni zalogaj. – Kasi je zadovoljno gladila stomak pa se nagnula grickajući usnu. – Ali imam nešto da vam saopštım.

Učinilo joj se da je to pravi trenutak. Džejk i Izabela se učutaše iščekujući vest.

– Imam novosti. Mislim da će vam se dopasti – dodade Kasi.

– Nastavi. – Izabeline oči su gorele od radoznalosti.

Kasi udahnu. – Razdvojiću se od Estel.

Izabela i Džejk je isprva začuđeno pogledaše, pa se potom i sami zgladaše.

– Šta ćeš da uradiš?! – upita Džejk. – Ali... kako?

– Saznala sam kako to da izvedem. Zbog toga... zbog toga se i desilo sve ono sa Randžitom prošlog polugodišta. On je saznao da se to može izvesti pomoću predmeta Odabranih.

Zanemeli su u neverici. Kasi izvi obrve.

– Ali pogledaj šta se dogodilo Randžitu – tiho će Džejk.

– Kasi, zar to nije opasno?

– S njim je bilo drugačije. – Ona odmahnu rukom. – Rekla sam vam da je prokletstvo „potrošeno”. To je uticalo na njega, a ne simbol.

– Dakle, ti stvarno veruješ u to? I ne može da ti naškodi? – Džejk je i dalje delovao zabrinuto.

– Verujem. Biće sasvim bezbedno – kaže Kasi i nada se da zvuči nepokolebljivo, iako i sama pomalo sumnja.

Izabela ispruži ruku ka njoj. – Ali to je divno! Jesi li zaista sigurna?

Kasi klimnu glavom. – Sigurna sam. Za to mi trebaju određene stvari, tako da ništa ne mogu dok ih ne sakupim, ali i to će se rašiti, i... da, izvodljivo je.

– Kasi, ti znaš koliko nam je drago. – Džejk zagrlj Izabelu. – To su divne vesti. Sjajne!

– A šta ti to treba? – predusretljivo će Izabela. – Možemo li mi da ti pomognemo?

– Ne. Stvarno ne možete. Zamršeno je. – Kasi se tugaljivo namršti, potom ustade i ushoda se po sobi pod treperavom svetlošću vatre. – Zamršeno, ali ne i neizvodljivo. Sama ću to da obavim.

– Pa... hajde, pričaj – kaže Džejk. – Šta je to sve?

– Pa... sećate se urne? One s kojom je Randžit pobjegao?

– Kasi se osmehnu i raširi ruke. – To mi treba. Ako dođem do nje, ser Olrik će upotrebiti nož i simbol kako bi prekinuo vezu između mene i Estel.

– I više nećeš biti pripadnik Odabranih? – Izabela će zapanjeno. – Ali, Kasi, sve tvoje moći, tvoji izgledi za budućnost... Nije ti žao da se svega toga odrekneš?

Ona slegnu ramenima. – Pomalo. Iskreno? Ponešto će mi nedostajati, ali nije to ništa posebno. Želim da budem ona stara. Želim da budem uz svoje prijatelje, kao nekad. To mi je najvažnije.

I... to je jedini način da Randžit i ja budemo zajedno. Meni je to dovoljno. Rešila sam i nema više priče.

Izabela se udalji od Džejka pa požuri da sedne pored Kasi i snažno je zagri. – Kasi – promrmlja Izabela – to je divno. Ali... znaš li gde je Randžit? Jesi li otkrila nešto?

Kasi skloni Izabelinu kosu sa svog lica i uzvratu joj zagrljaj. – Pa, ne još. Ali pronaći ću ga – odgovori odlučno.

Izabela je pusti i dozvoli i Džejku da je zagri. – Srećno, Kasi – reče joj on grleći je snažno. – Znaš da možeš da računaš na nas, zar ne?

– Znam – odgovara Kasi. – Da, znam...

10.

Odmah nakon Kasine objave, Izabela nestrpljivo nasrnu na ser Olrikov frižider i otvori bocu šampanjca. Više nego do sada, Kasi je verovala da je njena odluka ispravna – iako je Džejk pomalo sumnjičav na pomen Randžita.

– Dobro, dakle, shvatam da treba da nađeš Randžita kako bi uzela urnu – kaže on pošto su nazdravili. – No jesi li sigurna da će ti on pomoći, pošto mu je propao pokušaj da odvoji tebe i Estel? Hoću da kažem, mogao je da se predomisli. I on pripada Odabranima, i...

– Ni reč više – prekinu ga Izabela strogo i poljubi ga da bi ga učutkala. – Dragi moj, ako je Kasi sigurna, treba da budemo sigurni i mi.

Džejk poslušava Izabelu i učuta, ali Kasi je znala da je on zabrinut. Na kraju krajeva, premda on sada zna da Randžit nije kriv za smrt njegove sestre Džesike, sigurno i dalje nema poverenja u njega – i to ne bez razloga, nakon onog Randžitovog mahnitog urlanja u Aja Sofiji. Ipak, Kasi ne može to da uzme u obzir, bar ne u ovom trenutku. Najpre mora da pronađe svog Randžita i urnu, pa će se pozabaviti rešavanjem problema s Estelinim duhom. Polako, jedno po jedno. Drugog načina nema.

Kada se pozdravila sa Izabelom i Džejkom i krenula niza stepenice, bilo je već poprilično kasno. Na trenutak zastade kod šipražja i zapita se da li da krene utabanom stazom, iako je to malo duži put.

Besmislice, pomisli Kasi vrteći glavom. Budući da će još neko vreme biti Odabrana, nema razloga da se plaši. Zašto da to ne iskoristi?

Uostalom, vozač je spomenuo da leopard obitava oko koliba, a sada je mrkli mrak, što je savršeno vreme za njegov lov. Kasi se nasmeši. Možda će, ako bude pažljiva, videti veliku mačku – i to izbliza, dok još ima moći.

Uprkos nesnosnom zujanju insekata i šuškanju životinjica u žbunju, ona primeti da su joj savršeno čuje noćne zvuke. Da se valjano pripremila, pomisli vajkajući se, sad bi verovatno prepoznala neke životinje i ptice, ali bila je zaokupljena drugim stvarima. Zaista će morati da se opusti kako zna i ume i da uživa u tom izletu. Mora prestati da mozga o onome što tek treba da se desi.

Randžita, naravno, ni na tren ne može da izbaci iz misli.

Čula joj od nečeg zabrideše i ona se polako zaustavi. Napregnu se i razazna nekakav poseban noćni zvuk. Nešto tiho i smrtonosno: grabljivicu. Slični se prepoznaju, pomisli Kasi i osmehnu se.

Čučnu i stade da čeka. Meki i lagani koraci šapa su se približavali kroz žbunje, a onda zastadoše. Kasi je zurila kroz gusto granje i čekala da bolje osmotri stvorenje na mesečini.

I onda se pojavilo: gipko i prelepo, nabira njušku kad oseti njen miris, otkriva bele zube. Zastade i s podignutom šarenom šapom zagleda se u nju.

Gledaju se tako nekoliko trenutaka ne trepćući. Kasino srce lupa od radosti, ali mišići joj se ne pomeraju. Leopard polako zažmirka pa produži. Prođe na dva metra od nje i potom mekim korakom ode u šiprag i nestade.

Kasi nesvesno zadrža dah. Dok je živa pamtiće ovaj trenutak. Leopard je nekako svemu dao smisao – kada opet bude ona stara, setiće se ovog bliskog susreta sa divljom zveri, uzajamnog poštovanja i savršenog trenutka koji je doživela kao Odabrani. Još neko vreme stoji mirno i osluškuje noć; još jedna grabljivica je uhodi, sinu joj i ona oseti nalet adrenalina.

Kasi se napregnu, iskezi zube i okrenu se polako ukrug piljeći u zvezdama osvetljene senke.

Tamo!

Zakorači ka zlokobnoj prilici što vreba. To izvesno nije nikakvo divlje stvorenje – može to da *oseti*. Šta god ili *ko god* da je tamo, bez sumnje isijava zlo...

Kasi oseća kako joj duh pulsira u grudima.

– Izađi – zarezha – da te vidim.

Grane se nežno razmakoše i pred Kasi istupi prelepa devojka, s blistavom pepeljastoplavom kosom, svetlucavim očima i usnama razvučenim u zlokoban osmeh. Da li bi to zaista mogla da bude...? Jedino što kvari ledenu lepotu te devojke jeste dubok ožiljak duž jagodice. Kasi se dobro seća kako ga je napravila. Svaki mišić u njenom telu žudi za borbom do smrti. Žudi da se baci na smrtnog neprijatelja.

Katerina Svenson.

– Kuc-kuc, Bel. Čekam te već neko vreme.

Katerinin glas je svilenkasto hladan i uvredljiv. *Zar ta devojka nije ništa naučila iz njihovih prethodnih okršaja?*, pita se Kasi prezrivo.

Ali mlada Šveđanka deluje mirno dok joj oholost izbija iz očiju. Ne bi se reklo da će svakog časa napasti, pomisli Kasi, dok joj koža bridi od iščekivanja. Naprotiv, Katerina izgleda osvetoljubivo i pobedonosno – kao da je već odmerila snage s Kasi i pobedila je.

– Šta ćeš ti ovde, dođavola?! – prasnu Kasi.

Otkud, zaista, Katerina u Keniji? Teško da je posla odlaska s Akademije odlučila da nastavi školovanje. Kasi škilji. Šta god da je razlog, ovo je savršena prilika. Ona je još uvek jedan od Odabranih, nemilosrdna i jaka: jača od Katerine. Možda bi jednostavno mogla da se pozabavi tom devojkom ovde, sada, i jednom zasvagda...

Katerina joj uputi podrugljiv osmeh, kao da joj čita misli. – Predlažem da me saslušаш pre nego što uradiš nešto nepromišljeno.

– Dugo me čekaš? – Kasi progovori hladno i prezrivo poput Katerine. – Kako možeš da budeš tako neoprezna?

– U poslednje vreme ponašamo se kao uobražena devojka iz Odabranih! – Katerina se zlokobno zakikoće. – Postali smo prava primadona.

Kasi ćuti. Neće dozvoliti da je goropadnica isprovocira, te napravi krug oko nje odmeravajući je od glave do pete. – Hajde da se ne upuštamo u nedoličnu tuču, stipendistkinjo. To bi bilo krajnje štetno. Na kraju krajeva, ti ćeš mi doneti nešto što želim.

Kasi se okrenu ne skidajući pogled s Katerine. – Šta to?

– Dve stvari, zapravo. Nož i simbol.

Kasi se grohotom nasmeja. – Čak i da ih imam, odakle ti pomisao da će ti Deda Mraz pokucati na vrata?

– Biće to za mene Nova godina i rođendan ujedno – reži Katerina. – Nagodićemo se, Belova.

– Ne bih rekla. Ti nemaš ništa što ja želim.

– Oh, *imam!* Zato je sve tako sjajno! – Katerina se zaustavi i mahnito se zasmija. – To je ponuda koju svakako nećeš odbiti!

Kasi ju je posmatrala i disala duboko.

– Oh, mala gospođice Bel! Šta bi sve dala za Randžita Singa?

11.

– *Molim?!*

– Čula si me. Sem ukoliko ta *odabrana* čula ne rade kako treba. – Katerina se kikoće. – Samo dve sićušne stvarčice i dobićeš Randžita Singa.

Kasi razmišlja i ključa od besa. O čemu li priča ova zabludela zlobnica? A ipak... ne može tek tako da ode, ne sada... ili može?

– Ovo ti je dosad najbolja majstorija, Katerina – odvrti joj uz kiseli osmeh. – Ali neće ti uspeti. Videćemo se.

Okrenu se u mestu pa zadovoljno zaključa da je Katerina uzdahnula u neverici.

– Mnogo grešiš, Kasandra.

Možda zbog toga što ju je nazvala pravim imenom, a ne stipendistkinjom, možda zbog zlobe u Katerininom glasu, Kasi se zaustavi.

– Nastavi.

– Ne moram.

Nešto je dokači po gležnjevima i ona se trže. Polako i sa strepnjom Kasi se okrenu i pogleda dole. Pod slabašnim svetlom zvezda ugleda smotuljak od grubog platna uvezan uzicom; istog trena joj sinu šta je to.

Sagnu se i podignu smotuljak uhvativši jedan kraj uzice. Bio je to ranac, naravno prazan. Kasi se uspravi čvrsto ga držeći. Zastrašu juće je lagan bez onoga što je poslednji put bilo u njemu. Od njegovih tamnih ružnih mrlja podilazi je jeza.

– Prepoznaješ li ga? – planu Katerina.

– Da – kaže Kasi trudeći se da govori mirno. – Randžitov ranac. I?

– Naravno da je Randžitov. Mi smo mu to uzele, moja majka i ja. Vidiš li mrlje od krvi?

Izbegava da ih pogleda. Dok dodiruje tamne mrlje, oseća kako joj jagodice bride.

Da... oh, da, Kasandra... to je njegovo...

Znam, Estel. Znam.

Mržnja i strah smeniše u njoj kao plima i oseka. Kasi podiže glavu kako bi Katerinu ošinula pogledom. – Gde ste ga našle?

– Ha! Mama je rekla da će mi trebati neki dokaz, ali ja znam kako su vaše duše povezane.

– Znam da je to njegova krv, i platićete za svaku njegovu kap! – zarezha Kasi. – Ali zašto misliš da ću ti ja išta dati? Nisi me uverila da je on živ!

– Oh, ma hajde, Kasi – prezrivo se napući Katerina i nadmeno prekrsti ruke. – Znala bi ti da je on mrtav. Taj tvoj duh bi to osetio. Pričali su ti o prošlosti tvojih duhova, zar ne? – Oči joj sevaju od zlobe i zadovoljstva. – Ili možda nisu, ti neuka stipendistkinjo! Izgleda da ser Olrik nije hteo time da se zamara iako ti je toliko naklonjen. Više te gleda kao ljubimca nego kao učenicu.

Ne uzvraćaj, Kasi opomenu sebe. Ona samo to čeka.

– Znam da ga očajnički tražiš – nastavi Katerina. – Zar ne, *darpaak_mumbai*? – svirepo se nasmeja.

Noge je izdadoše. *Nepokazuj slabost! Nemoj!* Gotovo da krešti kada izgovori: – Šta si rekla?!

– A ti mene možeš da zoveš tigrovo_oko. – Devojčine usne se raširiše u zlokoban smešak. – Kako si bila providna! Kako smo se smejale, majka i ja, kada smo shvatile da si to ti na četu! Oh, ti tužni mali progonitelju! Bilo je tako lako prevariti te! Stvarno si mislila da je to on! Stvarno si mislila da je to tvoj ljubljani dečko!

– Zašto? – promuklo upita Kasi. – Zašto bi ti tako nešto uradila? Ako si želela da stupiš u kontakt sa mnom, bilo je mnogo jednostavnijih načina.

– A šta ti misliš, stipendistkinjo? – cokće Katerina. – *Radi zabave!*

– Rospijo – Kasi reži. Muka joj je.

– I, naravno, kako bismo bile sigurne da ti i dalje očajnički tragaš za našim mračnim junakom. Mislim, ko zna, možda si otišla dalje sa onom jadnom *zmijom* Ričardom Haltonom-Džounsom, otkud mi znamo. Nama devojka svašta pada na pamet, zar ne?

Kasi, crvenih očiju, krenu prema Katerini, a ova je zaustavi:

– To nikako, Kasandra. Ako mi zafali dlaka s glave, garantujem ti da nikada više nećeš videti svog dragog Randžita. Pa, svakako ga nećeš videti u komadu...

Kasi urliknu očajna, ali se povuče.

– Tako je bolje. Proveravaj telefon, stipendistkinjo – reče Katerina svilenkastim glasom. – Poslaćemo ti poruku gde i kada želimo da se

sastanemo s tobom. – Samo nabavi ono što tražimo, jer očekujemo da dođeš čim te pozovemo. Imaš dvadeset četiri sata od trenutka kada se vratiš u Akademiju da tim malim znojnim šapama uzmeš te predmete. Tokom noći ćeš provaliti u ser Olrikovu kancelariju i pomoću svojih malih zastrašujućih šapica uzećeš ono što nam treba. Razumeš?

– A ako ne mogu?

– Nema pregovaranja. *Dvadeset četiri sata*, ili ga nikada više nećeš videti.

Kasi je bila skrhana. Zna ona da je to istina. – Gde ćete zvati?

Katerina se kikoće. – Imamo mi tvoj broj.

Pa naravno da imaju. Kod njih je Randžitov telefon. Kasi stisnu zube i ne reče ništa.

– Uzmi predmete. Ići ćeš ka Malindiju. To je sve što treba da znaš zasad. Pozvaćemo te. Uskoro.

Kasi samo što nije eksplodirala od straha, besa i znatiželje. Neće pitati Katerinu ništa više – pa makar crkla. Uostalom, Randžit je živ. Bar to zna; Katerina je u pravu. Da je mrtav, osetila bi ona to u duši. Nema izbora nego da prihvati igru, dok ne bude u prilici da *razmisli...*

– Ako ste ga povredile – a vidim da jeste – platićete mi, Katerina. I ti i tvoja majka.

– Oh, tresem se u svojim cipelama *džimi ču*, draga! – Katerina podrugljivo pišti. – Oh, nemoj da me povrediš, nemoj da me povrediš!

Kasi stisnu zube.

– Ljubljeni dečko nije mrtav – Katerina se zlobno nasmeja. – Ali ako mi ne doneseš to što želim – što mi želimo – osetićeš kako umire, svakako.

Kasi se obamrlo probija kroz trnovito žbunje na putu do kampa. Dobro je da životinje osećaju njen duh i da joj se sklanjaju s puta jer ona ne traži opasnost niti osluškuje da li joj pretili. Ne preostaje joj ništa nego da prigrli ranac uza se i obuzda suze dok smišlja šta da čini.

Hajde, Kasi. Šta bi trebalo da uradiš? Šta *može* da se uradi?

Bledo svetlo se probija iznad nje i ona zastaje kraj žbunja bez daha posmatrajući afričko svitanje koje boji obzorje u zlato. Zvuci noći

uminuše, zameni ih pesma ptica, rika životinja i šuštavi korci gazela i zebri što pasu. Bože, već je jutro.

Ali ne mari. Kasi zna da sada ionako neće spavati.

Randžit je blizu. Toliko blizu da Kasi ima utisak da, ako ispruži ruku, može da ga dodirne. On je tu i čeka je – s tim što ona mora da preda predmete bez kojih njih dvoje ne mogu da budu zajedno.

Oseća u kostima, a ne samo u duši, da Katerina i Brigit ne smeju da se domognu noža i simbola. Njih dve već imaju urnu jer im je Randžit dopao šaka. Ne može ni da nasluti šta njih dve smeraju sa tim drevnim predmetima, ali to svakako ne miriše na dobro. Kako može spokojno da preda ta dva moćna oružja dvema zlobnicama? I šta joj jamči da one neće uzeti predmete i potom ubiti Randžita na njene oči?

S druge strane, sigurno će ga ubiti ukoliko *ne bude* saradivala. To je izvesno.

Jednostavno mora nešto da smisli.

Jedno je jasno: mora da se domogne noža i simbola. Ne želi da ih preda prepredenim zlobnicama Svenson, ali trenutno joj ne pada na pamet kako da to izbegne.

Dakle, moraće da ukrade predmete. Od te pomisli joj pripade muka. Primorana je da ih ukrade gospodinu Olriku ispred nosa. Zbog griže savesti i nervoze još joj je mučnije. Pomiri se s tim Kasi, reče sebi. Tako mora.

Dok prilazi proplanku natmurena zuri u kamp Akademije. Nema nigde nikog u rano jutro, hvala bogu.

A onda joj nešto sinu. Ako se dočepa noža i simbola, biće jača od Brigit i Katerine zajedno. Verovatno može da ih savlada i bez toga, a uz njihovu pomoć ničega ne treba da se plaši – Kasi i te kako može da im parira, što je dokazala u Njujorku kada ih je do besvesti umlatila kako bi izbacila Izabelu i Džejka.

Uz moju pomoć, draga!

Umukni, Estel, pomisli ona jetko.

Dakle, sve što treba da uradi jeste da im odnese ono što traže, oslobodi Randžita, savlada Svensonove i otme im predmete, vrati ih ser Olriku, a onda može da se usredsredi na odvajanje od Estel...

Mačji kašalj, jelda?

Ponovo joj pripade muka od same pomisli.

Kasi stiže do kolibe u nadi da Alis nije primetila da je nema. Žudi da se okupa u onoj skupocenoj kadi neprikladnoj za ovu nedodiju pre nego što se kamp probudi. Potom će se baciti na posao.

Prokleta da si, Katerina! Proklet bio, ser Olriče! Kasi *neće* prepustiti Randžita sudbini.

12.

Ponedjeljak nikako da svane.

Ne mora da brine da joj izmiče vreme. Rok od dvadeset četiri sata počeće da ističe tek kada prođu kroz kapiju Akademije.

Nevolja je u tome što ta dvadeset četiri sata već otkucavaju u njenoj glavi, iako se još nisu zaputili ni prema avionu. Alis je primetila njenu rasejanost, videla je da Kasi ne jede i ne spava.

Mada joj briga drugova iz razreda nimalo ne može pomoći, ovoga puta joj čak ni olakšanje ne donosi. Može samo da gleda veliku kazaljku na ručnom satu kako klizi i da posmatra sunce kako se tromo pomera na nebu iznad Kenije. Kada je konačno osvanuo ponedjeljak, oglušila se o upozorenja da se čuva krokodila i nilskih konja te otrča do reke da se okupa. Samo na nekoliko trenutaka oseti se lakom, kao da je voda odnela sve njene brige, mada dobro zna šta je čeka čim se vrati u Akademiju.

Nažalost, ne može zauvek da ostane ispod vode.

– Kasi, *opet* si propustila doručak – kaže Ajiša kad se Kasi vratila u kamp.

– Jedva čekam da se vratimo u Akademiju – kaže Kormak smeškajući se i ubacujući ranac u kola. – Verovatno zato što smo okruženi sa toliko četvoronožnih prijatelja da ti je mrsko da pomislim na šniclu!

– I spavanje u šatoru mi, koliko god da je raskošan, nešto ne prija – ubaci se Alis, koja izađe iz njihovog šatora zevajući i noseći torbe. Ričard je ćutao i podozrivo posmatrao Kasi, dok je ona pakovala stvari. Ležerno se naslonio na lendrover i prekrstio ruke.

– Hajde, Kasandra. Šta je s tobom? Promenila si se otkad smo došli ovamo.

– Ništa. Stvarno. Samo se... radujem što se vraćamo. – Reče i zatvori rajsferšlus na rancu.

– Lažeš – tiho reče. – Nešto smerlaš. Gukni.

Kasi odmahnu glavom.

– Dobro, samo ti prećutkuj, ali čuvaj se. Važi?

Ona podiže glavu i u njegovom pogledu opazi brigu – i još nešto. Kako bi *volela* da mu se *poveri*. Požele da vrisne, isplače se i zamoli ga da sve razreši – ali ona jednostavno nije takva. Ako ništa drugo,

želi da čuje od njega da ispravno postupa i da ne pravi najveću grešku u svom životu.

Posle Izabele, u Ričarda ima najviše poverenja – ali ovim mora sama da se pozabavi.

– Izvini. Samo sam malo preopterećena. – Utroba joj se još više stegla kad je opazila da je on povređen. Ubeđen je da ona krije nešto od njega.

Samo nemoj ništa da me pitaš... samo nemoj da pitaš.

– Dobro. – Ričard slegnu ramenima. – Nego, znaš šta? Ako ti zatrebam, javi mi. Uvek računaj na mene. Važi?

Kasi smognu snagu da mu se osmehne u nadi da će ga umiriti.

– Znam da hoćeš, hvala ti. – Zastade i ugrize se za usnu. – I ti na mene uvek možeš da se osloniš, znaš?

Bar u to, pomisli s olakšanjem, nema sumnje.

Uskoro se, pomisli Kasi nervozno, više neću kukavički skrivati. Biću običan čovek, neću otvarati brave kalauzom i špijunirati niti ću se ponašati poput lopova usred noći. Uskoro, nadam se...

Hodnici Mračne akademije su tihi, čuju se samo cvrčci i žabe. Smetaju joj, draža joj je tišina, jer sluti da će noćna stvorenja možda prigušiti druge zvuke, zvuke koji bi možda otkrili da je neko prati. Osim toga, podsećaju je na onu noć kada je tako bezumno učenjena.

Ipak mora da obavi to, što pre. I pored zanimljivih tajnih noćnih izleta, kada je posećivala Džejka i Izabelu, čini joj se da je četvorodnevna ekskurzija trajala čitavu večnost; čak ni u njihovom društvu nije mogla da se opusti. Pomalo stoga što nije mogla da im poveri svoje planove – ne još – a nelagoda zbog ono što je čeka po povratku u Akademiju zasenila je sve ostalo. Misli joj se roje i čini joj se da će joj se glava rasprsnuti.

Ni Estel joj ne pomaže.

Loša zamisao, Kasandra. Veoma loša zamisao.

Umukni, Estel. Ionako ne mogu da se usredsredim.

Klekne ispred vrata ser Olrikove kancelarije i prisloni uvo. Svuda mir i tišina. Ne bi se reklo da će nova blistava brava predstavljati problem, ali njoj je ipak muka kad pomisli šta se sprema da uradi – možda će završiti ono šta je neko već započeo...

I stvarno ćeš to uraditi! Neposlušno derište! Izdajice! Posle svega što je on uradio za tebe!

Kasi zanemari duh, zažmuri i usredsredi se na bravu. Oseća kako joj se oči crvene dok joj moć navire, ali bez obzira na strepnje, mirna je i obuzdava se dok petlja oko mehanizma. Brava škljocnu, a njoj zastade dah.

Blago gurne vrata prstom, ušunja se i zatvori ih za sobom. Zastane da osmotri i sačeka da joj se oči naviknu na mrak. Budući da je ser Orlik rob navika, biće da je sef smestio na isto mesto gde i onaj u istanbulskoj kancelariji. I dovoljno bezbedno. Posle svega nekoliko sekundi ona oseti gde je sef sakriven – iza reda knjiga sa debelim koricama. Jagodice joj bride dok ih dodiruje.

Pažljivo uzima i spušta knjige a onda zavuču ruke u mračan prostor te opipa teška vrata sefa. Koža joj bridi zbog blizine predmeta i Kasi gotovo čuje kako je nož doziva. Oduvek ju je izuzetno privlačio taj nož, prelepo oružje sa raskošnim gravirama. Jednostavno je boli ta potreba da ga dodirne, i to ne samo zato što mora da ga ukrade.

Nož. Taj prokleti nož! To će nas dokrajčiti, Kasandra!

Estela je opominje tiho, zlokobno i uzdržano. To ne liči na nju. Kasina nelagoda raste kad još jednom usmeri svoju čudnu i jedinstvenu moć ispred sebe. Zraci moći ujedinjuju se ispred nje u crvenu tačku, okruženu svetlucavom orbitom...

Orbita se rasprskava, odbacivši Kasi. Ona udari o stočić pa se stropošta nauznak.

Više od iznenađenja nego od bola nastavi da leži. Onda se nekako pridiže pa ljutito zavrte glavom.

– *Estel? Estel!* Nemoj da mi smetaš!

Glas pobedonosno sikće u njenoj glavi. *Ne treba nam taj nož, Kasandra!*

– Oh, da, treba nam! Ti odvratna... – Kasi se pribra pa preusmeri moć ka sefu, ali opet krenu rikošet zasipajući je kišom ukrasa, olovaka i knjiga.

– Jao! Pa, ti... – Kasi procedi kroza zube stežući pesnice.

Ne!

– Da!

Nećeš se još dugo služiti tom moći ako budeš terala po svome! Ti, glupačo jedna!

Kasi se na jedvite jade ponovo usredsredila na sef, čvrsto stežući ivicu police za knjige i boreći se sa podivljanim duhom. Glava i grudi su joj pucali od bola dok je pokušavala da povрати kontrolu. Bila je na izmaku snage i jedva svesna da u tom okršaju s duhom obara i lomi sve što joj se nađe na putu. Jedna teška knjiga pade joj na nožni palac i Kasi jauknu od bola.

– Prestani! – zaurla i najzad silovito zamahnu te prebaci svu snagu na vrata sefa. Uz škripu metala on se zatrese, zazveča i otvori.

U iznenadnoj tišini Kasi stoji i bori se za dah, a glava joj i dalje seva od bolova.

– Ti, matora zlobnice – dreknu. – Zašto si mi ovo uradila?

Znaš ti vrlo dobro. Morala sam da pokušam. Obe ćeš nas poslati u PROPAST.

Svesna da su digle neopisivu buku, Kasi brzo pokupi iz sefa nož i simbol, umotane u fini baršun. Čak i kroz slojeve fine tkanine Kasi oseti kako se drška noža pomera, isteže se i reaguje na njen dodir i ona ne može da se ne nasmeši, stiskajući usne.

Ali nema vremena za gubljenje. Mora da vrati stvari na svoje mesto u toj kancelariji pre nego što...

Oh, bože.

U daljini, koraci odjekuju hodnikom, ali nema sumnje da se kreću pravo k njoj. To mora da je Marat. Ko bi se drugi šetao po školi u ovo doba? Ne bi on propustio da proveri kancelariju ser Olrika. Niti bi propustio da izvidi odakle dolazi buka, pogotovo ne nakon onoga što se desilo na početku polugodišta. Nema vremena ni za šta osim da se sakrije.

Kasi u očajanju zvera naokolo. Nema kud – sem ispod ser Olrikovog stola s čeonom daskom u duborezu, koja će joj pružiti kakav-takav zaklon. Ostade joj vremena tek toliko da zatvori sef i gurne nekoliko nasumice odabranih knjiga ispred njega. Smušeno se sakri iza stola čvrsto stežući nož i simbol uz grudi. Zgrči se i ukoči trudeći se da diše ravnomerno i moleći se da je ne uhvate, uprkos svemu...

U trenutku se ponada da je onaj ko je krenuo u potragu prošao, ali uzalud. Pojavi se Marat. On okrenu kvaku, otvori vrata i uđe.

Zastao je.

Kasi ne diše. Kroz rupice u dasci posmatra njegovu krupnu priliku kako se osvrće usred nereda i krhotina rasutih po podu. Ne vidi mu lice, ali uskoro će ga ugledati. Svakog trenutka on će uključiti alarm i otkriće je, a to će biti kraj za nju i Randžita. Ako Marat izađe iz sobe i zadrži se dovoljno dugo dok ode po ser Orlika, možda će joj se ukazati prilika da pobjegne. Ser Orlik će najpre nju ispitivati o toj provali i nestalim predmetima.

Tišina pojačava neizvesnost. Kasi se lagano pomeri kako bi provirila i videla Maratovo ružno lice.

On se osmehuje. Taj podlac se *osmehuje*.

Kasi srce htede da iskoči od straha. Ništa joj nije jasno. Ne usuđuje se da se mrdne, tako da joj preostaje samo da ga posmatra dok on u tišini skuplja knjige, podiže lampe i vraća ukrase na mesto. Kada je pomerio knjige koje su skrivale sef, ona zamalo vrisnu. No Marat samo zameni te knjige nekim drugim, verovatno onim kojima je tu mesto. Potom pažljivo vrati ostale tamo gde treba.

Kasi s mukom proguta pljuvačku pokušavajući da umiri srce.

Marat još jednom osmotri kancelariju. Polako vrati sto i namesti stolicu. Malo nakrivi stakleni abažur pa četkom gurnu parče porcelana na svoj dlan i potom ga stavi u džep. Još jednom se nasmeši, a na licu mu je blistao izraz iskrenog zadovoljstva.

Potom, veoma tiho, izađe iz kancelarije pa zatvori vrata.

13.

Šta to bi, dođavola? Kasi ispuza ispod stola, zavrte glavom i osmotri pospremljenu kancelariju. No ona sada nema vremena da se uzrujava zbog Maratovog čudnog ponašanja.

Sva je prilika da ser Olik, nakon ovoga, izvesno vreme neće primetiti da je neko provalio u kancelariju, ali Kasi ponestaje vazduha. Mora da izađe odatle i zaputi se na sever što pre.

Akademija je bila u mraku i tišini kako je odmicala noć. Kasi zažali što vreme do isteka roka munjevito o odmiče, ali šta je – tu je. Srce joj je mahnito tuklo dok je u tišini bežala kroz školski vrt pa izbila na put.

Isprva nije bilo mnogo vozila i deo puta morala je da prepešači. No kako se razdanjivalo, kolovozi postadoše sve prometniji te je Kasi mogla da zaustavi rasklimani matatu¹, koji je poveze na sever prema Mombasi, sa sve predmetima bezbedno smeštenim u Randžitovom rancu umrljanom krvlju. Iz svoje privremeno „samačke” sobe osim pasoša i smartfona bila je uzela nekoliko hiljada kenijskih šilinga (od čega dobar deo pripada Izabeli, priseti se uz grižu savesti).

Gledaj to s vedrije strane, rekla je sebi bacivši pogled na svoj sat. Nije ni očekivala bolje polazno vreme. Iako je taj poslednji matatu jarke boje bio krcat u šest sati ujutru, prilično brzo je grabio obalskim putem – ponekad isuviše brzo, pomisli ona, srećna što je bar vozač vezao pojas jer je ona tokom vožnje sve vreme odskakala sa sedišta. I dalje je stezala ranac uza se. Nekom bi se zbog toga mogao učiniti dragoceni i vrednim krađe, ali, hajde, samo neka proba! Nije ga ispuštala iz ruku niti iz vidnog polja.

Uskoro će sve biti gotovo. Vraćiće Randžita. Pobediće Svensonove. Vraćiće predmete u Akademiju. Zar je to toliko teško?

Kasi se načas rastrojeno nasmeja, zbog čega je nekoliko saputnika čudno pogleda i progunđa. Bila je premorena. Dok je menjala minibuseve na prepunim ulicama Mombase, odlučila je da ne privlači pažnju. Zato se sklupčala u sedištu, prislonila glavu uz prozor, zagrlila ranac i pretvarala se da spava.

Doduše, ubrzo je stvarno zaspala.

Kada se preнула iz sna, sunce je bilo već visoko na nebu a ona sva ulepljena od znoja. Oh, bože, kako je mogla da zaspi? Ako se

izuzme to što nije spavala već četiri noći...

Užasnuto pomisli da su joj ruke prazne, ali dok se pomerala uz bolove u udovima jer se sva ukočila, oseti da je ranac žulja te da ga je zaklonila celim telom. Mršav muškarac naspram nje sedeo je postrance i zurio zlokobno u ranac, ali kad ga je pogledala – zakrvavljenim sanjivim očima – on se okrenu i lepo namesti u sedištu.

Kasi stade da proteže bolne udove, piljeći kroz prozor. Mora da su blizu Malindija i daleko od Mombase. Zar nije tako pisalo u poruci? Dok je tražila telefon, iznenada oseti kako joj vibrira u džepu te ga brzo izvuče. Očajnički je zurila u ekran.

Randžit Sing

Iako je znala da to nije on, već neko ko mu je ukrao telefon, srce joj zastade od puste nade. Kasi unezvereno prebira po ekranu da bi pročitala poruku.

Ruševine Gedi. Vozač će stati.

Kasi besno pogleda oko sebe u saputnike – potencijalni kradljivac je sada sigurno pognuo glavu i nervozno gleda dole – a onda zaklanja oči kako bi posmatrala put i seoski predeo dok se klacka u minibusu. Ne može da dokuči ko je prati po nalogu Svensonovih, mrsko joj je i da pomisli, ali mora da je posredi neko iz minibusu. Od pomisli da neprijatelj zna njeno kretanje, a da ga ona ne vidi, oseti jezu na potiljku. Vozač ničim ne pokazuje da motri na nju ni da će usporiti.

Kasi uzdahnu. Ruševine Gedi? Ulogovala se na internet na svom telefonu i počela da pretražuje.

Gedi: ruševine afričko-arapskog naselja iz petnaestog veka, na putu Mombasa-Malindi, petnaestak kilometara južno od Malindija. Naselje je osnovano pred kraj trinaestog ili početkom četrnaestog veka. Napušteno je početkom sedamnaestog. Arheološke

iskopine ukazuju na to da je stanovništvo bilo brojno i imućno.

Zasad deluje uobičajeno, pomisli Kasi kolutajući očima. Odabrani obožavaju tajne sastanke sastaju u drevnim ruševinama. Taman posla da ugovore obračun u nekom lepom čistom tržišnom centru.

Dokono kliknu na link i otvori novu stranicu. Tu nije imalo bogzna šta da se pročita.

U šesnaestom veku život u Gediju zamro je iz neobjašnjениh razloga.

Kasi se namršti. Samo da bude što tajanstvenije, pomisli ona. Neobjašnjene pojave su još jedna od omiljenih stvari Odabranih...

Ona stoti put poskoči na sedištu ispod pojasa kad je matatu skrenuo s puta pa naglo prikočio. Kasi pogleda besno i susrete se s vozačevim pogledom u napuklom retrovizoru.

Izgleda da je bilo suvišno pitati ga da li je to njena stanica. Zgrabi ranac, ugura telefon u džep i oseti poglede putnika dok je iskakala iz kombija. Vozač je još jednom bezizrazno pogleda.

Nije mu mahnula. On ubaci u brzinu rasklimatano vozilo, koje zabruna u oblaku crvene prašine.

Kasi je zurila za njim, dok ju je stezalo u stomaku. Pomalo se nadala da će zateći turiste, mnogo turista. Zašto li se tome nadala? Svensonovima ne bi odgovaralo da ima ljudi. Uostalom, sigurno su odlučile da je uznemire i nateraju je da se oseća usamljeno. To svakako neće biti teško na tom napuštenom mestu, gde se naizgled samo prašina i duhovi kreću među kamenjem.

Suoči se se sa tim, Kasi: ionako nemaš pojma šta da radiš. Ona zažmuri prepuštajući se strahu i nemiru koji je preplaviše poput džinovskog talasa, ali samo na trenutak.

Ne! Nema vremena za to! Kasi proguta pljuvačku. Prebaci ranac preko ramena i tiho krenu prema praznoj biletarnici ispred ruševina. Na tom pustom prostranstvu vazduh je ustajao i težak, pun duhova.

Nema mnogo duhova kao što je moj, nadam se, pomisli ona, sva uzdrhtala.

Kasi prođe ispod zasvođenog prokaza i obre se u nenatkrivenom dvorištu, dok joj je srce mahnito tuklo. Tokom vekova, većina zidova je srušena do temelja, ali celo nalazište ličilo je na kostur. Začu lepet krila i uznemireno pogleda uvis. Opazi kako je prašnjavi mišar posmatra. Drveće raste tamo gde su ljudi nekada živeli, radili i smejali se, a grane drveća nadvijaju se iznad nekadašnjih soba. Jeza joj projuri niz niz leđa kad oseti nešto već viđeno.

Nije posećivla ovakva mesta, sigurna je u to, ali nešto joj ne da mira. A onda joj sinu: Angkor Vat.

Ona zapravo nije posetila kambodžijski hram gde je Džejkova sestra Džesika umrla. Ali ima utisak da je bila tamo i sigurna je i da bi tamo gde je Keiko pronašla nož doživela isti mir drevnih uspavanih ruševina. Samo spavaju, ali i dalje dišu i žive.

Kasi se strese. Nema znakova života, to je sigurno, no Kasi zna da je blizu. One su tu negde... a i on s njima. Pomisao da je Randžit u blizini daje joj nadu, ali ne sme da se opusti. Mora da bude oprezna.

I dalje se ne pomera ništa sem sem drveća, ptica i insekata, i jedne zmije koja brzo odgmiza među šiblje. Gde su, dođavola? Sunce prži nad njenom golom glavom. Dok stoji u hladu zasvođenog prolaza, žali što nije ponela šešir i još jednom povlači prst po ekranu. Više kako bi ubila vreme nego da zadovolji radoznalost, ali jedan pasus joj zapade za oko. Brzo se vrati na početak.

Zemljane posude za magijske obrede zakopane su na nekoliko mesta među ruševinama. Domaćin poseda stavio bi amajliju u posudu, koja bi uz posebne rituale privukla duha u sebe. Duh zaštitnik bi, svakoga ko uđe u kuću sa zlim namerama, izbezumio.

Kasi oseti kako joj se grlo osušilo. Ne, pomisli ona. Ne budi smešna. To je samo staro sujeverje i ništa više. Nema sumnje da su je Svensonove dovele ovamo jer znaju da će je ta pustara uznemiriti.

Bez obzira na to, Kasi je bila nestrpljiva, žudela je da joj njih dve pokažu šta imaju. Sunce se povlači na obzorju, i mada je i dalje Odabrana, ne želi da dočeka mrak među duhovima zaštitnicima.

Kasi čvršće steže kaiš ranca. *Hajde već jednom!* Ponaša se smešno, gotovo kukavički. Ne sme dozvoliti da strah ovlada njome, inače će sve upropasti. Naravno da neće tek tako predati nož i simbol onim zlobnicama. Ranije ih je pobeđivala, i to s lakoćom. Pored toga, sada je sigurnija u svoju moć nego ranije, čak više nego onda u Njujorku kada ih je propisno izmlatila. Istina, nema plan, reagovaće u zavisnosti od okolnosti. Kada ode odavde – a biće presrećna kada se to desi – Randžit i predmeti biće njeni. Svensonove će, đavo da nosi one njihove hladne oči, ostati praznih ruku.

Naravno da nije ni na tren poverovala da će joj njih dve predati Randžita. Pre će biti da su smislile prevaru i da nameravaju da ih ubiju oboje. Kasi to neće dozvoliti.

Trže se kada joj telefon zavibrira u rukama.

Randžit Sing

Ljuta na sebe što se uplašila, Kasi otvori poruku.

Dvor. Skreni desno. Potom produži još 40 metara.

Kasi proguta pljuvačku i ponovo se strese kad pomisli da je neko posmatra. Ali bar je došlo vreme da se pokrene. Ne bi znala da kaže koliko bi još izdržala čekajući u zastrašujućoj tišini među tim ruševinama.

Senke oronulih zidova se izdužuju dok prelazi poslednjih nekoliko metara i penje se uz trošne stepenice. Grlo joj se steglo a srce divlje tuče dok prolazi ispod zašiljenog svoda a zatim i kroz sobe bez tavanica. Zidovi su puni rupa tamo gde su nekada gorele baklje, ali sada nema nijedne, naravno. Samo svetlost sunca, koje se spustilo i stvara uznemirujuće senke.

Na ulazu u jednu manju sobu Kasi zastade osluškujući. Sada. Ubeđena je.

Kao da su samo čekale da to pomisli, dve žene izađoše u suton. Katarina i Brigit Svenson, blede, lepe i nadmene. I ushićene, pomisli Kasi ogorčena.

I tamo, oklembešen između njih, Randžit Sing.

Kasi duboko udahnu. Na trenutak joj se zavrte u glavi, ali se brzo povrati i steže kaiš ranca tako jako da oseti bol dok je zarivala nokte u dlanove.

Randžit nije gledao u nju. Glava mu je klonula i kada ga je Katerina zgrabila za kosu i podigla mu glavi, Kasi pomisli da će se isповraćati, dok joj je srce tuklo pod grlom. Lice mu je sve u modricama i krvavo, ali to nije najgore. Najstrašnije su njegove oči – mutne kao da je potpuno omamljen i obnevideo. Kasi se jedva obuzdava da ne vikne, baci sve i da mu pritrči.

Stegnu zube i krenu ka protivnicama, polako spuštajući ranac.

– Pustite ga! – zaurla.

– Predaj nam to – prosikta Brigit.

Kasi stoji kao ukopana ne znajući šta da radi i prvi put pogleda iza njih. Ne, nije umislila. U otvoru iza njih opazila je blagu svetlost, koja je bleštala sve jače. Ima loš predosećaj zbog tog svetla. Kasi se namršti i pogleda u Katerinu.

– Predajte mi Randžita. Takav je dogovor. Zar ne, „tigrovo_oko”?

Katerina grubo protrese ruku zarobljeniku i zlobno se isceri, dok joj se oči crvene od svetlosti duha i besa.

– Aha! Pa hajde, onda, stipendistkinjo! Hajde, dođi i uzmi ga!

14.

Kasi krenu k njima i motreći na Katerinu zavuče ruku u ranac. Dok obavija prste oko drške noža, oseti kako oživljavaju gravire i ono staro uzbuđenje joj projuri venama.

– Pokaži mi – šišti Katerina.

Kasi izvuče nož i simbol jednom rukom. Zbog svetlosti što bleska u otvoru iza Svensonovih predmeti zrače čudnim sjajem.

Brigitine oči su se caklile od pohlepe. – Sada ih predaj.

Kasi vrati predmete u ranac. Ispusti simbol, ali ne i dršku noža. Zatim otvori ranac prema Katerini. Kad je plavokosa posegnula za rancem, Kasi zatvori oči pa ih naglo otvori. Baci ranac u stranu, i dalje čvrsto stežući nož.

Kao što je i očekivala, Katerina i Brigit su se bacile na ranac pre nego što su je prozrele. Ona iskoristi priliku da skoči do Randžita kad su ga ove pustile. Zgrabila ga je pa nezgrapno krenula unazad. Sam dodir njegovog tela uliva joj snagu. Dok ga jednom rukom zaštitnički pridržava, steže zube i podiže nož.

Brigit prva primeti šta se dogodilo te se okrenu i zareža.

Ali Kasi shvati da ne može u isti mah da štiti Randžita i motri na njih dve. Katerinin udarac pogodi je iz mrtvog ugla i ona tresnu leđima o zid, videvši sve zvezde. Nekako se pridiže na noge, taman da oseti Brigitinu čizmu na grudima, te opet pade. Nož joj ispade iz ruke.

Ne! Ovo nije smelo da se desi! Kasi skuplja poslednje deliće moći i oseća kako joj oči plamte crvenim sjajem dok stoji nad Randžitom, reži i napada svojim duhom. A onda se iz sve snage baci na protivnice.

One se zateturaše i nagoni podigoše ruke da se zaštite, ali ne padoše. Jedva da su klecnule. Kasi bespomoćno vrisnu kada je udruženim snagama ponovo odbaciše. Spotače se o Randžita, koji je ležao licem okrenutim ka zemlji, i pade. Brigit polete ka nožu i dohvati ga pre nego što se Kasi osovi na noge.

Gospode, smesta mora da smisli nešto! Kad oseti kako joj krv kaplje u oči, Kasi stade žustro da ih briše pesnicom boreći se za dah. Čudna svetlost iza Brigit i Katerine blešti još jače, menja boju i pulsira. Kasi u trenu shvati šta je posredi. To je urna – ona urna...

Izgleda da je ove zlobnice koriste i crpe njenu snagu. Urna obasjava Brigit i Katerinu, zbog te duh u njihovim grudima blešti sve jače, a onda i same zaslepljujuće zasvetleše. Nepobedive.

Kasi se prenerazila. Prvi put je obuze panika te stade da udara žestoko i nasumice, ali Svensonove se obrušiše na nju pesnicama i nogama i ona oseti kako joj se bol širi telom.

– Ubij je! – zaurla Brigit. – Završi s njom jednom zasvagda!

Kasi podiže pesnice u pokušaju da im uzvрати, ali nije imala dovoljno vremena da usmeri snagu jer su je ponovo oborile na zemlju i zasule udarcima. Obuze je očaj ali i nagon za preživljavanje. Mora da pobegne. Ili će pobeći ili će umreti.

Mutnim pogledom okrvavljenih očiju primeti ranac. Može da ga dohvati. Leži na zemlji dok se njene protivnice ushićeno spremaju da je premlate, ili dokrajče. Kasi očajno zacvile pa zgrabi kaiš ranca. Neće ga predati – nakon izgubljenog simbola sve bi svakako bilo svršeno – no iznenada postade svesna, kroz bol i zaprepašćenje, da nema izbora. Ona i Randžit će umreti tu ako ga se ne domogne.

Kasi podvi noge poda se, pridiže se i uspravi nesigurno a Brigit i Katerina krenuše ka njoj. Na izmaku snage Kasi zamahnu rancem i zavitla ga ka bleštavoj urni.

– Hvatajte! – uzviknu.

Pravo u metu! Ranac tresnu o urnu i obori je, a ona odskoči i otkotrlja se u susednu sobu sa sve rancem. Brigit i Katerina zaurlaše uglas pa pojuriše za njim. Kasi nije gubila vreme. Posrćući stiže do Randžita, prebaci njegovu ruku preko svog ramena i gotovo vukući ga njih dvoje krenuše iz ruševina palate.

Nije polomila urnu. Čula ju je kako odskače i kotrlja se, ali nijednog trenutka nije verovala da će pobeda biti laka. Ipak, mora da je dobro zastrašila Katerinu i Brigit jer su odlučile da ih ne prate. Suviše su zaokupljene urnom i zabrinute da nije oštećena. Nosi Randžita, vuče ga kroz zasvođeni ulaz obuzeta očajanjem, strepeći od osvetničkog napada onih zlobnica.

Ali od njih dve ni traga ni glasa. Pa, što bi se mučile? Sada imaju sva tri predmeta. Ona im više ne treba – znaju da je poražena. Kasi duboko diše i tetura se kroz ruševine, a Randžit je gotovo beživotno obešen o nju.

Randžit je sa mnom... zaista je sa mnom...

No to ne ublažava mučan osećaj neuspeha i straha u njenoj utrobi. Oh, bože, Kasi, pomisli ona, dok vuče Randžita pored biletarnice, udaljavajući se od ruševina. Šta si to uradila?!

Sada ne može o tome da razmišlja. Važno je samo da odvede Randžita odatle i skloni na bezbedno. Ne zna čime su ga omamile niti šta su mu uradile, ali on ne izgleda dobro.

Klonu tek pošto su izašli iz ruševina. Na put. Kasi se spotače i pusti Randžita da sklizne naslonjen uza zid. Oslonjena o butine, dahće kako bi se povratila. Kroz izubijano telo seva joj bol. Najzad poče da diše polako i smireno.

Onda dobro osmotri vižljavu i mršavu priliku koja je ležala na zemlji pored nje. To jeste on. Ovo nije san, poput onih koji su je proganjali otkako je pobjegao iz Aja Sofije. To je Randžit, zajedno su bar zasada, bez obzira na sve.

Više nije mogla da se uzdrži – želi samo da ga oseti u svom naručju. Kasi kleknu, povuče ga ka sebi i zagrlila ga snažno. Gladi njegovu krvlju umrljanu kosu a suze od iscrpljenosti ali i od olakšanja kaplju po njemu.

Ote joj se tihi jecaj. Potom sede oslanjajući se na pete i obujmi rukama njegovo lepo lice. Miluje mu jagodice palčevima i nemo ga moli.

Oh, probudi se. Molim te, probudi se...

Njegove tamne trepavice zatitraše. Ona se nagnu bliže pa stade da ga ljubi u oči i u usta, po celom licu.

– Probudi se – šapuće mu užurbano. – Oh, Randžite. Molim te, preni se. Molim te.

Njegove zlataste oči zažmirkaše pre nego što se otvoriše. Nekoliko trenutaka su bile mutne i činilo se da gledaju kroz nju, a onda mu se, kao nekim čudom, pogled razbistri i osmejak mu zaigra u uglu usana.

– Randžite?

– Kasi... Kasi...

– To sam ja – promuklo prošaputa ona.

– Oh, bože, Kasi! Š-šta se dogodilo?

– Nije važno. Dobro si. Ja te čuvam.

Stegao ju je za zglobove kao da želi da se uveri da je to ona i da oseti snagu njenog bila. – Kasi... – On ispruži ruku i dodirnu joj lice.

- Ne brini. Stvarno. Ja sam tu.
- Oh, hvala ti, bože. Hvala ti, bože. – Randžit je zagrla, a njoj grunuše suze kad je osetila slabost u njegovom stisku.
- Randžite... – Teško joj pada što mora da ga prekine. – Moramo da krenemo. Još nismo bezbedni.
- Dobro... – Pogleda je u oči i njegov osmeh iznenada izblede dok se uznemireno mrštio.
- Čekaj, Kasi... predmeti... – no kapci su mu opet postali teški.
- Randžite?
- Ne smeš da im dozvoliš...
- Randžite? – Uspaničeno ga doziva.

Randžit pade na leđa, klonuo, i sklopi oči.

Kasi je zurila u njega, dok joj u glavi vladao pravi metež. Disao je polako, ponovo besvestan.

Kasi proguta pljuvačku. Ali ti si sa mnom. Ti si sa mnom, Randžite, i to je sada najvažnije. Ostalo ćemo rešiti pošto nas izbavim odavde...

Sasvim si u pravu, draga moja! Pusti one stare relikvije! Hajdemo kući!

– Umukni, Estel! – prasnu Kasi. Ali pošto se seti da joj je duh pomogao da vrati Randžita, blaže dodade: – Ti ćeš nešto nazvati starom relikvijom?! – promrmlja.

Baš si drska, draga moja! Treba da si mi zahvalna.

Duh dugo nije bio tako veseo i živahan, pomisli Kasi turobno. Nije ni čudo, jer bez noža i simbola... Ne. Ne želi da razmišlja o tome sve dok Randžita ne skloni na sigurno.

To će, naravno, biti izazov, budući da se opet onesvestio i da jedva diše. Više od sto kilometara su udaljeni od Akademije. Kasi navreše suze na oči, ali ona ih treptanjem otera. Randžit se oslanjao na nju, svesno ili nesvesno.

Bar joj se snaga vraća. Oseća kako joj moć struji venama. Njen duh je ogladneo nakon naprezanja u tuči i batinjanju koje je pretrpela, ali Kasi mora da skloni Randžita što dalje. Osovi se na noge i podiže ga. Iz trećeg pokušaja ga najzad dobro uhvati i podiže stenjući. Kasi se tetura ka putu vukući Randžita.

I šta ćeš sad? Da pešačiš do Mombase?

Sunce je zašlo i brzo će se smračiti. Ne smeju da se zadržavaju. Kasi tako grozničavo razmišlja i tako obeznađena jedva čuje glasno

kloparanje točkova.

To je konačno trže iz misli. Vozilo je jurilo ka njoj iz pravca severa, pošto je uz urlanje motora izbilo iza krivine. Kasi je stigla samo da ispusti Randžita kao vreću krompira, pa se istrčala na put i stala mahnito da maše.

Matatu skrenu s puta i naglo zakoči na nekoliko metara od nje. Vozač je gleda razrogačeno kroz prljavo vetrobransko staklo. To nije onaj matatu niti onaj vozač odranije, shvati uz uzdah olakšanja – onaj koji je dobio uputstva od Svensonovih. Laknu joj i kad vide da je vozilo prazno.

Pre nego što je vozač ponovo upalio motor, Kasi se pope u kombi i izvuče iskrzani novčanik iz zadnjeg džepa pa stade da maše njime ka vozaču.

– Hej! Ne, ne. Ja idem kući – pobuni se ovaj. – Za danas je gotovo.

–

– Molim vas, sačekajte. Platiću vam. Platiću vam koliko god želite.

Vozač se dvoumi i gleda u novčanice. Drago joj je što je ponela dovoljno novca. – Kuda?

– U Mombasu – reče, kolebajući se se ona. – Zapravo, do ulaza u Mombasu.

On je gleda sumnjičavo. – To će te poprilično koštati.

– Nije važno. – Kasi pogleda u Randžita, koji se beživotno sklupčao na putu.

– Šta mu je?

– On je... mnogo se napio. Moram da ga vratim u školu. Upašćemo u nepriliku. – Kasi duboko udahnu. – Platiću vam koliko god tražite.

Molim vas. – Smišljala je šta da kaže. – *Tafadhali.*²

On se namršti pa pogleda na put:

– *Ndiyo.*³ Idi po svog prijatelja.

Kasi je sve vreme bila budna. Kosti su je bolele, zujalo joj je u glavi, te nije mogla da zaspi niti da razmišlja o posledicama onoga šta je učinila. Preostaje joj jedino da zuri u Randžita i miluje mu lice puno podliva, no ipak prelepo. Ležao joj je u krilu. Nije se pomerao i jedva je disao. Trgao bi se gad god matatu naleti na rupu. Kasi se nije usuđivala da ga stegne jače i sve vreme je podupirala njegovo telo u toj divljačkoj vožnji. Na trenutke se budio i stenjao od bolova, ali bi brzo ponovo pao u nesvest. U neku ruku, bilo joj je drago zbog toga.

Randžit je pobegao od svega ovoga. Kasi ne veruje da bi se on dobrovoljno vratio s njom u Akademiju.

Sitni su sati u mrkloj tami tropske noći kada se matatu konačno zaustavio uz trzaj na kraju školskog prilaza. Očigledno je bilo da je vozač jedva čekao da se vrati kući, a Kasi je bila jednako nestrpljiva da se neprimećeno vrati u školu. Ona istrese novčanice na njegov dlan i brzo izvuče polusvesnog Randžita iz vozila. Slušajući sve tiši zvuk motora i gledajući kombi kako nestaje u noći, ona se dovuče do kolskog prilaza, gotovo noseći Randžita.

– Hajde, uskoro sviće – prošaputa. – Moram da te unesem.

I dalje se mučio, ali je ipak, hramajući, uspeo da se odvuče stazom pa preko travnjaka i tako natera prestrašenu porodicu afričkih divljih svinja u stampedo. Jasno je da nije svestan gde je, pomisli Kasi zahvalno. Sporedan ulaz bio je zaključan, ali posle ovakvog dana, nimalo joj nije teško da usredsredi moć i obije bravu. Nebo se sivi u svitanje dok Kasi hvata Randžita pod miške i pomaže mu da se popne uza stepenice, a zatim ga vodi ka svojoj sobi. Otvori vrata, uđe pa izvrnu Randžita na krevet. Čutke zatvori sobu za njima i uzdahnu od olakšanja. Sve smo uradili na vreme, reče sebi osluškujući kako se Akademija budi. Da se neko probudio samo trenutak ranije, ona i Randžit bi bili uhvaćeni. A onda bi morala da objašnjava.

Kasi se sagnu i udahnu. Ali predah ne potraja. Zapravo nemaju vremena da se valjano oporave. Ipak, zastade iznad Randžita na trenutak i pogladi mu lice. Eto, konačno je u njenom krevetu. Moglo je da bude i bolje, pomisli ona turobno, dok su je gušile suze.

Kasi stegnu pesnice, zažmuri i sabra se. Nema svrhe da odlaže. Ne puca od sreće što će ser Olriku morati da objasni svoje postupke, ali nema joj druge. Uradila je sve što je mogla za Randžita. Ali sada, koliko god da joj je teško to da prizna, oboma im treba ser Olrikova pomoć kako bi sve doveli u red.

Kad je već tako, zašto da ne prebrine to?

15.

Kasi udahnu duboko i zadrža dah nekoliko sekundi – sada nema nazad. Uzdahnu još jednom, podiže pesnicu i glasno pokuca na ser Olrikova vrata.

On ih otvori. – Kasi! Šta, zaboga...?!

Razrogačio je oči, gotovo zanemio, i odmerava je od glave do pete. Nije ni čudo, pomisli ona tužno. Ko zna na šta liči: sva u modricama, okrvavljena, prašnjava i ispijena od gladi svog duha.

– Ser Olriče.

Mračni se strese. Uhvati je za ruku, uvuče je u kancelariju i bezmalo je gurnu u fotelju.

– Šta se dogodilo?

Kasi se zavrte u glavi i pripade joj je muka. Zagnjuri lice u šake pa sačeka da je prođe talas mučnine. Kada ga je ponovo pogledala, on je u jednoj ruci držao čašu vode a u drugoj telefon.

– Da – govorio je u telefon dok je uzimala čašu tresući se. – Odmah u moju kancelariju, molim vas, Mirijam. Ne, niste u nevolji. Posredi je poruka koju moram da prosledim.

Ser Olrik prekinu vezu pa se okrenu ka radnom stolu, uze bočicu iz fioke i sipa sadržaj u kristalni bokal s vodom. – Gospođice Bel, nadam se da imaš valjano objašnjenje za sve ovo.

– Imam... objašnjenje – promumla.

– Mirijam Makjuen samo što nije stigla. Koliko mi je poznato, poznaješ je sa časova mačevanja. Fizički je spremna i trenutno nema cimera iz redova Odabranih. Ustaje rano. Vesla za tim, ali će danas morati da propusti trening. Kada stigne, ispiće ovo a ti ćeš se nahraniti njome. Nema prepiranja. Trenutno me ne zanimaju tvoja moralna načela. Sad, pričaj! Imaš deset minuta.

Kasi se okrenu stomak, ali nije imala izbora. Najpre mu ispriča za susret s Katerinom nedaleko od kampa, i to do tančina. Zastajkivala je i povremeno govorila veoma tiho, ali ništa nije izostavila. Kad je stigla do toga kako je prethodne noći provalila u njegovu kancelariju, grlo joj se osušilo te je morala naskap da popije ostatak vode. Teško joj je da priča onome što je uradila pa mora da zastaje da udahne. Nije zaboravila da treba da ispriča za Marata i njegovo čudno

ponašanje, ali to će morati da sačeka. Uostalom, to je jedini deo priče koji se ne uklapa. Sačekaće da se najpre ostatak slegne.

Mrtvački bled, ser Olrik je stajao ukočeno. Kasi se srce smežura u grudima. Nekoliko dugih trenutaka se nadala da će se izvući. Prođe joj kroz glavu da je ser Olrik toliko zapanjen da ne može da govori.

A onda on planu.

– Godinama se trudim da oni predmeti ne padnu u pogrešne ruke. Godinama! A ti si ih, Kasi Bel, upravo predala.

– Žao mi je. Ja... Ja nisam imala izbora. Ja...

– Uvek postoji izbor! Jesi li ti uopšte svesna šta si učinila?! Nisi! Ne, očigledno nisi jer se niko, čak ni onaj sa jednom jedinom moždanom ćelijom, ne bi poneo tako nepromišljeno. Htela si da vratiš dečka pa si sve nas Odabrane žrtvovala da bi ga dobila. Sve do jednog, Kasi!

Nikada, ali nikada ga nije videla tako besnog. Ćutala je utučeno i čekala da ser Olrik opet prasne i tako razbije tu nepodnošljivu napetost u vazduhu.

No on je ćutao. Kasi je čula samo njegovo besno disanje.

– Šta nameravaju s njima? – procedi tiho. – Svensonove?

On ljutito i očajno odmahnu, ali onda progovori tiše: – Ne znam. Usuđujem se da kažem da ćemo zahvaljujući tebi to uskoro saznati.

– On steže pesnice i kada ona smognu snage da ga pogleda u oči, opazi da su mutne i crvene. Disao je duboko pokušavajući da se smiri. – Po tvom mišljenju, šta one nameravaju s relikvijama? Jesu li išta spomenule? Razmišljaj, devojko. Seti se bilo čega, svaki detalj je važan.

– Ne znam... nisu ništa rekle. – Glas joj je podrhtavao. – Ali... sećam se da je urna sijala – i tu ima nečega. Izgledalo je... ne znam, kao da im pojačava moći. Crpele su snagu iz nje. Ta svetlost je bila poput... poput živog bića.

– Živog?

– Da. Možda u njoj još ima duhova? Onih iz davnina, kada su se Najstariji hranili...

Ser Olrik podiže ruke, mršteći se i vrteći glavom. – Ubuduće razmišljanje prepusti meni, gospođice Bel. – Uzvrteo se.

– A što se tiče Randžita Singa...

Neko kolebljivo pokuca na vrata i prekinu ser Olrika. Oboje se trgoše pa pogledaše ka vratima. Ser Olrik doviknu:

– Samo minut, Mirijam.

Nagnu se nad Kasi pa preteći prošaputa: – Mogu samo da pokušam da ispravim štetu koju si napravila. Da je makar ublažim. Slušaj me, gospođice Bel. Moraću da odem iz Akademije kako bih pronašao Svensonove, ili da bar probam da otkrijem šta smeraju. Otići ću do kolibe na Keniji zato što su mi tamo sve beleške o onoj poslednjoj – neuspeloj – provali. Budući da je taj pokušaj propao, rekao bih da ti nisi bila počinitelj.

Kasi odmahnu glavom. Provala. – Ima nešto... Ima nešto što moram da...

– Ne želim više nikakve izgovore – prekide je jetko. – Poslao sam beleške u kolibu, na bezbedno. Predmete nisam poslao jer sam hteo da mi budu nadohvat ruke. Sada uviđam da sam pogrešio. Ali nisam ni naslutio da bi ovako nešto moglo da se dogodi.

Kasi nije progovarala.

Ser Orlík se ispravi i priđe radnom stolu. Baci joj ključ u krilo i ona ga uhvati. Razrogači oči kad je prepoznala gravire.

– To je, kao što vidiš, ključ do Džejkove stare sobe. Kad je već tako, Randžit može tamo da se smesti. Trebaće mu vremena da se oporavi s obzirom na to da je njegov život tako skupo plaćen. Naravno – dodade besno – ne može ni suze da upotrebi da bi zacelio pošto su one kod Džejka u kolibi. No rekao bih da ćeš ti naći način da se pobrineš za njega, gospođice Bel. I kloni se nevolja.

Kasi klimnu glavom ne izustivši ni reč. Tako očajnički želi da se vrati Randžitu i razmisli zašto je tako užasno postupila. Više ne ume trezveno da razmišlja.

– Još nešto – reče ser Orlík. – Pomoći ću ti da gospodina Singa odvedeš do sobe. I da ti nije pala na pamet nikakva romantika. Uradi bar jednom onako kako ti se kaže. Ne možeš ni da se odvojiš od duha, budući da si neophodne predmete predala drugome. – Govorio joj je prkosno, ali ovoga puta nije ga krivila. – I svoj duh ćeš držati podalje od njegovog. Razmislićeš kako tvoji postupci utiču na ostale Odabrane i obuzdaćeš svoje nagone. Jesam li bio dovoljno jasan?

– Da – prošapta Kasi. Ako ser Orlík ne prestane, pomisli, ona će se onesvestiti, i to će biti velika bruka.

On pilji u nju. – A sada ćeš se nahraniti. – Krupnim koracima ode do vrata i iznenada srdačno i ljubazno prozbori.

– Dobro jutro, Mirijam. Hvala što si došla tako brzo. Jesi li za vitaminski napitak? Ovo neće dugo trajati.

Mnogo kasnije, Kasi je sedela na ivici stolice u Džejkvoj sobi još uvek razmišljajući i zureći u usnulog Randžita.

Nije ni čudo što se ser Olrik izvikao na nju. I nije ni čudo što je to uradio pre nego što se nahranila. Sada, pošto ju je Mirijam okrepila, Kasin mozak ponovo radi punom parom i ona oseti kako joj se vraćaju snaga i onaj stari prkos.

Zaslужila je. Svesna je toga. Neoprostivo je ono što je uradila. Ali je takođe bilo neizbežno. Sada mora, kako zna i ume, da popravi štetu...

Ustade, priđe Randžitovom krevetu i sede na ivicu. Mazi ga po kosi, licu i ruci koja leži preko pokrivača. Mršava je i bela, ali se još uvek vide mišići dok mu je pesnica stegnuta u snu.

Kada su Randžita doneli ovamo, ser Olrik je opet bio onaj stari pribrani čovek. Smirio se taman toliko da joj štošta objasni. Bez obzira na bes, možda je pomislio da će katastrofu pre sprečiti objašnjenjem nego tajnovitošću.

– Vaši duhovi su oduvek bili nemilosrdni, to jest vaš par – rekao joj je dok su stajali kraj Randžita.

– Nemilosrdni i, kao što znaš, poseduju ogromnu moć. Oduvek, oduvek su strastveno povezani. U srcu i duši.

– Pa šta je onda pošlo naopako. Šta se dogodilo? – Dovoljno se oporavila da može da ga ispituje.

– Vaši duhovi su se najpre ovaplotili u vladare, i to u smrtne neprijatelje. Zakleli su se da će uništiti jedan drugog u borbi, ali je njihova ljubav bila neuništiva. Možeš da zamisliš kakva je diplomatska ujdurma iz toga proistekla. Ujdurma i krvoproliće. Izdaja, strast, sukob odanosti, i potpuna zbunjenost njihovih podanika i vojski. Prvobitni domaćini vaših duhova, iz redova Odabranih, naučili su da udružuju moći, koje su se tako samo umnožavale. Zajedno su bili nepobediva ratna sila, ali njihovo do srži duboko suparništvo nije moglo da se opovrgne ništa manje od njihove duboke ljubavi. Svađali su se, tukli, ratovali. No ipak nisu mogli da se razdvoje.

Duhovi koji su se nekada spajali sada su se sukobili. Njihova carstva, vojske i narodi: svi su se pretvorili u prah.

Kasi proguta knedlu. – Na obema stranama?

– Na obema stranama. I to ne samo jednom. Taj prvi put, koliko se sećam iz beležaka, domaćin tvog duha je naposljetku zabio oštricu u grudi svog ljubavnika – i to nož Odabranih – ali i sama znaš koliko su vaši duhovi jaki. On je poživio taman toliko da pobegne i nastani se u novom domaćinu – mislim da se tvoj duh pobrinuo za to, imao je već spremnog novog mladog domaćina – i on je posle nekog vremena, u narednim otelotvorenjima, uzvratio udarac. Posle tri generacije duhova, istorija se ponovila. Koliko puta si ti ubila njega, toliko puta je on ubio tebe.

Kasi ponovo proguta knedlu.

– Kad god se vaši duhovi spoje, to je kobno za Odabrane, ali i za ljudsku vrstu. Suviše su slični – poput prepolovljenog atoma. Možda su nekada bili deo jednog duha koji je kasnije podeljen. Ali sada ih je dvoje: zauvek... zaljubljeni. I zauvek u ratu. Čovečanstvo može da podnese kada ratuju. Smrtonosna je zapravo strast koja se krije iza njihove moći.

– A što se tiče Estel Azedin? Mislim na staricu, a ne na njen duh. Zašto nije pokušala da pocepa Randžitovu odeću kada sam je srela u Parizu i uvalila se u sve ovo?

– Uradila bi ona to – odvrati joj on natmuren – da sam im dozvolio da se sastanu. Sećaš se, Randžit je do tada bio domaćin svom duhu tek nekoliko godina. Pre toga, Estel je bila ljubavnica prethodnog domaćina njegovog duha – dodade ozbiljno. – Ona ga je ubila, naravno.

– Dakle... Oh, bože, da li me je zato izabrala? Kako bi ponovo bila blizu Randžita?

– To je samo jedan od razloga. Nikom nije promaklo da si ga privlačila i pre nego što si se pridružila Odabranima. Pa, na kraju je bilo po Estelinom, kao što znaš, uprkos mom trudu da to sprečim. Ali veruj mi, ovo neće na dobro izaći. To jest neće ako me ne budeš slušala.

– Pričamo o našim *duhovima!*–izlete Kasi. – Ne ubijamo Randžit i ja, već oni!

– Vi predstavljate svoje duhove, oni predstavljaju vas. – Pogled mu je hladan i odlučan. – Nema razlike. Pomiri se s tim, pa ćemo možda sprečiti štetu. Budi neposlušna, predaj se žudnji za Randžitom, i opet će doći do pokolja.

Kasi je u sebi nanovo ponavljala njegove reči. Potpuno veruje ser Olriku i to ne može da porekne. Što se ovoga tiče, ne sumnja u njega. Seti se kako ju je Katerina izazivala koristeći stvari za koje nije znala. A još se jasnije seti divlje snage koja se pokretala i pretvarala u vatru kada god dodirne Randžita.

Oh, veruje ona ser Olriku, zaista.

Da ga poslušna? To je već nešto drugo.

Dakle, njihovi duhovi nikada ne smeju da se spoje. Dobro, pošteno. Ali proklet da je ser Olrik. *Ona i Randžit* mogu i hoće.

Već je uprskala kad je predala relikvije, zbog toga se ljuti na sebe više i od ser Olrika. Ali đavo da nosi Svensonove i njihovi planove. Naći će ih i uzeće relikvije. Kasi odlučno stisnu zube. Ne mari koliko će joj vremena trebati za to. Izbaviće se iz paučinastih, davljeničkih kandži duha Odabranih koji obitava u njoj.

16.

Hodnici deluju tuđe i čudno, iako odišu uobičajenim školskim životom. Odjekuje vika i žamor učenika koji samo razmišljaju šta će ručati. Kasi ima utisak da je na nekoj drugoj planeti.

Iako nije bila gladna, rešila je da zgrabi nešto iz trpezarije što će možda primamiti Randžita kada se probudi, ovoga puta sasvim. Kasi je to žarko želela, ali se u isti mah pribojavala njegove reakcije posle svega što se dogodilo. Nadala se samo da će mu biti dobro. Prvi put uhvati sebe kako mrzi Džejka jer su suze kod njega, to jest ono što je ostalo od njih i ona ne može da ih iskoristi za Randžita.

Ali Džejk je zamalo *umro*, podseti se Kasi. I to zbog Randžita.

Nimalo mi nije lakše dok se zavaravam nadom kako će na kraju sve ispasti kako treba. Čvrsto stegnu kiflu i krišku sira koje je umotala u pamučnu salvetu pa skrenu u svoj hodnik. Prvi put se zabrinu zbog one druge vrste gladi koju će Randžit neminovno osetiti kada se probudi...

Kasi je toliko bila utonula u misli da iznenađeno ciknu kada primeti priliku ispred sebe. Ričard je stajao pred njenim vratima, podigavši ruku da pokuca. Dok mu je prilazila, on se okrenu iznenađeno i široko joj se osmehnu.

– Kasi! Tu si! Pa gde si ti ovih dana?

Kasi se premišljala. – Duga je to priča. Može li... ovaj... da sačeka?

On joj priđe i pokuša da joj uhvati pogled. – Pa, ja sam tu – odvrati on. – A čini mi se da bi ti dobrodošla čašica razgovora?

Kasi se i dalje premišljala – ako bi ikome poverila svoju muku, onda je to Ričard.

– Hajde, Kasi Bel – podstaknu je Ričard, izvijene obrve i sa ohrabrujućim smeškom. – Nešto smerlaš a ja hoću da znam šta je to. Juče kao da si u zemlju propala. Jutros nisi došla na doručak, matematiku si propustila. Matematiku! Šta je s tobom, lepotice? Da nisi bolesna?

– Ma kakvi! – pobuni se ona. – Umorna sam, to je sve. Od ekskurzije.

– Alis je stigla na matematiku – prekori je – iako je do šest ujutru ljubavisala sa Jurijem u njegovom šatoru. Osim ako stvari nisu bile još zanimljivije od onoga što sam ja čuo...

– Ni govora! – Kasi zinu u čudu, nehotice uvučena u tu priču. – Baš sam se i pitala kuda je otišla tako...

– Eto, sada znaš. Što znači da mi duguješ. Hajde, sada ozbiljno. Pričaj.

Posmatrala ga je grickajući usnu. Imala je utisak da nastavljaju razgovor koji su započeli juče ujutru na planini Keniji. O tome kako na njega uvek može da se osloni. Uostalom, zaista ima poverenja u njega.

– Ričarde, u nevolji sam.

– To i sam vidim. Treba li ti izvor da se nahraniš? Ja uvek mogu da ti ponudim Perija. Bar neka vajda od njega...

– Pa, kad si već to spomenuo, treba. Ali ne za mene – započe ona.

– A za koga onda? – Ričard je sumnjičavo škiljio u nju. Kasi se zapita ima li tu malo ljubomore. – Najbolje da kreneš od početka.

– Uh – uzdahnu Kasi. – Mislim da je najbolje da ti pokažem...

– Kasi, šta, dođavola...?!

Ričard gubi strpljenje dok ga Kasi vodi ka Randžitovoj sobi, krišom pogledajući preko ramena kako bi se uverila da ih niko ne vidi. To je podseti na onu noć kada se ser Olrik usudio na veliko razotkrivanje.

– Kuda me vodiš? – oglasio se Ričard ponovo. – Mislim, mogu da se pretvaram kako živim u nadi da me vodiš na neko usamljeno mesto da me iskoristiš.

– Ričarde...

– Ti nisi ubica sa sekirom, zar ne? Nešto me je oduvek privlačilo tebi, mislio sam da je to zbog tvoje dobrote i očaravajućeg izgleda, ali možda si ti, ipak, neki psihopata i...

– Ričarde! Pst! Stigli smo, čuješ li me?

Njih dvoje zastadoše ispred vrata u kitnjastom duborezu. Ričard tiho zazvižda goreći od znatiželje. Kasi se nervozno nakašlja, ali samo što ispruži ruku da okrene kvaku, začuše jaukanje iz sobe. Duboko dišušći, Kasi širom otvori vrata i požuri unutra. Kifla i sir joj ispadoše iz salvete dok je jurila ka Randžitu.

– Randžite!

Svesna je da je Ričard kraj nje zanemio, ipak uzima Randžitovo lice, mazi ga, ljubi ga u čelo. – Randžite, probudi se! Randžite!

– Pobogu, Kasi! – izusti Ričard. – Gde si ga, dođavola, pronašla?

– Pa, ne čudi me što si imala neprilike sa ser Olrikom.

Ričard se šetkao tamo-amo po sobi i vrteo glavom u neverici. – Ti si luda devojka, Kasi Bel. To je kao da si predala napunjenu pušku Katerini. Kako si pobjegla?

– Njih dve su bile zaokupljene relikvijama dovoljno dugo da nas dvoje uteknemo.

Posramljena, šapatom dodade: – Pošto su se domogle relikvija, mislim da im više nismo bili potrebni.

– Nisi ti kriva – tešio ju je Ričard. – Šta si drugo mogla?

– Suvišno je reći da ser Olrik ne misli tako. – Kasi protrlja lice. – Oh, Ričarde! Kakva grozna zbrka.

– Nije baš tako. Dobila si Trnovu Ružicu zauzvrat, zar ne?

Istina. Okrenu se i pogleda u Randžita, koji ponovo otvori oči i još jednom tiho zajeca. Ona se nagnu nad njim gotovo se plašeći da ga dodirne. Posmatrala ga je pažljivo. Čvrsto mu steže ruku i oseti olakšanje kada joj on uzvрати stisak. Izgleda da sada stvarno dolazi sebi.

– Kasi...?

– Oh, bože – prošapta ona. – Dobro si. – Zagrlj Randžita i bez razmišljanja spusti usne na njegove. On joj uzvрати poljubac i ona istog trena oseti kako njen duh živnu strastveno žudeći i goreći za njim...

– Ovaj...

Kasi se pribra pa se odmače, crvena od stida zbog Ričardovog nakašljavanja. Ponovo pogleda u Randžita i primeti da je on toliko iznenađen da mu je kucavica gotovo primetna pulsirala na vratu. On se uhvati za glavu, a onda stade da odmahuje.

– Ja sam... Šta se dogodilo?

Pogled mu je lutao po sobi. Zbunjen je i pomalo ošamućen, ali i užasnut. Randžit sigurno nagađa, razmišljala je ona, da ga je ona dovela tačno tamo gde on ne želi da bude. Kad ugleda momka iza Kasi, stade da pilji razrogačenih očiju.

– Ričarde – prošaputa, a Kasi mu pomože da se pridigne. – Šta ćeš ti...?!

Ričard ustuknu sav unezveren, ali Randžit ga posmatra mutnih očiju i zbunjen. Potom mu se opustiše ramena.

– Ja sam u Akademiji, zar ne? – upita on i pogleda u Kasi. Ona ćutke klimnu glavom.

Randžit uzdahnu i okrenu se ka Ričardu. – A ti si... – promuklo poče pa proguta pljuvačku. – Ti si dobro.

– Ali ne svojom zaslugom – Ričard odvrati podrugljivo prisativši se događaja u Istanbulu. Randžit i dalje žmirka i s mukom progovara:

– Žao mi je. Nisam hteo...

– Ne, nisi – Kasi ga prekide odlučno. – Nisi ti kriv.

Randžit se skljoka nazad i očajno progovori: – To nije istina.

– Jeste. – Pokuša da ga trgne. – To je bilo zbog simbola. Zar ne razumeš? Na njega je bačeno prokletstvo. Ko god da ga je prvi dodirnuo, postupio bi kao ti.

Neveseli smešak zaigra u uglu Randžitovih usana. – Voleo bih da je tako.

– Pokušavaš da mi kažeš kako si nameravao da me ubiješ? – Ričard podiže ruke pretvarajući se da je prestrašen.

– Prestani da se blesaviš, Halton-Džounse – Randžit okrenu glavu i ozbiljno pogleda u Ričarda. – Znaš koliko mi je nedostajalo.

Ričard klimnu glavom i uozbilji se. – Znam. Ali kao što Kasi kaže: to nisi bio ti.

Ričard ga ošinu pogledom pa se opet podlakti. Kasi ga obgrli oko ramena da mu pomogne, ali on je, drhteći, odgurnu. Kasi je srce zbolelo zbog toga.

– Kaži to! – urlao je Randžit. – Ne bih onako postupio da me na to nije nateralo nešto iznutra. Deo mene mora da je želeo da te ubije, Ričarde.

Ričard slegnu ramenima. – Deo tebe to verovatno i dalje želi. Zašto bi ti bio drugačiji od polovine škole?

Randžit se prigušeno nasmeja, ali se u tom smehu oseti očaj. Prvi put se usudi da pogleda Kasi u oči. – Prokletstvo ili ne, ja sam ubica.

– Ne, slušaj, Randžite. Ti...

– Ne možeš to da popraviš! Ubio sam Jusufa i Mihaila. I... Oh, bože, sigurno me mrziš. – Zagnjuri lice u šake.

– Randžite, ne...

– Još uvek ne mogu da verujem šta sam učinio u Istanbulu, Kasi, ali dogodilo se. Gospode... Izabela? Ona me sigurno žestoko mrzi...

Kasi odmahnu glavom i pokuša da ga zaustavi. – Ne! Randžite! Slušaj, ne razumeš...

– Ubio sam Džejka, Kasi, ubio sam Džejka. – Oči mu se pune suzama i on ih brže-bolje obrisa, i dalje skrivajući lice.

– *Randžite!* – uzviknu Kasi i on podiže glavu. – Slušaj me! Znam da će zvučati ludo... ali Džejk nije mrtav!

Zavlada tajac, a onda progovori glas iza njih:

– Šta?! – uzviknu Ričard.

Kasi je gotovo zaboravila na njega. – Oh, Ričarde! Da, izvini, ja...

Prestravljeno zuri u njega otvorenih usta pa molećivo pogleda u Randžita, koji se uspravi uz ogroman napor u krevetu. Onda prebaci noge preko ivice kreveta, držeći se za rub dušeka da ne bi pao. Oči su mu grozničavo sijale, a koža mu bila još bleđa nego ranije.

– Džejk – počeo tiho, pa se nakašlja. – Džejk... nije... mrtav?

– Nije. Džejk je živ – odvrati ona.

Ričard se protrlja po vratu i uzdahnu od neverice. – I to si zaboravila da spomeneš, K? Da li je kod tebe i moj ljubimac labrador koga sam skrivao ispod kreveta kad mi je bilo osam godina?

– Stvarno mi je žao. Nisam smela nikome da kažem, Ričarde. Nije mi bilo dozvoljeno. – Proguta pljuvačku i uhvati Randžita za ruku, a on joj uzvрати stisak. – Mračni ga je spasao. Pomoću suza.

Randžit dugo ne progovori ništa, ali Kasi primeti kako on steže zube i mršti se. – Dobro. To je stvarno dobro – najzad izusti. – Baš mi je drago. To već mnogo toga menja. No ipak sam ubio ostale... – Oči mu zasuziše, ali on stegnu zube i odagna suze.

– Pobogu, Randžite. – Kasi sede pored njega i uze ga u naručje – Pogledaj se. Pogledaj koliko te muči kajanje. To su bili tvoji prijatelji, tvoji drugovi iz razreda – šta god da si osećao prema njima pre prokletstva, *nikada* im ne bi našao da si bio svestan. Zar ti i dalje nije jasno? Koliko puta moramo da ti kažemo? To nisi bio ti.

Randžit podiže ruke i besno pogleda u dlanove, kao da su umrljani krvlju. – Nek sve ide bestraga – prošaputa. – Ne mogu to da ispravim. Ne želim da idem u zatvor, tako da mi preostaje jedino da bežim. Ne mogu ostati ovde. Gde je zapravo Akademija sada?

Kasi se ugrize za usnu. – U Keniji.

– Bože! – uzdahnu Randžit. – Moram da idem odavde.

– Zaista, Sing – drsko će Ričard. – Kasi ti je upravo spasla zadnjicu, zato nemoj da budeš nezahvalan. Smiri strasti i skrasi se malo.

Randžit nesigurno ustade, pa poče da opipava uprazno. Zuri u Kasi, koja uhvati njegov pogled. Srce joj je tuklo dok je stajao iznad nje, visok i šarmantan iako je bio iscrpljen. Jedva podiže stopala s poda dok hramlje do francuskih prozora i povlači tanku zavesu u stranu.

– Randžite, ne brini – reče ona i priđe mu. – Ovde si bezbedan. Ser Olrik zna šta se desilo, sve zna. Za prokletstvo je znao od početka. Ako je neko kriv, onda je to on. I on će sve rešiti. Kunem se. Srediće to sa Savetom. Nema ni govora o zatvoru ili nečem sličnom, veruj mi. Uostalom, niko i ne zna da si ovde; niko ne zna za ovu sobu, izuzev ser Olrika Mračnog, Izabele i Džejka.

Ali umesto da mu lakne, Randžit preblede, sjaj mu planu u očima. Zgrabi Kasi za ruku i reče: – Oh, bože! – Protrlja lice drugom rukom. – Gde je on? Gde je Mračni?

– Nije tu – odgovori Kasi. – Imaš vremena da se oporaviš. Imamo vremena da smislimo šta nam je činiti. Ser Olrik je otišao u kamp na planini Keniji da uzme svoje beleške. Uh, moramo da smislimo šta da uradimo sa... – Nije mogla imena da im izgovori.

– Kasi. Sad sam se setio. Brigit. Katerina!

– Da, ali smislićemo kako da...

– Ne, Kasi. Zar... zar nisi rekla da si... – on je zgrabi i protrese. – Reci mi da im nisi dala relikvije!

Njeno ćutanje mu je sve reklo.

Randžit se skameni i zagleda u nju nadajući kako će mu ona reći da se šali. – Oh, bože, Kasi. Ne. Ovo je strašno!

– Hej – prekinu ga Ričard ljutito. – Ona ih je žrtvovala zbog tebe!

– Znam. Znam. – Randžit mahnito protrlja slepoočnice. Nagonski stavi ruke na njena ramena a onda je, načas oklevajući, povuče u zagrljaj.

Kasi sklopi oči, nasloni se na njegovo rame, uživajući u toj bliskosti. Nisu se pomerali pokušavajući da se smire. Ona se najzad odmače.

– Vrtićemo ih – reče mu odlučno, iako ni sama nije bila tako sigurna u to.

– Možda nećemo imati vremena – odvrati Randžit utučeno. – Možda je već kasno.

– Zašto? – Mršteći se, ispitivalački zuri u Randžita, dok je nemir sve jače steže. – Šta to znaš?

– Domogle su se urne kada su me otele, naravno. Međutim, da bi sprovele plan, nedostajali su im nož i simbol. Sve su mi objasnile, čitav taj prokleti plan. Naslađujući se, naravno. Pretpostavljale su da ću do sada već umreti.

– I? – Ričard ga je nestrpljivo požurivao.

– Moraju da izvuku jedan duh iz urne.

Kasi nervozno proguta pljuvačku. – Dakle, u njoj se zaista nalazi duh? Onaj kojeg je Najstariji zatvorio?

– Gore. Mnogo gore. – Randžit se osloni o okvir francuskih prozora i bezizrazno pogleda ka okeanu. – Duh u urni? *To je, ni manje ni više, nego duh Najstarijeg.*

17.

Kasi skloni kosu s lica i duboko udahnu pokušavajući da ne razmišlja o posledicama koje je možda izazvala.

– Nije mi jasno. Ja sam mislila da je Savet prognao Najstarijeg? A bez relikvija on se ne može nahraniti Odabranima. Zato su oni *sakrili* urnu, zar ne, kao i sve ostale relikvije?

– Tu su priču raširili za ostale – reče Randžit sumorno. – U stvari, oni su ga namamili do njegove sopstvene urne i tamo ga zatvorili. Nisu želeli da se sazna za to jer bi podanici Najstarijeg sigurno krenuli u potragu za njim i pokušali da ga oslobode. A sada su ga Svensonove pronašle.

Sve troje se izložilo opasnosti jer su izašli na balkon da udahnu svež vazduh. Doduše, Randžit je na otvorenom izgledao potpuno ošamućeno. Mora da se nahrani – valjano – pomisli Kasi, ali to još nije došlo na red pored sveg tog silnog razotkrivanja. Ona, Randžit i Ričard posmatrali su bleskanje i valjanje tirkiznih talasa uz pesmu ptica, dreku majmuna i larmu iz trpezarije.

– Osloboditi Najstarijeg? Zaista, čak ni naša Katerina nije toliko glupa – primeti Ričard, nadajući se da je u pravu.

– Sigurno nameravaju da ga oslobode ili će bar pokušati – kaže Kasi neraspoloženo. – Svensonove su lude.

– A... ako uspeju, nastaće lom. Pokolj. – Randžit joj prebaci ruku preko ramena kao da će time ublažiti svoje reči. – Udariće najpre na Odabrane, ali se neće tu zaustaviti. Čitav svet će postati njegovo korito za pojenje. Ali trebaće mu izuzetno jak domaćin... Pitam se, kako li će to da reše? Možda će uzeti jednu od njih dve? – Odmahnu glavom sumnjičavo. – Možeš li da zamisliš Najstarijeg na položaju koji garantuje moć? Na primer, u Kongresu? Ili čak kao predsednika?

– Ne mogu. Ne želim. – Kasi zaškripa zubima. – Moramo da ih zaustavimo.

– Slušaj, tebe niko ne krivi, Kasi. Nisi znala.

– Aha. Seti se kako si reagovao kada sam ja to tebi rekla. Pa, pomnoži to sa stotinu.

– Ne gubimo vreme okrivljujući jedno drugo – reče Ričard. – Pokušaj ponovo da telefoniraš ser Olriku.

Kasi izvuče telefon i ko zna koji put ukuca njegov broj. Pređe pogledom preko Randžita i Ričarda, prislanjajući mobilni na uvo. – Opet se uključuje govorna pošta. Dovraga!

– Pokušaj da dobiješ kamp – predloži Ričard.

– Nisam želela da uvlačim Izabelu i Džejka u ovo, ali.. – Kasi nevoljno ukuca broj ser Olrikove kolibe, pa izvi obrve. – Veza je u prekidu.

– To ne sluti na dobro – reče Randžit zabrinuto.

Kasi okleva i ne želi da pomisli na najgore. – Tamo su veze loše...

– Ja ću ti reći šta je najbolje – odvratil Ričard. – Moja omiljena igračka. Hajde. Ne gubimo vreme. Idemo do piste.

Kasi ustade sa sedišta pre nego što je cesna udarila o tlo da bi se zaustavila na dugačkoj pisti u savani. Randžit je bio iza nje dok se rvala sa vratima pokušavajući da ih otvori ka suvoj i prašnjavoj vrelini dana. Zatim siđe niza stepenice pre nego je Ričard skinuo slušalice. Obuzelo ju je neopisivo nestrpljenje kad su se trgli iz malodušnosti i odlučili da se iskradu iz Akademije kako bi odleteli na planinu Keniju, da se uvere da su Džejk i Izabela dobro, da su živi i zdravi i srećni.

Kasi jurnu preko staza prema kolibi, strepeći od onog što će zateći – ili možda neće zateći – ali kada joj je se u vidnom polju ukaza dugačka veranda, zamalo vrisnu od sreće. Džejk sedi na sofi od trske s knjigom u ruci. Izabela se opružila, s glavom u njegovom krilu, držeći knjigu iznad lica.

– Kasi? – Džejk odloži knjigu preko rukohvata na sofi, a Izabela se trže, skloni knjigu s lica i uspravi se.

– Džejk! Izabela! – Kasi uspori, uzalud se trudeći da deluje neusiljeno. – Da li je sve... u redu? – upita zadihana.

Oni ne odgovoriše. Oboje su na nogama i zure nekud iza Kasi.

– Oh! – Izabela izgubi dah i pokri usta šakama. Džejk se skameni.

Kasi pogleda preko ramena i zbuni se.

Naravno. Iza nje je stajao Randžit, skrušenog i tužnog pogleda. Do njega je stajao Ričard i sa zanimanjem pogledao čas u njega čas u Džejka.

Kasi se počesa po glavi i reče: – Oh, Izabela, možemo li da uđemo? Imamo toliko toga da vam ispričamo...

Džejk se šetkao ispred kamina i zbunjeno pogledao u Randžita, koji je sedeo između Ričarda i Kasi na kožnoj sofi. Izabela se smestila

na rukohvat pored Kasi, oslonivši drugarici glavu na rame.

– Nije lako sve ovo progutati – promrmlja Džejk – to je sve.

– Znam – kaže Randžit. – Žao mi je. – Pogleda u Izabelu. – Nemate pojma koliko mi je žao.

– Čuo sam te prvi put – iznenada ga prekide Džejk. – Ti si one večeri rekao mnogo toga, Randžite. Onda kada si me „ubio”. Mnogo toga o onome što se dogodilo sa Džes u Kambodži.

Randžit zagnjuri lice u šake. – Nisam to želeo. Nikako nisam hteo da se to dogodi. Nisam želeo da nanesezlo ni Džesiki, ni tebi, kad smo već kod toga.

– A što se tebe tiče... – Džejk besno pogleda u Ričarda. – Udeo koji si ti imao u Džesikinoj smrti? Namerno si zadržao Randžita. Kada si...

– Džejk? – prekide ga Izabela i priđe mu pa ga obgrli oko struka. – Mogu li ja nešto da kažem?

– Da. – On je zagrlj, iznađen.

– Čini mi se da je samo jedna osoba bila svesna šta radi te noći kada je Džes umrla, a to nije bio Randžit. Niti je to bila Keiko.

– Ja znam šta sam radio – tiho dobaci Ričard i Kasi ga stisnu za ruku. – Zadržao sam Randžita taman toliko da Katerina stigne do Džes...

– Da – reče Izabela – ali ti nisi znao šta će iz toga proizići. Džejk, Ričard *nije imao pojma* šta Katerina smeru. Katerina je odgovorna za Džesikin smrt, a ako je tačno to što Kasi govori, ko zna za šta je sve odgovorna. Mi smo svi u *šlogu*...

– Šoku – odsutno promrmlja Kasi.

– Dobro, u šoku. I nemamo vremena za gubljenje. Moramo da nađemo ser Olrika, i to što pre.

– Mobilni mu je isključen – Kasi reče utučeno. – Jednostavno ćemo morati da ga sačekamo. Gde li je, dođavola? – Opet pogleda na sat.

Izabela ne skida pogled s nje. – Telefon mu nikada nije bio isključen dok je bio ovde u kampu. Sam nam je to rekao, za slučaj da nam zatreba.

Kasi klonu. – Šta mislite, kuda je otišao?

Izabela se zabrinuto pogleda sa Džejkom. – Ništa nam nije rekao. Otišao je pre četrdeset pet minuta.

– S Maratom – dodade Džejk.

Kasi se zaledi. – Marat je bio ovde? – Priseti se tog zdepastog muškarca u kancelariji one noći kada je ukrala relikvije. Ovo neće izaći na dobro. – Nemam poverenja u njega.

– A ko ima? – promrmlja Džejk. – Izuzev ser Olrika.

Randžit ustade. – Pre nego što je otišao odavde, šta je radio? Zašto je i otišao?

– Teško je reći. Otkako je stigao juče, nije izlazio iz radne sobe. Pitao sam ga šta traži, najpre se izvikao na mene pa mi rekao da ni sam ne zna tačno. I da će znati kada ga nađe.

Kasi pokušava da se obuzda. – Pa, mora da je našao nešto ako je izašao.

Džejk trlja slepoočnice zabrinuto pogledajući ka Izabeli. – Možda. Pre sat vremena došao je Marat pa su se obojica zatvorili u radnu sobu. Potom je ser Olrik provirio s vrata i rekao da idu da istraže neki trag.

– Trag? – promrmlja Kasi. Dakle, Marat se iznenada pojavio i doneo vesti? Ser Olrik je otišao s njim tamo gde nema dometa za mobilni telefon? Smiri se, reče sebi dok je sve jače obuzima strepnja. Mora da ostane pribrana.

Bez reči, Kasi krenu ka vratima u širokom predsoblju. – Ovo je njegova radna soba, jel' tako?

– Jeste – Džejk stade pored nje i gurnu vrata.

– Oh, gospode bože! – prošapta Kasi.

Sve četvoro stoje i zure u nered na radnom stolu i podu. Papiri su pobacani svuda naokolo i rasuti po stočićima. Hrpa je skliznula sa stola zatrpavajući gomilu na tepihu. Fioke vitrine sa fasciklama su otvorene, ispreturane.

– Bože! – prošaputa Ričard. – Šta li je taj prevarant uradio s našim omiljenim zaluđenikom za red?

Kasi odmahnu glavom. – Mora da su žurili. Šta li je tražio?

– Šta li je on našao? – promrmlja Randžit sumorno.

– Moramo da ih nađemo – kaže Kasi spremna da krene.

– Sačekaj, Kasi. Ne možemo da krenemo dok ne saznamo kuda je on otišao.

Randžit je uhvati za rame. Čak i u takvim okolnostima, Kasi zadrhta od njegovog dodira. Gleda u njegove zlataste oči, koje odaju da je

iznenađen sopstvenom reakcijom koliko i ona svojom. Nežno mu je sklonila ruku. Nemaju vremena za to.

– Mora da se ovde nešto krije. – Ričard naglo otvori fioku radnog stola.

Izabela duboko uzdahnu. – Hajde da pogledamo.

Kasi se sagnu ka rasutoj hrpi papira i stade brzo da ih prelistava, bacajući one pregledane na radni sto. Ostali takođe uzeše po svežanj pa tek što prelete naslov pređu na sledeći. Izabela sedi skrštenih nogu na podu okružena papirima, a njen pogled ne uliva nadu.

– Stanite. Pogledajte – reče Džejk mašući otvorenom sveskom na linije. – Nekoliko beležaka o suzama. – Dok zuri u papir, Kasi primeti kako mu senka prelete preko lica.

– Šta? Šta piše?

– Ništa. Beskorisno je. – No Kasi opazi kako Džejk zadenu parče papira pozadi za pojas farmerki. Dobro, sigurno želi da sazna nešto o tečnosti koja mu je spasla život.

– Ako je nešto beskorisno, ne zadržavajte se na tome – odsečno će Kasi. – Nastavite da tražite.

Smiri se, opomenu se Kasi. Smiri se. Treba da tražimo dok ne pronađemo.

Uznemirila se zbog ispreturane sobe, pa čak i da je ser Olrik odgovoran za nered. To ne liči na njega – da mahnito nešto traži. Šta li mu je Marat rekao? Kada malo bolje razmisli, Kasi je sigurna da niko osim nje nije provalio u ser Olrikovu kancelariju. Nijedan učenik – čak ni najdrskiji među Odabranima – ne bi se usudio. Mora da je Marat pokušao da ukrade relikvije. Priseti se njegovog tihog smeškanja i mirnoće dok je sređivao ser Olrikovu kancelariju nakon Kasinog provaljivanja. Zašto je to uradio? Zašto bi je zaštitio ako mu se ona ne dopada?

Možda zato što što mu je odgovaralo to što je učinila?

No iako je čudljiv, Marat joj ne deluje kao neko ko bilo šta radi na svoju ruku. Njemu treba vođa. A ko bi to bio ako ne Svensonove, kada se sve uzme u obzir...?

Spotače se o nešto tvrdo zatrpano papirima. Telefon sa ser Olrikovog radnog stola. Podiže ga, pritisnu dugmad i prisloni slušalicu na uvo.

– Društvo, telefon ne radi. Nije isključen. Ne radi.

Jeza joj prođe niz kičmu pri pomisli da je ser Olrik sam s Maratom napolju u divljini. Iznenada skoči.

– Onaj pokvareni patuljak Marat je učinio nešto. On je u sprezi sa Brigit i Katerinom, ubeđena sam u to. Prevario je ser Olrika, sigurna sam. Ništa drugo ne bi odvuklo ser Olrika od pretraživanja dokumenata, iako nije ni znao šta traži.

Dok je ona govorila, Džejk besno zbrisa papire s radnog stola i oni popadaše na pod.

– To će nam baš pomoći – otegnu Ričard.

Džejk se nasloni sto i zagleda se u oborenu gomilu. – I hoće – reče i pokaza prstom. – Evo geografske karte.

Svi se okupiše oko radnog stola. Bez sumnje, ispod papira, ispod zaštitnog stakla stajala je raširena karta obronaka Kenije. Dok su je pregledali, nešto među papirima koje je Džejk upravo rasklonio privuče Kasi pažnju. Pažljivo ga podiže s poda i zagleda se.

– Ovo deluje prilično staro – promrmlja i blago pređe palcem preko hartije.

Randžit se zagleda preko njenog ramena. – Govori o nekom hramu. – Uze požutelu hartiju od Kasi i postavi je pored mape ispod stakla. – Isti simbol. Pogledajte.

– Na takav nisam naišao u zvaničnim knjigama – primeti Ričard. Kasi je samo jedno jasno: taj simbol liči na onaj utisnut u njenu plećku. Kao da potvrđuje njene misli, Ričard olabavi kragnu, skinu košulju i okrenu se da pokaže žig na svom ramenu.

– Da – polako će Ričard. – To je simbol Odabranih.

Svi se zgladaše u čudu. Džejk zavuče prste ispod stakla na stolu i podiže ga. Gurao ga je sve dok ga nije oborio na pod uz prasak sličan hicu iz pištolja. Nije se polomilo, samo je naprslo.

Džejk odlepljuje ivice karte koje su se zalepile za drvo. Kada ju je podigao, pažljivo ju je presavio, a na spojevima se ukazaše obrisi simbola.

– Planina Kenija – reče. – Šta mislite? Da nije tamo otišao?

– Bolji trag nećemo naći – odvrati Ričard.

– Bacimo se na posao – skoči Ričard. – Hajdemo! Randžit, Ričard i Izabela su već odmakli od vrata, a Džejk, što je bilo neuobičajeno za njega, zastade. Međutim, zastade i Kasi da ga natera da požuri.

Ali taman kad je zaustila, opazi ga kako uzima kutijicu sa stočića i spušta je u džep. Pogledi im se sretoše, i Kasi zatvori usta. Neće ga ništa pitati. Nemaju vremena.

– Dobro – odlučno će Džejk. – Idemo.

18.

Dok su se penjali uz strmu padinu obraslu šumom, Kasi začu Izabelu kako teško diše, ali bilo je jasno da njena drugarica nema nameru da zaostane. Bez obzira na višenedeljno lenčarenje sa Džeikom i dug period tugovanja pre toga, držala je korak sa troje Odabranih i svojim dečkom, koji je u nadljudskoj formi.

Brzo se smračuje, ali predvodi ih Kasi, povremeno nestrpljivo zastajući kako bi Randžit pogledao u kartu. Dok čekaju Izabelu na bazaltnim stenama, ona opazi kako Randžitove oči sijaju u sve gušćem mraku. Pružila je ruku ka Izabeli pomažući je da savlada strmu stenu, a ona je čudno pogleda te Kasi nasluti da i njene oči sijaju poput Randžitovih. Moć Odabranih je u pripravnosti – ne znaju šta ih čeka.

– Da nismo pogrešili? Ako se popnemo još više, Izabeli će pozliti – promrmlja Ričard.

– I meni – priznade Džejk – ali još malo i stigli smo. Bar tako mapa kaže. Ako smo se uopšte zaputili na pravo mesto.

– Bitno je samo da ne stignemo prekasno – odgovori Kasi i steže zube. Ona je kriva za sve – ko zna šta su Marat i Svensonove priredile ser Olriku. Što pre moraju da ih nađu. – Hajde, moramo da nastavimo – obodri ih ona.

Kasi brzo korača na čelu kolone i osluškuje zvuke šume: glodari tumaraju u šiblju, reka huči u daljini, noćni hor cvrčaka bruji. Između gustog drveća vidi se nebo, koje iz kristalnoplave prelazi u zagasitu boju ćilibara. Kasi s vremena na vreme opazi iskrzani vrh planine Kenija, gde su sneg i glečeri prošarani plavom i poprskani zlatastom nijansom. Uskoro će uminuti i poslednji zračak svetlosti i u šumi će zavladati mrkli mrak.

Dok su grabili dalje, Randžit opet zastade da pogleda u kartu. Zastade i Kasi i okrenu se k njemu. Ričard se takođe zaustavi, a Džejk i Izabela ih sustigoše. Džejk uze svoju devojkicu za ruku kako bi bio siguran da je uz njega.

– Ovde – tiho prozbori Randžit. – Kasi, vrati se tri koraka. Pogledaj.

Procep u vulkanskoj steni se gotovo nije video zbog gustog drveća, a teško da bi se uočio i na dnevnom svetlu. Pre bi čovek pomislio da je posredi senka ili kakva šara na tamnoj steni. Randžit razgrnu

grane pa čučeci pređe preko izbočene stene. Kasi krenu za njim, a ostali im se pridružiše.

– Nismo prvi prošli ovuda večeras – ozbiljno će Randžit.

Nema sumnje, nekoje prolazio stazom. Kasi opipa polomljene grančice pa dlanom pređe preko stene. Dašak vazduha, hladan i memljiv, dopre iz rupe i ona trže ruku. Randžit je uhvati za ruku pa uplete prste među njene prodorno i ispitivalački je gledajući u oči.

– Jesi li spremna, Kasi?

– Nikad nisam bila spremnija. – Osmehnu mu se i strah iščeze. Vrela krv joj struji u žilama, ne samo od Randžitove blizine. Vreme je da se unište neprijatelji, pomisli ona. Da im se osvete za krađu. Da im vrate milo za drago. Jagodice joj bride i Randžit stade blago da ih stiska dok mu igra ugao usana.

Da, i on to oseća.

Kao u stara vremena!, uzviknu glas u njoj. Zajedno smo!

Kasi ovlaš poljubi Randžita a on joj stegnu ruku još jače, privuče je i uzvрати joj poljubac. Krv joj je ključala u žilama, živci treperili a srce mahnito tuklo, kao da mu je tesno u grudima.

Nevoljno se odmače i okrenu se ka procepu na steni. Držali su se za ruke dok se provlačila kroz uzan procep. Tama ju je gutala.

– Ne bih da nosimo baklju ako ne moramo – razleže se Džejkov šapat iz hladne tmine.

– Mislim da nam neće trebati – Randžit odgovara tiho. – Sačekajte malo. Tamo napred nešto svetli.

Kasi se i sama u to uveri. Njen izoštren pogled Odabrane već razlikuje oblike i ivice i blag fosforescentan odsjaj. Ona, Ričard i Randžit prvi primetiše. Džejku i Izabeli je trebalo malo više vremena da izoštre pogled, ali najzad nastaviše kroz tunele smelo, jer nisu znali šta ih čeka...

Kasi opazi kako joj se nešto pomera iznad glave te zastade. Svod tunela je nizak, ali čak i pri bleđoj svetlosti ona primeti da se nešto komeša i uvija. Ričard pogleda iznad nje, dok je ona zapanjeno zurila.

– Liči na... – prošaputa.

– ... Hram Trijumfalne kapije – dovrši Kasi, dok se uz drhtaj priseća svog pristupnog obreda u utrobi podzemne odaje ispod najprometnijeg kružnog toka u Parizu. Ako tamo postoji takva tajna,

ko zna na šta će oni sad naići ispod starih geoloških slojeva planine Kenije? Kasi namerno skrenu pogled sa te zastrašujuće pokretljive stene iznad sebe i usredsredi se na put ispred sebe.

Nije mogla da proceni koliko su odmakli. Razdaljinu i vreme ne možeš odrediti u mračnom zatvorenom prostoru. Srce joj je mahnito tuklo od neizvesnosti. Gde je kraj ovom tunelu? Najzad joj Randžit stavi ruku na rame kako bi je zaustavio.

– Tamo napred – jedva čujno prošaputa. – Osećam ih.

Kasi je očekivala da će se stresti od straha, ali se prevarila. Umesto toga oseti kako joj se usne krive od prezira a mišići se zatežu od napetosti. Stade da razmrdava šake.

Randžit je bio u pravu. Ovde svetli mnogo jače. A u središtu je zlokoban zelenkasti odsjaj. Kasi se vrati nekoliko koraka pribijajući se uza zid pa sačeka da ostali stignu. Palcem im pokaza iza sledeće krivine, mesto još uvek skriveno od njihovih pogleda, i prisloni prst na usne. Iznenadenje im je jedina prednost.

Blago lelujavu svetio treperi dok se ona tiho prikrada i proviruje iza krivine. Dah joj zastade u grlu. Randžit je otpozadi stisnu za ramena. Ona se okrene k njemu, sevajući ljutito pogledom.

– Pogledaj – prosikta.

Gleda razrogačenih očiju i prestravljeno dahće.

U otvoru poput pećine vide se četiri prilike – ser Olrik je na zemlji, zapomaže i viče; Brigit i Katerina mu nemilosrdno stežu lance oko ručnih zlobova. Kasi se zagleda u sjajni metal i seti se da su je takvim lancima bili okovali prilikom pristupnog obreda. U jednom mračnom uglu, Kasi razazna zdepastu Maratovu priliku – stoji sa strane i ravnodušno posmatra svog šefa. Pokreti ser Olrika su spori i nedelotvorni. Ošamućen je, izubijan i krvav. Jasno je da Svensonove vode glavnu reč dok ga podižu na noge i vezuju za kuke na zidu pećine pomoću onih lanaca.

Kasi htede bez razmišljanja da jurne ka njima, ali je Randžitova ruka čvrsto stegnu i povuče natrag.

– Kasi, čekaj! – prosikta pokazujući ka zlokobnoj svetlosti.

Kasi zuri ispred sebe. Spazila je urnu u bogato izrezbarenom udubljenju iza ser Olrika, tačnije, iznad njegove glave, a pored nje i simbol i nož. Prozračni žad na urni zaslepljujuće je bleštao. Videla je to Kasi i ranije, ali sada je iznad urne lebdelo još nešto, sablasna

svetlost koja je, čini se, izbijala iz nje. Muti se, kovitla i izvija u zlokobne zverske oblike u nedokučivom dimu koji se razbija pa potom sjedinjuje u spiralu nalik zmiji.

Kad ser Olrik cimnu lance, Brigit se okrenu i pogleda gore ka svetlu gotovo pobožno.

– Tako si blizu, Katerina! Tako si blizu! On će biti oslobođen!

Kasi sluti da one ne pričaju o ser Olriku.

– Da! – Katerina uzviknu pa se besno okrenu i prezrivo pogleda u ser Olrika. – Uskoro će se Najstariji nahraniti vašim duhom. Posle toliko vekova, najzad će dobiti pristojan obrok. A vaše telo će postati njegov *domaćin* – prosikta ona. – Treba da budete počastvovani.

– Pripremi relikvije – Brigit naredi kćerki. Kasi ih sumorno posmatra okrenute prema relikvijama i pažnju joj privuče nož. Stvorenja izrezbarena na njemu oživeše pa stadoše da se uvijaju. Učini joj se da nož zrači posebnom svetlošću, koja je vuče, priziva, mami...

Kasi ne izdrža te se iskobelja iz Randžitovog stiska i pojuri iza krivine, pravo ka svetlećem udubljenju i nožu. Brigit se okrenu u mestu i zinu u čudu.

– NE! Kasi!

Randžit uzviknu da je upozori, ali u tom vrisku je bilo i ljutnje. Katerina pojuri prema Kasi, udari je i odbaci. Kasi tresnu o stenu i bol joj protutnji kroz ramena i glavu. No ona se ipak pridiže, režeći besno. Smognu snagu pa poče da odašilje svoju neobičnu moć. Pećina poprimi rubin-crvenu boju u njenim očima i ona udahnu pobedonosno kada je iz sve snage ustremila moć ka Katerini.

– Kasi! NE ČINI TO!

Ali vika prestravljenog ser Olrika naglo utihnu. Marat izbi iz senke i žestoko ga udari pesnicom u glavu. Ipak, njegovo kratko upozorenje je bilo dovoljno da zaustavi Kasi, tako da se sad klatila na petama, iznenađena i zbunjena.

Iza Katerine urna poče sve jače da blešti i njena svetlost se pretvori u svetleći snop, okrećući se ka Kasi poput laserskog zraka. Kasi zbunjena pokušava da usmeri moć ka njoj, ali umesto da se uhvati ukoštac s tom čudnom svetlošću, ona se skameni, stade kao ukopana, dok ju je zelena svetlost urne obavijala.

– Nemoj...! – iznova promrmlja ser Olrik. Ali bilo je prekasno.

Katerina se prikrađe Kasi, ali ne krenu u napad. Nije bilo potrebe. Devojka se sablasno cereka i stisnutih pesnica posmatra nepomičnu Kasi.

– Oh, da, Kasi Bel! – zapišta. – Oh, da! Samo izvoli!

19.

Kasi dođe da zaurla od besa iako zna da bi to bilo uzalud, ali ne može čak ni to. Sledila se od straha kada je pogledala u svoje grudi.

Oslobodila je duh iz sebe – svoju posebnu moć, svoju jedinstvenu moć – i sada će to da je ubije. Svetlost urne je gotovo nepodnošljiva. Kasi sa žaljenjem zaključuje da Najstariji iz oslobođenog duha isisava snagu. Kako vreme prolazi, sve je slabija.

– Kasi! – kao iz daljine dopre do nje Randžitov glas.

Ne... odjekuje joj u glavi. Ne!

No ostala je bez snage dok njeni prijatelji bespomoćno urlaju.

Randžit, Ričard, Džejk i Izabela opkolili su je vičući. Pokušavaju da je zaštite, svesna je toga, i da osujete planove zlobnica. No izgleda da nema nade, a Kasi ne može da im pomogne, niti može da spase sebe. Polako i neminovno njena moć je oticala u urnu. Kasi bespomoćno kriknu, ali ne može da govori ni da se pomeri.

Bespomoćno gleda kako Marat raspali pesnicom Izabelu u glavu i kako se ona stropošta na zemlju. Džejk polete ka Maratu da je zaštiti, ali debeli čovečuljak se okrenu zapanjujuće okretno, sagnu se pa razvali Džejka posred vilice. Mladi Amerikanac pade poput klade a Marat se zlobno naceri. Nekoliko metara dalje Ričard je iz petnih žila nasrtao na Katerinu, ali ona i njena majka su divljale od radosti dok su ga savladavale.

Randžit zgrabi Kasi za ruke i pokuša da je oslobodi obruča Najstarijeg. Ruke mu šište u zelenom dimu čim je dotakne. Naposletku jauknu od bola i pade nauznak. Kasi i on se očajno pogledaše. Ričarda su oborile nedaleko odatle te se Randžit otkotrljao i skočio da ga odbrani baš kad Brigit priđe da mu zada smrtonosan udarac.

Ja... ne želim da umrem, Kasandra!

Ni ja, Estel.

A ne želi ni da njeni prijatelji stradaju. Ima svu tu ogromnu moć i može da spase prijatelje. Svu ogromnu...

Ne svu, draga moja!

Estel...

Oh, draga moja Kasandra! Više nemaš izbora! Mi nemamo izbora! Ovo je kraj, ako nemaš neko rešenje. Za sve nas.

Kasi čvrsto sklopi oči i stisnu zube, odupirući se očaju koji je pretio da je savlada. Zna šta joj je činiti – mora da pokuša, to je jedini način...

Hajde, onda, Estel. UĐI!

Za... zauvek... draga?

DA!

Kasi zabaci glavu kad duh silovito uđe u nju. Širom otvorenih očiju zuri u tavanicu pećine, na kojoj su se uvijale senke, dok joj blažena moć duha prodire u žile i juri kroz telo poput penušave plime.

Da!

Kasi urliknu u transu kad shvati da je slobodna te da može da hoda i više. Snaga joj se vrati u udove a bol nestade kao da je Estel pritisnula neko dugme. Um joj se razbistri i osili dok joj je moć pulsirala u grudima. Oko sebe i u sebi čula je užasne vriske, ali je znala da to ne dopire iz nje. Dolazi iz zelene svetlosti, svetlosti Najstarijeg!

– OSTAVI NAS NA MIRU! – urlala je.

Potom se snop svetlosti oko nje rasprši, zatreperi i nestade. Kasi prože eksplozija olakšanja i pobede.

Onda pade na zemlju i sklupča se.

Randžit je vide kako pada. Još jednom žestoko zamahnu ka Katerini pa se okrenu i pojuri prema Kasi. Njena ogromna snaga od maločas kratko je trajala. Moć Estelinog duha je bila gotovo iscrpljena. Kasi je disala isprekidano, no iako je bila slaba poput mačeta, promrmlja: – Ne, Randžite. Spreči je da...

Prekasno. Katerina je već odjurila do ser Olrika i povukla ga za kosu. Oči su mu bile mutne a iz nosa mu je šikljala krv.

I Randžitovo lice je okrvavljeno. Iako besno kidiše na neprijatelje, grimizni žar njegovih očiju polako blede od iscrpljenosti. On smognu snagu da obgrli Kasi i pomognu joj da se pridigne.

– Ne – zadihano će Kasi.

Vijugavo svetio oko urne ponovo se pojača. U ušima joj je tutnjalo od pulsirajuće svetlosti iznad njih i od sopstvenih misli. Pod jakim bleskom, Brigit šutnu izubijanog Ričarda pa priđe ser Olriku, okovanom lancima. Raspali ga pesnicom u lice i krv je svu isprska.

– A sada – reče ona cokćući prezrivo pa se okrenu ka Katerini, ne puštajući ser Olrikovu kosu. – Sada, kćeri moja, dovršimo započeto.

– Nemojte! – povika Randžit. – Niste ni svesne šta činite!

– Naravno da jesmo! Vi, glupave bedne kukavice! – Brigitin glas sažiže Kasin mozak. – Ništa vi tu ne možete! Najstariji će se *svima* vama nahraniti! Predajte mu se odmah pa se možda nećete mnogo mučiti!

Njena kćerka se gušila od smeha. – Majko! Njemu će draže biti da im nanosi bol!

Brigit se grohotom nasmeja, čak se i Marat iza njih bekelji. Brigit se zlokobno naceri ka Kasi i Randžitu pa zgrabi ser Olrika za kosu kada je Katerina pusti.

– Nije ti se dalo da pobegneš, Belova. Ne brini se, kada se duh Mračnog iscrpi i Najstariji uzme njegovo telo za domaćina, ti ćeš biti sledeća. Toliko mi je drago što te nismo ubile u ruševinama Gedi!

– Ostavite ga na miru! – prasnu Kasi.

– Oh! Da ga ostavimo na miru?! – Katerina se cereka kao luda. – On je najmoćniji Odabrani koga smo mogle da se dočepamo, ti prokleta glupačo! Kada se bude nahranio duhom Mračnog, Najstariji će biti nepobediv. Naravno da ga nećemo ostaviti na miru! – Plavokosa devojkica se presamiti od luđačkog smeha, a potom se maši za simbol, koji je stajao pored urne.

On se zaljulja u Katerininoj ruci i žad zasvetluca čudnim sjajem. Kad se smirila, Katerina zavitla simbolom iznad ser Olrikove zabačene glave. On zinu da krikne. Kasi je, užasnuta, posmatrala kako mu iz usta izlazi bledunjavo svetlo u obliku spirale – izvlače njegov duh pomoću drevne relikvije. Duh leluja, zgušnjava se i raste u memljivom vazduhu ka sve jačoj svetlosti Najstarijeg, koji lebdi iznad urne. Ser Olrik se otima, ali ga Brigit drži čvrsto.

– Ne opirite se – šišti Brigit i drmusu ser Olrikovu glavu još jače ga stežući za kosu. – Premda će mi biti drago da vam se pokorim kada Najstarijem budete domaćin – zakikota se bezmalo poput devojkice. – Oduvek mi se dopadalo vaše telo...

Ona se stiša pa razmetljivo ispruži ruku i izvuče nož. Kotur belog svetla se raširi u tanak i slabašan prsten oko simbola i stade da vuče ser Olrikovo telo. Stegnu ga oko vrata i povuče ga unazad, a Brigit cereći se podiže oštricu visoko da bi odvojila duh od njegovog tela.

– Randžite, moramo da PREDUZMEMO NEŠTO! – vrišti Kasi i tetura se u pokušaju da dođe do ser Olrika.

Randžit skoči na noge, razjaren i odlučan. Prolete pored Kasi, ustremi se na Katerinu i odbaci je te ona udari u majku. Brigit polete, izgubivši ravnotežu, i ispusti nož. On skliznu do Izabele, koja je držala onesvešćenog Džejka. Savršeno precizno ona šutnu nož preko glatkog kamenog poda nazad ka Randžitu.

Randžit ga zgrabi i u trenu se baci na lance na ručnim zglobovima ser Olrika te ih pokida jednim jedinim silovitim zamahom. Mračni se stropošta na pod, ali Randžit ga uhvati, s tim što ispusti nož. Kasi je preneraženo posmatrala kako se on ponovo kotrlja po tlu.

Brigit zaciča i baci se koliko je duga pa podiže oštricu. Kasi nije mogla da je zaustavi. Mogla je samo da dopuzi do Randžita, preuzme ser Olrika i odvuče ga što dalje.

Brigit skoči na noge i uz zlokoban smeh još jednom pojuri ka njima. Kasi očajnički pokušava da se pomeri kako bi zaštitila ser Olrika, ali Randžit se okrenu u pravom trenutku i uz prasak raspali Brigitu posred iskeženog lica. Plavokosa polete unatraške čvrsto držeći nož i tresnu u udubljenje sa urnom, koja se zaljulja od siline i skliznu na tlo.

Svetlost u urni od žada zatreperi. S njom zavibrira i svetlost Najstarijeg, ujednačeno pulsirajući iznad njih. Brigit pisnu u pokušaju da dohvati urnu sa zemlje, ali čim je podiže, odmah je ispusti.

Više nije gledala u urnu. Zurila je u svoje grudi. Na trenutak nastade tajac.

– Majko? – pozva je Katerina, čiji je glas odjekivao u tišini.

Brigit se okrenu polako sva slomljena, s licem iskrivljenim od užasa.

Dok briše krv i znoj s lica, Kasi primeti kako joj nešto izlazi iz grudi. Široka spirala izgraviranih figura ožive, uvija se i migolji joj po telu.

Drška noža.

Gledali su kako sa Brigitinog bledega lica iščezava život. Koža joj se sparusi i smežura, skupljajući se oko kostiju kao kod mumije. Tamni i nabira se sve dok joj se oči i usta koja vrište ne pretvore u šupljine na lobanji. Kasi zuri prestravljena dok beličasta svetlost duha izlazi iz Brigitinih usta penjući se ka tavanici.

Duh se koleba, uvrće i previja kao da ga nešto boli ili kao da beži, no ubrzo iščezava jer ga duh Najstarijeg usisava.

– M... majko? Stani! – vrisnu Katerina. – Najstariji, molim te!

Marat je koraknuo i pomno posmatra stapanje duhova uz strahopoštovanje i bezgranično divljenje. A onda Najstariji iznenada proguta taj mali beličasti Brigitin duh. Bleštavo zeleno svetlo rasprsnu se od siline i uz tutnjanje ponovo ožive.

Dok se Brigitino telo pretvaralo u prah rasipajući se po zemlji, nož zazvecka na kamenu.

Zelenkasto svetlo se ponovo sjedini. Dok je tako lebdelo, činilo se da sve više raste. A onda, kao da uglas vrisnu hiljadu demona, ona se izmigolji i izađe iz oborene urne, čija se svetlost unutar zidova od žada ugasi.

Najstariji se poput komete divljački koprcu iznad njih dok grozničavo traži domaćina.

– Katerina! – uzviknu Kasi. – Baci simbol!

Katerina šakama prekri usta zureći zabezegnuto u prah svoje majke i jezivo kriknu. Potom zaneme i pogleda iznad sebe u Najstarijeg, koji se zgušnjavao u zažarenu loptu ispunjenu energijom.

Na licu joj se videla odlučnost. Nije obraćala pažnju na Kasi, već podiže simbol iznad glave. – Najstariji! Uzmi me! Uzmi me!

Randžit se baci ka njoj, ali pre nego što je stigao do mlade Šveđanke, ona široko otvori usta. Njen beličasti duh spremno i brzo jurnu ka simbolu, a žad jarko zasvetle.

Zaslepljujuća i moćna kugla u koju se Najstariji pretvorio zaustavi se iznad nje i stade da se širi pohlepno usisavajući devojčin duh u svoje srce, što svetli i raste. Jezivi urlaci se razlegoše jače i Katerina zakrklja kad se duh otrgnu iz nje jer nije bilo noža da ga odvoji kako treba. A onda u trenu, Katerinin duh se rasprši i nestade.

Stajala je nepomično razrogačenih očiju, usta otvorenih u nemom vrisku. Najstariji se iznad nje uvijao i uranjao. A onda, i dalje jezivo urlajući poput demona, on nestade u Katerininim razjapljenim ustima.

Mlada Svensonova se skameni i oklembesi ruke. Svi se ukočiše u zastrašujućoj tišini koja iznenada nastupi. Simbol joj ispade iz beživotnih prstiju i zazvecka na kamenu. Ni nož ni urna više nisu svetleli.

Kasi iznenada začu iza sebe kako neko teško diše. Izabela, zaštitnički držeći Džejka u naručju, s nevericom pilji u Katerinino beživotno telo.

– Da... da li je... mrtva?

Kasi nije mogla da progovori. Usta su joj suva i knedla joj stoji u grlu. Randžit zakorači ka skamenjenoj Katerini, ali potom zastade.

Onda se pomeri.

Pepeljastoplava kosa joj se sijala više nego do sada kada je okrenula glavu, pomerajući je jezivo, gotovo groteskno. Okrenula se ka Maratu i nasmešila mu se. Vrtar je stajao kao kip, sav očaran, gotovo bez daha. Katerina zatim pogleda ispred sebe i isturi bradu pa se nežno pogladi po obrazima.

Manikiranim noktom opipa grubi ožiljak koji joj je Kasi napravila na jagodici. Namršti se pa pređe prstom preko njega, a on izblede i nestade.

Nakrivivši glavu, okrenu svoje sada savršeno lice ka Izabeli i zlobno joj se nasmeja.

– Mrtva? – prošaputa. – Gospođice Karuso, tek sam počela.

20.

– Katerina? – prošaputa Kasi kad se devojka lako pridignu.

– I jesam i nisam. Ali uglavnom nisam. – Glas iz Katerininih usta dopirao je iz drugog sveta i odzvanjao je u pećini poput oluje. Katerina zatvori oči, podiže ruke i široko se osmehnu s nepodnošljivim blaženstvom. – Katerina Svenson je bila odani učenik. Prihvatila je da bude domaćin i dala mi telo, na čemu sam joj zahvalan. Iako nije važno ko mi je domaćin. Svi će mi se uskoro potčiniti i biću nepobediv.

– Ona je... – Randžit se uhvati za glavu. – Ona je... Najstariji je u Katerini?

Brzo se okrenu ka njemu smeškajući se. – Ja nju i dalje osećam. Ali ona je sada... ja.

Ričard koraknu teško dišući. Načini još jedan korak. – Bože, Katerina!

– Ne. Nemojte me terati da ponavljam. – Gromoglasno i preteče ih opomenu. – Katerine Svenson više nema.

Savršene usne se neprirodno razvukoše i otkriše šiljate bele zube. Glatki i žilavi mišići su joj se grčili ispod kože kao u gmizavca. Kristalnoplave oči promeniše sjaj, ali nisu zračile modrocruvenom svetlošću Odabranih, koju Kasi tako dobro poznaje. Bila je to bleštava smaragdnozeleno svetlost prožeta mržnjom i iskonskom glađu.

Kasi je već videla Katerinu u obličju čudovišta, ali ovo je drugačije. Još užasnije. Kasi nije mogla da veruje sopstvenim očima.

– Ipak, njeno obličje je savršeno – tiho će Najstariji dok gladi Katerinine mršave ruke. – Sa ovim domaćinom biću prelep, smrtonosan i nezaustavljiv. Naravno, neću doveka ostati u njoj, ali odlična je za početak.

Kasi se teškom mukom pridiže i oseti kako joj se snaga vraća dok se duh unutar nje buni. No bilo je prekasno. Stegnu zube ubrzano dišući. – S... šta znači to da nećeš doveka ostati u njoj?

– Ja sam *gladan*, Kasandra Bel. Tako gladan, nakon toliko vekova. Moram da se hranim iznova i iznova, najjačim duhovima i najjačim smrtnicima. – Graciozno slegnu ramenima i razmrda prste. – Potom

ću još lakše gospodariti slabijima. Ja ću ih uzgajati... dok preuzimam njihov svet.

– Oni će te zaustaviti. Mi ćemo te zaustaviti! – zaurla Izabela i jače obgrli ispruženog Džejka. – Svet nije onakav kakvog ga se ti sećaš, rugobo! Sada i mi smrtnici imamo oružje.

– Siguran sam da imate. Jedva čekam da se zabavimo. Možda ćete se međusobno uništiti i poštediti me truda. Sada. – Zlokobne kandže ih redom prizivaju. – Ko će mi se od vas prvi potčiniti?! – zareža Najstariji.

– Možeš samo da sanjaš, Stvoru Tame. – Randžit otkri oštre zube dok mu oči gore. Bez upozorenja, on se baci na čudovište.

Najstariji uzvratu bez po muke. Pesnicom odbaci Randžita i on jauknu od bola i besa pa pade na leđa. Najstariji oholo prođe pored njega zaputivši se ka Izabeli i Džejku.

– NE!

Kasi skoči na Najstarijeg otkrivajući zube kao u vuka. Najstariji se okrenu prema njoj razjareno. Iako ga napada pesnicama, zubima i nogama, Kasi zna da taj skaredni stvor ne oseća ništa. Kada je lelujave kandže ogrebaše po slabini, Kasi vrisnu i pade nauznak. Randžit je podiže pa se oboje okrenuše da se obračunaju sa čudovištem, koje im je prilazilo.

Ali pre nego što su se pokrenuli, prasnu svetlost i džinovska sila ih odbaci i prikova za pod. Kasi pogleda u Randžita i opazi onog običnog uplašenog mladića, ali i odlučnog. I gnevnog. Kao što je bila i ona. A šta im je drugo preostalo?

Izgleda da ćemo umreti zajedno, Randžite...

Nevidljive ruke podigoše Kasi i tresnuše je o zemlju izbivši joj vazduh. Iako je bila gotovo bez svesti, znala je da i Randžit prolazi kroz to. Čula ga je kako se i sam bori za dah. Dopuza do njege i taman da ga uhvati za ruku, Najstariji ih razdvoji udarcima šaljući ih u zidove na suprotnim stranama. Kasi pade ispred Maratovih nogu i vide ga kako se zadovoljno kezi.

Najstariji se nadnosio nad njom. – Ti se Katerini nisi dopadala, zar ne? – Rugao se. – Osećam to.

– Đavo da vas nosi oboje – promumla dok joj se krv skupljala u ustima. – Ako Katerinu već nije odneo.

– A, ne! Ne možete da me pobedite! Mada imate moć. Oboje. Jaki duhovi! Ja ću uzeti tu snagu! Počeću od tebe, Kasandrice. Ko će, onda, da mi se suprotstavi? Ko?

Kasi nije imala dovoljno daha da mu odgovori. Dok ju je Marat šutirao, Najstariji se došeta oholo do njenog izubijanog tela. – Pitao sam te nešto, crve! KO?!

Kasi se pripremi na bol; na teške muke dok život i duh istržu iz nje. Ali između nje i Najstarijeg ispreči se nepoznata senka.

– Ja ću. JA, ti botoksom napumpana preistorijska rospijo.

Ričard Halton-Džouns stade između njih.

– Ričarde! – Kasi promumla. – Ne! – Očajnički je pokušavala da ustane i zaustavi ga.

– U pravu je. – Najstariji je oponaša dok mu glas jezivo odjekuje. – *Ne, Ričarde!*

Ričard stoji odlučno dok Kasi jedva diše. Čvrsto steže nešto u rukama i podiže ih ka Najstarijem. Simbol.

Najstariji razrogači oči kada mu se pogled zaustavi na drevnom predmetu i zausti da progovori ali mu se vilica, izgleda, ukočila. Onda se namršti, a iz usta mu se umesto reči prolomi jezivi urlik.

Graška znoja klizi niz Ričardovu slepoočnicu i on pogleda krajičkom oka u Kasi dok mu u uglu usana zaigra očajnički osmejak. – Kako se beše koristi ova prokletinja?

Kasi se pridiže pa kleknu teško dišući. – Ričarde! Š... šta to radiš?

Iz simbola pulsira jaka svetlost i dok ga Ričard upire prema Najstarijem, Kasi shvati da Katerininu, od glave do pete, obavija bledozelenkasta svetlost. Najstariji se zakoprca pa stade da se uvija, ne mogavši da se odupre sili simbola.

– Deluje! – uzviknu Kasi s nadom. – Izvlačiš duh iz nje!

Polako i jezivo svetlost se izliva iz grudi i usta Najstarijeg i lebdi prema izrezbarenom žadu. Najstariji besno vrišti i uvija se pod silom simbola ka onom svetlu i škilji u Ričarda smaragdnom očima, škljocajući zubima. Ričard se, stežući zube, ipak čvrsto drži iako mu se ruka u kojoj podiže simbol tresu. Mišići su mu napeti kao strune, drhturi i muči se kako bi ne poklekao pod tim dvema silama – one koja se sliva u simbol i neizmernog besa Najstarijeg koji se sve više rasplamsava.

– Prestani... SMESTA! – zaurla.

Ričard se na tren zatetura i Najstariji ugrabi priliku. Kandžama se baci na njega i obori ga tako silovito da u je pećini zvečalo na sve strane.

Kasi vrisnu.

Ričard sklupčan pade na tlo, a simbol, čije se svetio ugasi, otkotrlja se preko kamenog tla. Kasi jurnu prema Ričardu, ali Randžit potrča ka simbolu i zgrabi ga.

– Kasi, uzmi nož!

Ona načas zastade pa pogleda u Ričarda. Ali neće mu pomoći ako se ne reše tog čudovišta. Stisnu zube i baci se ka nožu.

Za dlaku stiže do njega pre Najstarijeg i zgrabi ga. Drška noža ponovo ožive i naleže joj na dlan kao da je oduvek tu stajala. Ona zaurla i divljački zamahnu na Najstarijeg.

Naspram nje, Randžit podiže simbol. Najstariji gleda čas u njega, čas u Kasi. Prvi put u njegovim svetlećim očima videše paniku. Nož je sa jedne strane a simbol s druge – dovoljno da se Najstariji nadjača. On besno gleda vijugavi duh koji mu izlazi iz grudi, lelujajući pravo ka simbolu.

– Ne! – gnevno viče Najstariji. – Ne!

Stiska grudi i pokušava da zadrži svoj duh. Kako ga dotakoše, on blesnu otrovnozelenom svetlošću, sa srcem najsjajnijeg rubina.

– Vrlo dobro! – dreknu on na Kasi i Randžita. – S vama ću se pozabaviti kasnije.

Onda pljesnu rukama pri svetlosti uskovitlanog duha i pećina poče da se urušava.

21.

Kasi se smrači pred očima, a bezvučni udarac spusti joj se na glavu, potpuno je zaglušivši. Neko vreme je mislila da se pećina obrušila te da je zatrpana tonama vulkanskog kamenja.

Nakon nekoliko mučnih trenutaka, u mozak joj dopreše prve iskrice svesti. Kroz poluotvorene oči vide zaslepljujuće svetlo, no uto shvati da je to samo odsjaj stena u pećini. Glava joj puca od bola i premda je ubeđena da vrišti, ne čuje ništa. Pridiže se na ruke i noge pa besno odmahnu glavom i zatrepta ka ništavilu.

Najstariji je otišao.

Izabela se teturala i vukla ošamućenog Džejka, pomažući mu da ustane, mrda ustima, kao da ga ubeđuje, ali Kasi ništa ne čuje. Očajnički pogledom traži Randžita. Saplićući se, on stiže do nje ne ispuštajući simbol iz ruku. Doziva je, ali ga ona ne čuje. Kasi se namršti.

Potom pogleda levo od sebe. Ričard liči na rastrgnutu marionetu. Okrvavljeni Randžit prokliza i zaustavi se pored njega, čučnu i prisloni mu prst na vrat da opipa puls.

Kasi se, uz iznenadni prasak, povрати sluh. Ona začu Džejkovo ječanje, Izabelu kako sva očajna proverava da li su svi dobro i Randžita kako uporno doziva Ričarda...

Kasi nagoniski poklopi rukama uši, ali onda se trže i odjuri do Randžita da mu pomogne. Kleknuvši pored Randžita, oseti nešto lepljivo ispod sebe. Krv, shvati Kasi i prođe je jeza. Mnogo krvi...

– Ričarde? – jedva prozbori.

Randžit joj stavi ruku na rame, ali ne reče ništa. Ona kao da potonu, i izbezumljeno ga pogleda.

– Najstariji je otišao – zareža. – Dođavola! Sada mu ništa drugo nije ni preostalo nego da beži. Moramo u potragu za njim.

– Randžite, ne možemo, Ričard je...

– Kasi, moramo ga zaustaviti pre nego što upije još duhova i ojača. I to *smesta*. – Zastade i još jednom pogleda Ričarda sažaljivo, pa dodade tiše: – Ili ću sam krenuti. A vi, kada budete mogli, krenite za mnom. – Brzu stegnu Kasi za rame pa pojuri iz pećine.

Izabela priđe i stade iznad nje, noseći ošamućenog Džejka na leđima. – I Marat je zbrisao – reče ljutito i zabrinuto.

Na trenutak, Kasi više ništa nije bilo važno. Samo je zurila u Ričarda i mazila ga po kosi. Lice mu je sivo, a nabrekle žile na slepoočnicama modre. Oči su mu razrogačene i prestrašene.

– Ričarde – prošaputa milujući mu obraze.

– Nadam se da sam ovim.... nadoknadio... – isprekidano je disao, ali mu na pomodrelim usnama ipak zaigra smešak.

– Nadoknadio... to što ste mi dozvolili da budem deo cele ove zabave. Ni za šta je ne bih propustio. – Grlo joj se stegnu a oči usplamteše.

– Ćuti malo. – Kasi mu zadiže krvavu košulju da vidi gde mu je Najstariji otkinuo komad mesa poput ajkule. Kada ugleda ranu, zaledi se od zaprepašćenja. Brzo i brižljivo namaknu košulju, a on bolno zaječa. Kasi je grozničavo razmišljala kako da izvuče Ričarda iz pećine. Niz planinu Keniju. Pa prašnjavim drumovima do najbliže bolnice – a gde je uopšte bolnica?

Nema nimalo nade, dođavola.

– Haltone-Džounse, zašto si morao da glumiš junaka? Ti, luđače. – Suza joj se skotrlja niz obraz, a ona je žustro obrisala nadlanicom.

– Tačno je da sam glumio. Ali teško da je... za Oskara. – Zakašlja se, a Kasi oseti kako mu srce sve brže kuca kad mu krv izbi na usta. Ona je obrisala.

– Spasao si nam život, tikvane. I rekla sam ti da ćutiš. Ne napreži se.

– Ne možeš da očekuješ da ćutim. Da promenim naviku. Životnu.

– Slušaj, Ričarde, idem po pomoć za tebe i ser Orika. Ne pomeraj se.

– Ha-ha!

Kasi se pridizala kad je on očajnički zagreba po listu.

– Ne idi. – Lice mu je okrvavljeno i uplakano. – Molim te.

Ona se isprva kolebala pa potom kleknu i položi mu ruku na grudi. Oseća njegove brze i očajničke otkucaje srca i grčevito nadimanje i spuštanje grudi.

– Ričarde... – uzdahnu Kasi očajnički se boreći da zadrži suze.

– Š... šta?

– Volim te.

On se okrenu ka njoj i osmehnu se. I njemu navreše suze. – Prijaviću te Singu.

– Samo izvoli. – Kasi više nije zadržavala suze. – Reci mu čim se vratimo. Pa ćeš videti kako ćeš proći. On, ionako, već zna...

– Dobro, ako je tako. Nadam se da zna. I ja tebe volim...

Kasi se nagnu ka njemu, stavi mu ruku na uplakan obraz i polako spusti usne na njegove. Kada se uverila da ga neće povrediti, nežno ga poljubi.

I istog trenutka oseti kada je prestao da diše.

Dok se odvajala od njega, ona ugleda njegov beličasti duh kako vijuga iz usta i nestaje uz tihi jecaj u memljivom vazduhu pećine.

Ričardu su oči i dalje otvorene, ali u njima više nema one nemirne iskre. Tupe su i mrtve. Kasi mu ih nežno sklopi, a onda ustade. Telo joj urla od bola, a srce joj se čepa od tuge. A onda gušeći se zajeca.

Kasi oseti nečiju ruku, ali otrese je i odbi Izabelin pokušaj da je uteši. Suze su lile niz lice mlade Argentinke dok je Džejk nemo stajao i zurio u Ričarda.

– Izabela, ostani sa Džejkom i ser Olrikom. – reče Kasi izgubljeno.

– Pripazi na njih. Ja idem ga pomognem Randžitu.

– Čekaj! – Džejk se prenu i zgrabi je za ruku. – Kasi, uzmi ovo.

Okrenu se nestrpljivo i pogleda u njegov otvoren dlan. Poslednja mala bočica suza. Sve što je ostalo od te dragocene tečnosti.

– Kasno je za to – reče, turobno vrteći glavom. – Ionako ne verujem da bi pomogle. On je mrtav...

– Ne, slušaj. Sećaš se ser Olrikove beleške, one koju je ostavio u radnoj sobi? To je bila beleška o suzama. Mislio je da one mogu da zaustave Najstarijeg. Ako dođe u dodir s njima.

Kasi ga zbunjeno pogleda. – Šta?

On otvori njen dlan i tutnu joj bočicu. – Pisalo je nešto o drevnom poreklu suza, o tome kako one mogu da zaustave Najstarijeg. Ne znam kako. Samo ih upotrebi. Hteo sam... hteo sam to sam da uradim. Žao mi je.

Ona zavrte glavom. – A šta ako...?

– Slušaj, samo ih uzmi. Učini to zbog mene. Zbog Mene i Džes. Važi?

– Zbog tebe i Džes. – Kasi steže bočicu. – I Ričarda.

– Da. Sada idi.

Tuga se pretvori u bes, a sjaj njenih crvenih očiju prošara tamu pećine. Ona se odlučno okrenu, odmaknu se od Ričardovog tela i

zgrabi nož.

– Gotov si, Najstariji – prosikta. – Dolazim po tebe.

22.

Kasi izlete iz pećine u zlatastu kenijsku zoru. Između drveća, obzorje je ličilo na daleku liniju pomućenu razvodnjenim bojama. Ali nema vremena da uživa u prizoru. Sjuri se niz stene ka dolini i potrča. Ako bude dovoljno brza, možda će odagnati sliku Ričardovog skrhanog tela koja joj se urezala u sećanju.

Spotače se i pade pa se skotrlja u jarugu, ostavši bez vazduha, ali brzo skoči na noge i nastavi da trči. Sigurno je blizu podnožja. Čuje huk reke koju su na dolasku pratili. Nije teško slediti put: polomljene grančice, rasuto kamenje i krv. Stegnu zube i pojuri preskačući korenje drveća.

Stići ću. Stižem, Randžite...

A onda prokliza i zaustavi se. Reka se širi između dva vodopada kao široko mirno jezero koje se zatim survava u bučne slapove. Ali nije je voda naterala da zastane, omiriše vazduh i načulji uši. Čula Odabranih se izoštriše.

Da li joj se priviđa? Kasi se mršti i premišlja, koračajući ka utabanoj stazi pored reke.

Senke zaigraše i zdepasta zlokobna prilika iskorači iza stena.

– Marat. – Kasi odmahnu glavom. Naravno. Taj se uvek pojavi kad ne treba.

Patuljak joj se iskezi. – Dovoljno ste odmakli, gospođice Bel.

Pet reči. Da li joj je ikada uputio više?

– Ne sasvim dovoljno – odbrusi mu. – Sklonite mi se sa puta.

Njegove gotovo bezbojne ispijene oči prekrila je grimizna koprena. Kasi stoji u neverici – zar ne treba status Odabranog da te obdari lepotom? – ali nema vremena da razmišlja o tome. Marat odskoči.

Ona zaurla gnevno i jurnu ka njemu. Sudariše se u vazduhu pa se potukoše uz rezanje, nasrćući iz sve snage. Ona ga šutnu i odbaci, ali on se zakotrlja, povrati i poput bika ustremi ka njoj. Udari je u stomak i ona pade nauznak. Kasi besno zaurla. Još se nije sasvim povratila i iznenađena je snagom njegovog punačkog tela.

Marat je dohvati za vrat i steže je sve jače dok se ona koprcala. – Misliš da ću te pustiti da sve upropastiš? – on će ljutito. – Biće mi drago da ti vidim leđa, Belova.

– To se... neće... desiti – prosikta ona pokušavajući da povrati dah.

On nasmeja visokim i zvonkim glasom. – Preslaba si! Kao onaj zlikovac Mračni. Suviše slaba!

To on misli. Marat na tren olabavi stisak a Kasi ga udari i obori nauznak.

– Moja gospodarica je žrtvovala sebe Najstarijem – ljutito zapišta pokušavajući da povрати ravnotežu. – Misliš da ću dozvoliti da to uništiš? Moja gospodarica i najbolji među nama sada su jedno! Nisi ti dostojna njegovog truda!

– Zvučiš kao neka spodoba iz lošeg crtaća! – Kasi uzviknu i žestoko ga šutnu u prepone, ali on prezrivo promrmlja i uhvati se za međunožje, uvijajući se. Kasi ga razvali pesnicom u glavu, i on popusti stisak dovoljno da ga se oslobodi. No okliznu se i udari u Marata pa se oboje otkotrljaše u plitku mutnu vodu.

Marat ponovo krenu na nju, zgrabi je za glavu i pokuša da je zagnjuri u vodu. Kasi stade da se koprca i davi, ali onda obavi nogu oko njegovog članka i obori ga uz pljusak u muljevitu vodu. Zatim ustade, hvatajući dah i krkljajući. Dok se teturala ka obali, nešto je steže oko gležnja poput mengela. Odupre se prvom naletu a onda se okrenu i stade da ga šutira pa ga, uz urlik nagomilane ljutnje i besa, udari pesnicom pravo u nos, a on bolno jauknu.

Ali nije odustao. Marat jeste ružan, ali duh mu očigledno nije slab, mogao bi da je pobedi s obzirom na njenu malaksalost. Kasi je bila iscrpljena. Stopalom je udari u stomak i ona se presamiti. Potom je udari u potiljak i ona završi u vodi.

Mogli ste da me upozorite, prokleti ser Olriče...

Kasi zažmirka očajnički hvatajući dah. Tu u plićaku nije videla gotovo ništa, pogotovo sada kada su zamutili vodu dok su se borili. Rečna trava joj se obavija oko nogu i upliće u kosu. Senke joj zaigraše pred očima. Izdužene, prave i hitre. Utopiće se.

Ne.

Silovito se okrenu i oslobodi, pa uhvati Marata za debeli vrat. Kasi je režala i pljuvala jer su joj usta bila puna gadne blatnjave vode a onda zamahnu i glavom ga žestoko udari u već polomljeni nos. Marat zaurla od bola i u besu se spotače dok Kasi grabi ka obali. Izađi iz vode, izađi iz vode...

Stade da se osvrće čim je zagazila na iole čvrsto tlo, zanosila se i klizala po blatu, ali zadržala se na nogama. Marat, pogrbljen i

okrvavljenog lica, tetura se prema njoj sa crvenim očima punim ubilačkog gneva. Kasi iskrivi usnu, zadihana, a onda joj sinu.

Opipa kaiš i uhvati dršku noža.

Izvuče ga pa stade da maše njime. Maratove oči su crne rupe pune prkosne zlobe. Stajao je u vodi do listova, nakrivljene glave, pokušavajući da prozre njen potez. Ako mi otme nož, sa mnom je svršeno, pomisli Kasi, i stegnu ga jače.

Mora da je i Marat to pomislio. Zlobno se cerio i brisao krv s lica pesnicom. Svakog časa će se mašiti za nož, ali smešak mu se pretvori u grimasu i on vrisnu. Kasi preplašena ustuknu. Na tren pomisli da se sapleo o kladu u vodi.

No to nije bila klada.

Marat pade licem u vodu i zgrabi pregršt mulja. Kasi opazi njegovu nogu. Zabezeknuto ju je posmatrala u čeljusti krokodila. Životinja ga je vukla ne dopuštajući mu da se domogne mekane rečne obale.

Prizor je bio jeziv. U Kasi se probudi čovečnost. Baci se i uhvati ga za ispruženu ruku pa stade da ga vuče. Ali uzalud. Čeljusti se sklopiše i jače stegoše Marata za butinu. Trenutak kasnije krokodil ga lako uvuče u vodu. Kasi opazi druge prilike kako tiho seku zelenosivu vodu tamo gde se nakuplja krv. Marat se koprcu i vrišti.

Kasi se spotače uzmičući i zureći u vodu prestravljena. Krokodil je plivao ka dubini a Marat se okrenu sa zakašnjenjem i poče uzalud da ga udara pesnicama u oči i glavu. Krokodil je cimao ogromnom preistorijskom glavom pa tresnuo dvaput njime o površinu vode, uz zvuk sličan onom koji se čuje kad se veš mlati prakljačom i potom nestao pod vodom.

Kasi više ne vidi životinju, ali vidi Maratovo lice kad se još jednom okrenuo prema njoj, preklinjući je. Dok je tonuo, njegovi jauci utihnuše a prestravljene oči su poslednje što je Kasi videla.

Na kraju ostade samo lokva krvi koja se izmeša s mutnom vodom, stvarajući zlokobne smeđecrvene mrlje.

23.

Zadihana, Kasi je toliko brzo trčala da se saplela o kamen i pala, ali odmah je ustala pa pojurila prema drveću. Nož joj je i dalje u ruci, drži ga čvrsto i ne ispušta.

Ne, pomisli ona, ne. Ne nazad ka drveću. Nizbrdo, samo nizbrdo. Vрати se do staze uz reku, tako ćeš brže stići do Randžita.

U grudima je probada i peče, ali ona i dalje posrće niz strmu guduru što se završava uzanom utabanom stazom. U ušima joj huči da li od uzburkane krvi ili od rečnih brzaka. Ne može da odredi. Gde je Randžit? Gde je Najstariji? Zbog Marata je mnogo okasnila. Nikad nije bila u takvom zaostatku. Saplete se o korenje i tresnu na nos, pa poče da otire krv s dlanova.

Dođavola, Estel! Rekla si da nas dve možemo svašta da uradimo zajedno! Hajde, sad!

Nema više onog drugog glasa u njenoj glavi. Nema ruganja i opaski. Samo joj se iznenada nakuplja snaga. Kao da njen duh sabira sve svoje zalihe. Više to nisu Estel i Kasi. Nema razdvajanja. Ona je Kasi Bel – jedna od Odabranih.

Samo trči.

Kasi zgrabi granu i ustade. Neću izneveriti Randžita. Moć joj nadire u udove i premda je i dalje bole, ona ne obraća pažnju. Sjurila se nizbrdo.

Tlo je letelo pod njenim nogama. Više nije zastajkivala, niti se spotala. Dok trči, oseća se lako kao pero, a moć joj struji udovima. Dok prati putanju procepa i prati stazu, savladava uzvišenje pa doskoči u udolinu iznad litice.

Kako se prizemljila, Randžit joj tresnu pred noge. Kasi se zatetura i zamalo da padne preko njega ciknuvši od iznenađenja. Kad ga je prepoznala, uhvatila ga je za ruku i pomogla mu da ustane. Pogledaše se na tren pa se oboje okrenuše ka Najstarijem.

Čudovište reži i izvija se kako bi opet napalo. Više joj ne tutnji u ušima i sad čuje hućanje planinske reke. Samo nekoliko metara dalje, gde su se suočili s Najstarijim, nabujala reka nestaje preko ivice u provaliju zamagljenu kapljicama. Njih dvoje su na ivici ogromnog vodovoda.

– Da ga napadnemo sa dve strane – predloži Randžit zadihana.

I napade. Kasi jurnu s druge strane i napade Najstarijeg s leđa. Snažno ga uhvati i stade da ga vuče za pepljastoplavu kosu pokušavajući da mu slomi kičmu. Ali uzalud. Najstariji se uvija poput zmije i odbaci Kasi, koja leđima tresnu o drvo. Ne časeći ni časa ona skoči na noge taman kada Randžit ponovo napade Najstarijeg udarajući ga pesnicama u grudi. Najstariji ga zgrabi i zavitla u vazduhu pa ga baci na Kasi.

Dok su se pridizali, nakratko se pogledaše. – Prejak je... – izgovori Randžit gotovo bez daha.

– Ipak moramo da pokušamo... – odvrati Kasi očajna, ali je Najstariji utom udari u glavu. Dok je padala unatraške, Kasi izgreba lice, iz kojeg šiknu krv. Kasi shvata da se Najstariji u Katerininom telu poigrava njima.

– Sad ćeš i ti imati ožiljak! – Najstariji ciči od radosti naslađujući se. – Kao i moja draga Katerina nekada.

– Da, ali ja nisam samo lepo lice. – Kasi skoči i šutnu ga u prsa, koja kao da su napravljena od gume. Najstariji se nasmeja, uhvati je za članak i baci. Kapljice iza njih uokviruju ih poput blistavog oreola, dok ona steže Katerinine natprirodne mišiće i smeši se.

– Traćiš *vreme* – Najstariji zaječa. – I svoje i moje. – Pesnicom dokači Randžita po vilici i on se sruši na samom rubu litice. Pokuša da podigne simbol, ali Najstariji pođe za njim i zgrabi ga za ručni zglob te mu istrgnu žad s lakoćom.

– Ti... luđače! – Najstariji ga pogleda prezrivo pa oholo zavitla simbol. Stvorenja izrezbarena u žadu divlje su se uvijala. Randžit podiže ruku kako bi zaštitio oči od sve jače svetlosti u srcu dragog kamena.

– Neću više da se zamaram tobom – prosikta Najstariji a u žadu poče da pulsira slabašno svetlo. – Sada bih da uzmem taj duh...

Kasi vrisnu i napade Najstarijeg s leđa, ali on je ponovo zbacila neopisivom žestinom. Najstariji se okrenu ka njoj, zlobno se isceri i stade da je doziva kandžama. – Čekam, Kasandra. Daj mi nož.

A onda se Kasi seti: Ričard, kojeg je Najstariji rastrgao, leži mrtav u pećini na planini. Njen drug. Potom joj njen drug Džejk pruža...

Kasi savi kolena dišući isprekidano. Drhtave prste zavuče pod košulju dok se Najstariji tiho i prezrivo cerekao.

Ona podiže pogled ka otrovnozelenoj svetlosti svog neprijatelja.

– Sam si tražio – zarezha Kasi.

Pohlepne zelene oči Najstarijeg istog trena zaiskriše u iščekivanju.

Kasi izvuče poslednju bočicu sa suzama i zavitla je iz sve snage u odvratno čudovište.

Staklo prasnu odjekujući i nadjačavajući huk vodopada. Kiša kristala zasu grudi Najstarijeg i on se skljojka nauznak, držeći se za rebra. Dok su se krhotine bočice rasipale po kamenitom tlu, poslednje suze Odabranih su se slivale niz Katerinino telo šišteći kao lava.

Najstariji zaurla i uhvati se kandžama za grudi. Povrati ravnotežu na rubu litice i pridiže se jezivo urlajući. Kasi stade da posrče ka Najstarijem ne skidajući pogled s njega. On se muči i besni, možda prvi put obuzet strahom pred Kasinim i Randžitovim jurišom. Uvija se i koprca.

Ali ne umire.

Kasi preneražena zatvara oči. Ako ga suze nisu ubile, ništa neće. Kasi ne sme da pogleda u Randžita, taj poslednji put. Stisnu zube i polete ka Najstarijem. Dohvati čudovište za glavu samo delić sekunde prekasno. Ustremi se na Najstarijeg, koji iznenađeno vrisnu.

Onda zajedno poleteše preko litice.

Sve je izgledalo kao na usporenom snimku. Kasi je čula Randžita kako preneraženo viče, ali prekasno je za brigu, prekasno da razmišlja ili žali.

Njih dvoje su se survavali u smrtonosnom zagrljaju, okrećući se u vazduhu. Kasi je držala nož, ali ni toga nije bila svesna. Jer nož jeste njena ruka. Mačke, zmiје i mitska bića upliću joj se oko prstiju, dlana i zgloba. On je deo nje.

Kasi izvuče ruku i silovito zari oštricu u prsa Najstarijeg.

Jezivo urlanje ispuni joj uši i uguši huk bujice. Paralo joj je mozak i obuzimalo ga, ali samo nakratko.

Potom upadoše u brzu reku.

Zapravo, Kasi je upala. Čim je dodirnuo vodu, Najstariji se pretvori u prah i iščeznu.

Kasi propada kroz vodu, pravo u tamu.

Tišina je blaženstvo. Kasi oseti kako je vodena struja nosi sve dublje i shvati da nema svrhe da se opire. Nema ni snage; oslabili su

je pad, borba i raskrvavljene rane, koje su mutile vodu oko nje, a oslabio joj je i duh.

Ovo je kraj.

Kosa joj je lelujala preko lica. Ona otvori oči i spazi sve dublje zelene senke. Ima vremena da razmišlja i da se nada da će se uskoro utopiti... da to neće predugo trajati...

Ali uspela sam, seti se ona. Uspela sam. Najstariji je mrtav. A Izabela, Randžit i Džejk su živi...

Oh, kako bih volela...

Tu su samo njene misli. Nema Estel da joj šapuće, ne više. Njih dve su jedno i tonu u tamu sve dublje i dublje. Bar je konačno usrećila duh...

Randžite... volela sam te...

Ne mogu više da se borim.

Žao mi je.

Tačno iznad sebe opazi svetlost. Pogleda poslednji put dok propada i primeti tamno obličje dok se sunčevi zraci mreškaju na vodi u krugovima.

Svetlost se pojača a krugovi se raširiše. U sredini najjače svetli. Prava svetlost, ne ona nadzemaljska svetlost Odabranih koje se nagledala u ovom poslednjem iskušenju. Lepo je što će to videti na kraju. Kasi zatvori oči i nasmeši se pa ponovo pogleda dok su joj poslednji mehurići izlazili iz nosa.

Otvori usta da udahne poslednji put šetajući pogledom kroz hladnu i tamnu vodu...

Iznenada, neko je obgrli. Snažan zagrljaj koji je vuče naviše, dalje od smrti.

Randžit!

Ali ja umirem. Mrtva sam.

Ipak, on me voli. Drži me dok izdišem. On me voli...

Zajedno izranjaju iz vode.

Kasi duboko diše dok je Randžit spušta na blatnjavu obalu. Vazduh joj brzo nadire u pluća i ona leže postrance, kašlje, guši se i pljuje.

I dalje čvrsto drži nož, koji kao da je srastao s njenom šakom, ali dok prevlači rukama po blatu, on se odvoji od njene kože i ona ga ispusti. Randžit je drži za ramena i lupka je po leđima. Kasi povrat

rečnu vodu, stenjući. On je uze u naručje i podupre joj glavu, pa joj zasu lice poljupcima.

Bože, pomisli ona. Sva sam ulepljena u smrdljivo blato, upravo sam povratila nešto nalik na prokleti Limpopo⁴ i oboje smo mokri. A on me ljubi!

Ipak mu uzvрати poljubac i zagrli ga bespomoćno jecajući. Zar je važno, dođavola?! Ona je već mokra. A i on je.

– Kasi, za ime boga. To je bilo sumanuto! Oh, bože, Kasi, živa si. Volim te...

Toplota se širi njenim promrzlim telom, a naoči joj se polako spušta mrak.

Onesvestila se.

24.

Blagi povetarac njihao je duguljastu travu kikuju, i donosio miris prašine i vrelog sunca. Skrivene u bujnoj svetlocrvenoj krošnji drveća, ptice su cvrkutale, a grupica vervet majmuna kreštalala u granju. Onda zastadoše radoznalo da osmotre ožalošćenu družinu ispod sebe.

Kasi zažmuri, omirisa vazduh; drago joj je što se pogrebna služba završila. Drago joj je što joj je Randžit s jedne strane, a Izabela s druge. Kao da je pridržavaju.

Njih troje se izdvojiše iz mnoštva koje se razilazilo, te se Kasi osvrnu ka ser Olriku, koji je tiho razgovarao sa Ričardovim roditeljima.

– Bilo je prelepo – prošaputa – ali... prokleta jezivo.

– Mračni je održao divan govor. – Džejk zvuči kao da se hvata za slamku.

– Ja sam jedva prepoznala Ričarda u njemu – Kasin osmejак je podrhtavao. – Rekla bih da se ni sam ne bi prepoznao.

Randžit je nežno stisnu za ruku. – Trebalo bi da popričamo s njegovim roditeljima.

– Znam – procedi Kasi turobno.

Izabela je zagrlila oko struka. – Nema potrebe da žurimo, Kasi. Trenutno imaju društvo.

– Jadan Peri – reče Kasi klimnuvši glavom ka mladom Amerikancu. Plače kao kiša pred svima, dok ga teši Ajiša, uvek verna podrška, i Kormak, kome je pomalo nelagodno. Neki Odabrani su već požurili da odu, a među njima i Sara sa svojom družinom. Međutim, ostali su razgovarali prelazeći s teme na temu i odgađali povratak u Akademiju. Čekaju red da popričaju sa Halton-Džounsonovima. Kasi začudi ali i uteši što toliko studenata, i Odabranih i onih drugih, žali za Ričardom. Možda on, bez obzira na sav onaj lepršavi šarm, nikada nije bio svestan koliko su ga ljudi voleli. Kasi pređe prstima preko obraza i oseti kako su ponovo vlažni od suza dok je Randžit ljubi u glavu.

– I dalje ne mogu da verujem da je imao toliko snagu – tiho će Džejk. – Ko bi rekao?!

– Ja – reče Kasi. – Znala sam.

– I ja – pridruži se Izabela.

– Ja... – Randžit proguta pljuvačku. – Ja nisam. Krivo mi je što nisam. Brinuo je o Kasi kada mene nije bilo.

Kasi se okrenu k njemu i povuče mu glavu da ga poljubi. – Ne budi blesav – reče mu nežno.

– Ali to je istina – reče i uzvрати joj poljubac. – Žao mi je. Neće se više ponoviti. Nikada.

Kasi je znala to. Nikada nije bila tako sigurna. Nije se odvajao od nje otkako se osvestila u svojoj sobi u Akademiji, a prema Izabelinim tvrdnjama nije je ostavljao samu ni pre toga. Kasi još uvek nije bilo jasno kako su se spustili niz planinu, izbavili Izabelu i ser Olrika, pronašli Ričardovo telo. Ali to može da sačeka. Naravno, od Katerine i Brigit je ostao samo prah. Pronađeni su Maratovi ostaci, ali samo to: ostaci. Komad ovde, komad onde. Kasi zadržte prisativši se njegovog lica dok ga je krokodil vukao ispod vode...

A da nije bilo Ričarda, oni bi sada bili prah, a Najstariji bi bio slobodan da razori čitav svet.

– Ne mogu to više da odlažem – prošaputa ona. – Idem da razgovaram s Ričardovim roditeljima.

– Uz tebe sam – zagrlj je Randžit.

Ona mu se nasmeši. – Znam.

* * *

Ser Olrik je još hramao. Kasi primeti to i modrice na njegovom šarmantnom licu dok se rukovala s Ričardovim ocem. Onda se pomeri da bi propustila Izabelu da izrazi saučešće. Upravnik je očigledno nameravao da zadrži njih četvoro kada završe razgovor sa Halton-Džounsonovima, a Kasi nije imala ni volje ni snage da se opire. Ionako je jedva imala priliku da razgovara s njim od događaja na planini Keniji. Osim toga, oni i te kako imaju o čemu da porazgovaraju.

Ser Olrik stade ispred njih i ozbiljno ih pogleda. – Kasi. Randžite. – Onda se okrenu prema ostalima. – Izabela i Džejk. Želeo bih da dođete u moju kancelariju, molim vas.

– Sada? – upita Izabela, iznenađeno.

On nemarno slegnu ramenima. – Mislim da je sada pravo vreme. Trebalo je odavno da porazgovaramo. Zar ne?

Randžit pogleda u Kasi, čekajući potvrdu, pa klimnu glavom. – Nema smisla odlagati.

Kasi je šarala pogledom preko polica u kancelariji. Kao da se ništa nije promenilo od onog dana kada je stigla ovamo na početku školske godine. Jedva da se nešto promenilo od Pariza, pomisli ona, kad joj pogled pade na stočić. Čak i sada sedi u istoj stolici: kao onda kad ju je Estel Azedin procenjivala, ne kao učenicu, kao što je Kasi tada mislila, nego kao domaćina.

Mora da je čak i ser Olrikov svet uzdrman do temelja nedavnim događajima, ali njegova radna soba i dalje je sigurno utočište. To joj izmami tugaljiv osmeh. Knjige su uredno poredane na policama i nepolomljena lampa sija na radnom stolu. Urna je sada na radnom stolu, a nož i simbol leže pored nje. Rezbarije na sva tri predmeta više ne blešte, bleskaju običnim sjajem na zamrljivoj sunčevoj svetlosti koja prodire kroz prozor. Stvorenja na njima su mirna, ne pomeraju se. Kasi trgnu ruku prisećajući kako su se ona uvijala oko nje dok je ciljala u srce Najstarijeg u Katerininom telu.

– Šta će biti s njima? – upita Džejk. – S relikvijama?

– Ah! U Savetu znaju da je urna spasena. To sam morao da im kažem, a ispričaću vam i zašto. Biće vraćena Savetu.

– A nož? I simbol?

– Pa, Kasi. Ti si bila tamo. Znaš da su izgubljeni u najdubljoj reci na planini Keniji – reče i dalje bezizraznog lica.

Kasi odmahnu glavom i zagleda se u tri relikvije.

– Ser Olriče... zašto? Zašto im niste rekli?

– Šta misliš? I sama znaš koliko su opasne. Radije bih da budu razdvojene i da se veruje kako su nož i simbol zauvek izgubljeni. Urna je gotovo beskorisna bez njih.

Kasi polako klimnu glavom. – To ima smisla.

Ser Olrik nežno dodirnu urnu kažiprstom pa stade da se šeta oko stola. – Čudno – razmišljao je naglas – Marat mi ipak nedostaje.

– To jeste đavolski čudno – primeti Kasi izvivši obrve.

Mračni se tiho nasmeja. – Dugo je bio uz mene. Dugo igrao igru, nema sumnje – reče on neveselo. – Ali ja sam se s vremenom vezao za njega. Suludo. Naravno, Marat je provalio ovamo na početku polugodišta i pokušao da uzme relikvije. Trebalo je da znam, ali

nisam želeo to da prihvatim. Previše sam mu verovao – što je potpuno ljudski, preterano ljudski.

Randžit i Kasi su sedeli jedno pored drugog i na te reči su se pogledali. Randžit se najzad nakašlja i reče: – Ako je on bio uz vas toliko dugo, zašto je onda sve ovo uradio?

– Ah! – ser Olrik se okrenu ka Džejku, koji izbegnu njegov pogled. – Plašim se da je ta priča slična Džejkovoju. Učenik Odabranih koji je izgubio kontrolu, Maratov rođak, i smrt izazvana hranjenjem. Međutim, Marat je odlučio da svoju osvetu sprovede mnogo sporije i skrivenije. – Mračni namignu Džejku. – Marat je već bio jedan od Odabranih, ali sa veoma slabim duhom. Došao je kod mene i zatražio posao u Akademiji. Njegov duh nije bio ambiciozan u prethodnim otelotvorenjima, kao ni sam Marat. Bilo mi ga je žao. Šta sam drugo mogao?

– Da ponudite članu njegove porodice mesto u Akademiji, kao što ste uradili kada je Džes umrla? – primeti Džejk zajedljivo.

– Ah! Marat me je ubedio da ti ponudimo mesto te da to ne može da škodi, već samo da donese dobro. Naveo je svoj primer, svoju situaciju.

– U tom slučaju – Džejk jače stegnu Izabeline prste – rekao bih da mu bar za jedno mogu biti zahvalan. Rekao bih.

Ser Olrik klimnu glavom. – Recimo da je tako, mada njegovi motivi nikada nisu bili časni. Plašim se da sam bio slep kada je on u pitanju.

– Potpuno slep – promrmlja Kasi, ali ne baš sebi u bradu.

Izabela ne htela da je ohrabri, već pljesnu rukama i nagnu se prekidajući ih: – A što se tiče Najstarijeg? Jasno je da je s Katerinom završeno, no da li je i s njim? Zasigurno?

– A, da. Bili su spojeni. Bili su jedno. Kada je ona umrla, i on je umro.

– I vi ste sigurni da on nije mogao da preživi u drugom obličju.

Ser Olrik jedva приметно slegnu ramenima. – To se nikada nije dogodilo. Nikada. Jusuf, Mihail, Keiko – njihovi duhovi su umrli zajedno s njima. Duh ne može da živi bez domaćina. Zašto bi Najstariji to mogao?

Kasi i ser Olrik se u tišini okrenuše ka urni koja je bezazleno počivala između noža i simbola.

On duboko uzdahnu. – Kasi... Znam da ste ti i Estel sada potpuno sjedinjene. Jel' to nešto promenilo?

– Promenilo je... sve i... ništa. Sada znam kako je to. Znam šta to znači. Još bolje nego onda u Njujorku kada sam je izbacila. – Kasi zažmuri i priseti se kako je nekada, obuzeta očajanjem, dozvolila Estel da je potpuno obuzme. Čudno joj je što sada sedi tu i razgovara o sudbini duha bez zajedljivih upadica stare veštice. Skoro da joj nedostaje njeno zvocanje. Skoro.

Ser Olrik je zurio kroz prozor. – Dakle, nije se promenio samo tvoj stav, Kasi.

– Da.

On sede za sto i protrlja oči. – Žao mi je.

Kasi krenu da ustane, ne puštajući Randžitovu ruku. – Dogovorili smo se!

Ser Olrik se zavalio u stolici i podiže ruke zamišljen, što je Kasi videla nebrojeno puta. – Jesmo, dogovorili smo se – mada se ne može reći da si ti poštovala dogovor.

– Ne možete to da mi uradite! Ne možete da me odbijete!

– Smiri se, Kasi! Nisam rekao da ću pogaziti naš dogovor. Rekao sam ti da mi je žao. I zaista mi je žao. Žao mi je što ne možeš da živiš sa Estel i što joj ne dopuštaš da živi s tobom, da postane ti. Mnogo toga navodi na zaključak da ste vas dve savršen spoj. – Nasmehi se. – Starica mi je bila veoma dobar prijatelj.

Kasi se polako vrati u stolicu. – Dakle, dozvolićete mi da upotrebim relikvije?

– Ako ne mogu da te odvratim. Ali moram da pokušam.

Kasi duboko udahnu. Nije ona baš tako tvrdoglava. – Ne želim da povredim Estel. Meni se ona pomalo i dopada, zapravo. Ali ne želim da bude deo mene, kao što ne želim ni da ja budem deo nje. Dobro znate da ja ovo nisam tražila. I još nešto. Ono najvažnije; ali ako mi još jednom budete prigovorili, mislim da bih mogla da vas ubijem: ne mogu da budem sa Randžitom ako Estel ostane u meni.

Randžitije mirno sedeo dok ih je ser Olrik posmatrao lupkajući olovkom. Kasi zadrža dah.

– Ne bi ti smetalo što se tvoje... stanje... razlikuje od njegovog? Da Randžit bude jedan od Odabranih, a ti ne? Dobro razmisli, Kasi. Razmisli čega se odričeš radi neizvesne budućnosti.

– Ona nije neizvesna – tiho se umeša Randžit.

Kasi odmahnu glavom. – Cenim vaš pokušaj, ser Olriče, i razumem vas. Iskreno razumem. Ali ja sam je osetila; osetila sam tu moć onda u pećini, kada mi je njena pomoć zatrebala da se oduprem sili Najstarijeg. Osetila sam je tamo na planini dok sam se borila s Maratom. Znam da mi je tada bila potrebna, ali ne želim da zauvek imam takvu moć. Ta zloba, ser Olriče, nije ljudska. To nema nikakve veze sa čovečnošću. – Ona se ugrize usnu. – Ali izvinjavam se, ako sam vas uvredila.

Ser Olrik se podrugljivo nasmeja. – Ako i jesi, to je jedna od onih uvreda koje mi ne smetaju. A siguran sam da ne smeta ni Randžitu.

Randžit se promeškolji i nakašlja. – Ser Olriče...

– Da? – ser Olrik se namršti i okrenu se ka njemu.

– Imam nešto da kažem. Ja... – glas mu zamre i on pogleda u Kasi stežući je za ruku.

– Hajde, reci – ohrabrivao ga je ser Olrik.

– Ima... Slušajte, moram da uradim nešto. Nešto... važno.

Ser Olrik nestrpljivo prolazi prstima kroz kosu. – Zašto slutim da mi se to neće dopasti?

– Zato što neće. – Randžit se ugrizao usnu dok je gledao u Kasi. – Ser Olriče, hoću da upotrebite simbol i nož i na meni.

– Šta?!

– Izvucite moj duh. – Randžit proguta pljuvačku. – Izvucite ga iz mene i stavite ga u urnu sa Kasinim. Ne želim više da budem jedan od Odabranih. –

Kasi nikada nije videla ser Olrika tako izbezumljenog. Upravnik Akademije se isprsi, potom odgurnu stolici i ustade.

– Randžite Sing? Odreći ćeš se statusa Odabranog? Mladiću, ti si najsnažniji duh u Akademiji i predodređen si da budeš jedan od Najsnažnijih među Odabranima. Jesi li ti pri sebi?!

– Jesam. – Randžit brzo namignu Kasi pa se ponovo okrenu ka ser Olriku. – Nisam pri sebi otkad sam im pristupio. Želim da budem onaj stari.

– Randžite. – U upravnikovom glasu se osećala beskrajna tuga. – Ti to ne misliš ozbiljno. Ti si kao svi mi: sada si samosvojan kad nikad ranije.

– Ja ne želim da budem toliko samosvojan. Želim da budem ono što sam nekada bio. I želim da taj stari Randžit bude sa Kasi.

Kasi prekri oči rukama. Bile su vlažne i vrele i ona zaprepašćeno shvati da plače. Pogleda u Izabelu, i vide da i njena cimerka plače. Džejk je zurio u Randžita zadivljeno, u neverici i s olakšanjem.

– U pravu ste, ser Olriče – nastavi Randžit, ustade pa podiže i Kasi.
– Ne bi nam išlo ako bih ja bio jedan od Odabranih, a Kasi ne. Znam kroz šta bismo prolazili, za to ste u pravu. Pa zašto da rizikujemo? Ja ću biti ono što je ona. Ljudsko biće.

Kasi mu se obisnu oko vrata i zagnjuri lice u njegovo rame. Nije to uradila samo iz ljubavi, već i stoga što bi se onesvestila od uzbuđenja da se nije pridržala za njega.

Ser Olrikje dugo ćutao. Onda ispruži ruku poigravajući se lancem na Simbolu, pa ga podignu i pusti da se vrti i presijava na zlatnom svetlu.

– Ne želim – prošaputa. – Ne želim to da uradim ni vama ni vašim duhovima.

– Ali mi to želimo – skoči Kasi i nesvesno prinese Randžitovu ruku svojim usnama, pa je poljubi, ne verujući da je toliko srećna. – Oboje to želimo.

Ser Olrik protrlja lice obema rukama. – Ako već hoćete, onda to moramo da obavimo sada. Predstavnici Saveta večeras polaze na put, da preuzmu urnu.

– Pretpostavljam da ćete morati da objasnite zašto su duhovi unutra? – upita Randžit radoznalo, ali ne i uznemireno.

– Svaliću krivicu na Najstarijeg. On je uzeo duhove da bi se nahranio.

– Spakovao je užinu u urnu – prošaputa Kasi.

Ser Olrik se usiljeno nasmeši. – Savet neće zanimati zašto su ljudski domaćini preživeli, ni da li su uopšte preživeli. – Veoma pažljivo je vratio simbol na radni sto pa stao da gladi dršku noža.

– Verujem da će ti ovo nedostajati, Kasi – reče i izvi obrvu.

– Hoće – složi se ona. – Ali iskreno? Ne naročito.

Ser Olrik stisnu pesnice i zažmiri. Jedva je skrivao uznemirenost. – Ako ste čvrsto odlučili, a koliko vidim – jeste, nema svrhe da odlažemo. Oslobodi ga, Kasi – naredi joj pomalo podrugljivo. – To jest, ako možeš.

Kasi se teškom mukom odvoji od Randžita. On je još jednom stisnu za ruku dok se udaljavala, a potom se oboje okrenuše ka ser Olriku.

– Šta – kaže Kasi – nema kapuljača? Nema lanaca? Nema kamenog oltara?

– Sve te koještarije? – ser Olrik odmahnu glavom. – Svi obredi su potpuno jednostavni, zaista. Ali Odabrani oduvek uživaju u teatralnosti. – Blago se nasmeši, a onda ozbiljna lica, podiže simbol u jednoj ruci a nož u drugoj.

Da bi zaštitio Izabelu, Džejk je nagonski povuče malo ka sebi, ali kako simbol zasija, njegova sila se usmeri na Kasi i Randžita. Kasi isprva nije osećala ništa. Potom joj snažan trzaj protrese grudi, kao da se nešto odvaja od nje. Užasnuto pomisli da joj čupaju srce.

Pod silom simbola, Kasi se izvi boreći se za vazduh, ali ne pusti ni glasa. Kroz zamućen pogled vide Randžita kako se savija poput luka pod nesavladivom moći simbola. Iskosa, kroz sve sve crveniju koprenu, opazi kako je naglo zabacio glavu i širom otvorio usta. No on joj se ubrzo izgubi iz vidokruga jer joj je glava bila isuviše zabačena; Kasi stade tiho da ječi, gledajući uvis.

Učini joj se da Izabelin vrisak dolazi iz velike udaljenosti, ali nikako ne može da odredi odakle. Moć duha otiče iz Kasinih usta i grudi i meša se u snopu koji stremlji ka urni.

Bilo je mučno i bolno. Nije joj rekao da će biti tako.

Nešto sevnu između nje i ser Olrika; nešto što ona poznaje jednako dobro kao što poznaje sopstvenu šaku; nešto za šta zna da ga više nikada neće videti. Krajičkom oka uhvati uskomešana magličasta stvorenja. To nož prekida veze...

A onda bol iznenada iščeze kao i njena veza sa tečnim belim svetlom. Glava joj klonu u istom trenu kad i Randžitu i oni oboje uzviknuše, ali ne svojom voljom.

Ser Olrik je malaksalo spustio nož uza se, dok mu se ruka tresla. Veza između njih i njihovih duhova konačno je prekinuta. Kasi kroz zamućeni pogled vide kako su gravire od žada oživele i izvijaju se, podižu, spuštaju i migolje gotovo uzbuđene, dok se svetlost spušta na urnu sa simbolom, koji ser Olrik još uvek drži iznad nje.

Upravnik ne gleda u urnu. Ne gleda ni u Randžita ni u Kasi. Zuri u usplahirene duhove. Nisu tako slabašni kao onomad Estel, kad je Kasi prekinula obred. Vijuga se gust snop gotovo zaslepljujuće

svetlosti. Snop teče ka urni, a njihova dva duha se prepliću i sjedinjuju. Randžit zuri u bleštavi splet svetlosti duhova. Oči mu više nisu crvene.

Snop se uvija, širi i sija svetlećim jezgrom. Potom ulete u urnu i prasnu.

A onda nestade.

Svi do jednog pilje u urnu. Svetleće jezgro nazire se kroz proziran žad, jasno i blistavo poput zvezde. Veoma, veoma sporo jenjava. Izabela iskorači ne mogavši da odvoji pogled od prizora, Džejk krenu za njom.

Ser Olrik nežno dodirnu urnu i svetlost se ugasi. Kasi shvata da su se čak i ptice i majmuni ućutali. Počinju iz početka, kao da moraju da nadoknade sve što su propustili. Geko gušter projuri iza iscerene maske iz plemena Masai. S prozora dunu povetarac. Kasi se strese i protrlja ruke.

– Neka sam proklet – prošaputa Randžit.

– Nisi više – Džejk će šaljivo.

– Šta to bi? – Izabela promrmlja i protrlja oči – ali ne samo u neverici, pomisli Kasi.

– Sjedinili su se – ser Olrik je bio zbunjen kao i oni. – Videste li vi ovo? Naravno, naravno da ste videli. Bože dragi, njihovi duhovi su se sjedinili.

Randžit ispruži drhtavu ruku da dodirne glatke gravire na urni, koje su sada sasvim mirne i tihe. – Kako?

Kasi se zakašlja kroz smeh. – Pobedili su vas. Pobedili su sve nas!

Ser Olrik zavrte glavom, ali nije delovao ljutito, samo zbunjeno i zapanjeno. – Da, jesu. Više se neće odvajati.

– Ali teško da će i zaratiti – dodade Kasi.

– Svakako. Biće to jedan veoma moćan duh.

Randžit odvoji ruku od urne, tužno se osmehnuvši. – Zbogom – reče tiho.

– Uživaj, stara veštice – prošaputa Kasi dok su joj suze ponovo navirale na oči. – Bolje pripazite ko će biti domaćin ovom ovde, ser Olriče.

– Oh, hoću. Savet i ja ćemo se pobrinuti za to. Kad god da to bude. Naći ću nekog dostojnog. Nekoga ko ga neće zloupotrebiti. A sada – okrenu se ka Randžitu i Kasi, sav namrgođen.

Kasi se blago trgnu. – Šta? – upitaše uglas.

– Za ime boga – ser Olrik nikada nije zvučao tako nervozno, kao da se borio sa sobom, savladavajući tugu. – Hajde. Vreme je da poljubiš to ljudsko biće – reče preko volje. – Mislim na oboje.

Kasi je nerado slušala naređenja, no kad je osetila Randžitove ruke kako se obavijaju oko nje, približi mu se. Usne im se spojiše i iskra energije i vreline projuri joj kroz žile, sasvim prirodna.

Krajnje ljudski, pomisli ona, blažena u njegovom naručju. Krajnje ljudski.

Epilog

Kasi i Randžit su se ćutke űetali plaűom u sumrak i posmatrali nebo boje kajsije. Bele ćaplje su letele ka gnezdima u mangrovima, prodavci s plaűe sakupljali su svoje figurice od steatita a teűaci su vodili umorne kamile kući. Svakodnevni űivot, pomisli Kasi. Svakodnevni űivot u Keniji. Pitam se kako izgleda svakodnevni űivot u Parizu, Njujorku, Istanbulu... Dobro. Moűda će jednog dana njih dvoje oćići tamo i saznati.

– Pa – upita ona Randűita naposletku – ja se tebi zapravo i dalje dopadam? Nisam *prelepa* kao ranije.

On se nasmeűi i povuće je k sebi. – Ti si se meni dopadala i pre nego űto si pristupila Odabranima, sećaű se? I dalje si mi lepa.

– Znaű űta? Nisi ni ti loű. – Ponovo ga je ljubila i provlaćila mi prste kroz svilenkastu kosu, privijajući se uz njega kao da űeli da se stope u jedno, poput njihovih duhova. – Hvala ti – proűaputa mu na uvo. – Hvala ti űto si to ućinio, űto si se odrekao duha. Nisam to oćekivala.

On jedva primetno slegnu ramenima i ponovo je poljubi. – Izgubio sam duh, a dobio tebe. Ni na trenutna se nisam dvoumio.

Ponovo se poljubiűe, a Kasi poűele da se taj poljubac nikada ne zavrűi.

– Vas dvoje, ljudi vas gledaju!

Od uzvika s plaűe oboje iznenaćeno skoćiűe. Osmeh ozari Randűitovo lice i on mahnu ka prilikama koje su im iűle u susret. Kasi se nasmeja.

– Ko nam kaűe! – doviknu Randűit.

Od tog zadirkivanja Kasi neoćekivano oseti űaoku tuge u grudima. Podsetilo ju je na... Smrkla se dok su im prijatelji prilazili krupnim koracima, maűući.

– Nedostaje mi. Volela bih da je ovde.

Randűit je nije ni pitao na koga misli. – Znam – odvrati neűno.

– Da. Evo nas, ćetiri musketara – Dűejk i Izabela stigoűe do njih i Dűejk neűno dodirnu Kasi po ruci. – Da budem precizniji, trebalo je da nas bude petoro.

– Da nije bilo Rićarda, nijedno od nas ne bi preűivelu. – Izabela uhvati Randűita za ruku i nasmeűi se. – Hajde da to tako gledamo. Uvek.

Njih četvoro krenuše plažom ka severu.

– Moraćemo da se pripazimo lopova i lavova – Džejk ćušnu Kasi. – Više nemamo moći!

– U pravu si – nasmeja se. – I pogledajte ovo! Imam mrlju! – Ona ponosno pokaza prstom na bradu.

– Siroto ljudsko biće! – zakikota se Izabela.

Džejk se prvi uozbilji. – To što ste vas dvoje uradili, oslobodili se duhova... to je bilo hrabro. I ispravno. I... hvala vam.

– On pocrvene.

– Najmanje što smo mogli da učinimo – tiho odvrati Randžit zagledan u more. – Pogotovo ja.

Džejk zastade i zgrabi Randžita za ruku, nateravši ga da i sam zastane. – To nisi bio ti. Razumeš? Sada to znam. Nisi ti ubio Džesiku. Niti si pokušao mene da ubiješ. To nisi bio ti.

– Hvala ti – tiho će Randžit – Ali pomalo kriv jesam. Hoću da kažem, zbog tebe, ne zbog Džes. – Nestašno se nasmeši Džejku. – Ali hvala ti. To mi mnogo znači.

– Imamo nešto da vam kažemo. – Izabela se odjednom uozbiljila i čvrsto stegla Džejka za ruku. Oboje su delovali nervozno i kao da im je bilo teško da progovore.

Zato je Kasi to morala da obavi umesto njih. Klimnu glavom i skloni pramen s očiju. – Da, znamo. Napuštate Akademiju.

Izabela razrogači oči i sumnjičavo pogleda Džejka. – Kasi! Maločas smo razgovarali sa ser Olrikom. Kako si znala?!

– Niko mi nije rekao. – Kasi se kucnu po čelu. – Ostalo mi je malo moći Odabranih. Dobro de, šalim se! Jednostavno smo pogodili, ništa više – reče i zagrlili Izabelu. – Posle svega, teško je bilo poverovati da ćete ostati.

– Želim da neko vreme živimo sasvim jednostavno. – Džejk zagrlili svoju devojkicu.

– Znam – odvrati Randžit. – Sad je i nama lakše da vam saopštimo...

Džejk izvi obrvu. – Šta to?

Randžit se zaverenički nasmeši Kasi. – I mi je napuštamo.

– Ne! – uzviknu Izabela iznenađeno.

– Da. Zaista misliš da ja izdržala ovde još jedno polugodište? Da mi naređuju Odabrani, i da Sara vodi glavnu reč? Neće moći. – Randžit

se tobože zgranu, pa namignu. – Dobro ste rekli. I nama treba malo jednostavnog života. Videćemo gde ćemo završiti školovanje. Šta god da odlučimo, bićemo zajedno.

– I kud god da odete – upozori ih Izabela sevnuvši pogledom – ostaćemo u vezi.

– Taman posla da bude drugačije! – Kasi se nasmeja pa uhvati je za ruku i pobeđe ka zgradi Akademije.

– Ja se ne bih usudio da joj protivrečim – Randžit se nasmeši Džejku.

– A duhovi – ili *duh* – u urni? Šta će biti s tim?

– Kladam se da će ser Orlík nagovoriti Savet da mu poveri urnu. Niste valjda zaboravili kakav je to lisac. Pronaći će on nekog jakog i s velikim srcem da prihvati taj par, u to budite sigurni. – Randžit odmahnu glavom. – Urediće on da bude po njegovom, kao i uvek. Na sreću, ser Orlík Mračni obično postupava ispravno.

– Ne uvek – negodovala je Kasi dok se prisećala koliko joj je teško bilo da se izbori za istupanje iz Odabranih.

Noć pade naglo kao i obično, a uto se oglasi i hor cvrčaka i žaba. Kasi uzdahnu. – Nedostajace mi Akademija. Ona mi je promenila život. I nabolje i nagore.

– Zaista je čudno – kaže Džejk – i meni će nedostajati.

– Pa hajde onda da iskoristimo što smo još ovde – Izabela se nasmeši. – Da li je neko za mombasa školjke?

– Tebi se vratio apetit! – nasmeja se Kasi. – Trkaću se s tobom do trpezarije.

– Napokon smo ravnopravne!

– Ne baš! – Kasi se dade u trk. Nije posustajala sve dok nije ostade bez daha, kao i svako zdravo ljudsko biće. Iza sebe, začu topot ostalih dok su jurili za njom. No ona ipak stiže prva do velikih ulaznih vrata pa ispruži ruke, a Randžit nalete na nju uzimajući je u zagrljaj.

– Hajdemo, onda – prošaputa dok su Džejk i Izabela utrčavali u trpezariju pre njih kikoćući se. On pridržava vrata Kasi i uhvati je za ruku, ljubeći je dugo, kao da nikad neće prestati.

– Gotovo je sa školom, Kasandra, ljubavi moja. Dobro došla u naš novi život...

Beleška o autoru

Gabrijela Pul je pseudonim britanske spisateljice Džilijan Filip. Autorka je brojnih izuzetno hvaljenih i čitanih romana.

Živi na severoistoku Škotske sa mužem, dvoje dece, dva psa, dve psihotične mačke i jednom pristojnom, s hrčkom ubicom i devet nervoznih riba.

Za više podataka o autorki i njenim knjigama, posetite njen zvanični sajt:

www.gillianphilip.com

Napomene

[1] Taksi kombi za prevoz putnika u Keniji. (Prim, prev.)

[2] Svahili: Ne gubimo vreme. (Prim, prev.)

[3] Svahili: U redu. (Prim, prev.)

[4] Druga po veličini reka u Africi. (Prim, prev.)

Table of Contents

Prolog

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

Epilog

Beleška o autoru

Napomene